

Giới thiệu Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys

Tác giả Thiên Hạc Oriii chỉ ra mắt siêu phẩm Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi – Tfboys, một câu truyện teen mới nói về nó một Tử Diệp Thảo chân chính, một Thiên Chi Hạc chính hiệu ^_^ . Câu chuyện bắt đầu từ khi một nhóm nhạc Trung Quốc ra đời với cái tên siêu dễ thương: TFBOYS (là từ viết tắt của The Fighting Boys). Các bạn nghĩ như thế nào nếu như người mà mình thần tượng lại trở thành một nửa còn lại trong mảnh ghép ở tim mình. Thần tượng anh rất lâu rồi, nhưng chưa bao giờ được gặp mặt thần tượng mình, lúc nào nó cũng thương thầm nhớ trộm anh. Nhưng rồi, cuộc đời đưa đẩy thế nào khiến nó lại trở thành hàng xóm của thần tượng mình.

Nó - Nguyễn Hoàng Thiên Nhi. Nó, năm nay 17 tuổi. Nó, xinh đẹp và là cô nàng cá tính, dễ thương, đáng yêu, bướng bỉnh, siêu quậy nhưng cũng rất nhạy cảm. Nó, học lực rất đáng ngưỡng mộ. Nó, một thiên kim đại tiểu thư của một gia đình mà ba mẹ là chủ tịch của một tập đoàn lớn, chi nhánh ở nhiều nơi trên khắp thế giới. Nó, không kiêu, không chảnh, ngược lại như thế là luôn hòa đồng với mọi người. Nó, cuồng TFBOYS, hâm mộ Dịch Dương Thiên Ti.

Anh - Dịch Dương Thiên Ti. Anh, năm nay 18 tuổi. Anh, cao lãnh, lạnh lùng, kiệm lời, khó gần là chỉ để cố che giấu những chuyện buồn, nhưng đôi lúc anh cũng rất ấm áp, đẹp trai, mỹ nam, khuôn mặt ít biểu hiện cảm xúc, nhưng toát lên vẻ đẹp trên gương mặt hoàn mỹ của anh. Anh, là một đại thiếu gia của một gia đình giàu, giàu hơn cả nhà nó. Anh, là giấc mơ của nhiều cô gái.

Anh, là em út của nhóm TFBOYS. Anh, học siêu giỏi, thành tích học tập đứng đầu khối. Anh, nhảy giỏi, hát hay là thần tượng của nhiều người trong đó có cả nó.----- Với nó, nó luôn giữ khoảng cách giữa anh và nó, không bao giờ cho phép mình vượt qua giới hạn. Còn với anh, cô bé này thật sự rất đặc biệt. Giữa hai người có một cái hôn ước mà một trong hai đều không hề biết đến. Từ khi sinh ra, định mệnh đã định sẵn rằng nó và anh sẽ thuộc về nhau. Liệu hôn ước và cái gọi là định mệnh có để cho anh và nó đến với nhau hay là tách rời nó và anh xa nhau. Tất cả chỉ trông chờ vào thời gian. Nhưng có lẽ, thời gian chỉ làm thay đổi đi mọi thứ, chứ không hề làm mất đi tình yêu bên trong của mỗi con người được. Đọc truyện sẽ rõ trong tình yêu, không có gì là hoàn hảo, hạnh phúc xuất phát khi hai trái tim biết yêu thương chân thành. Liệu nó và anh sau khi trao trái tim cho nhau có thể hạnh phúc bên nhau hay không?

[Truyện chỉ là hư cấu, tất cả nội dung chỉ mang tính chất minh họa] >_

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Nó một Tử Diệp Thảo chân chính, một Thiên Chi Hạc chính hiệu ^_^ . Câu chuyện bắt đầu từ khi một nhóm nhạc Trung Quốc ra đời với cái tên siêu dễ thương: TFBOYS (là từ viết tắt của The Fighting Boys).

Các bạn nghĩ như thế nào nếu như người mà mình thần tượng lại trở thành một nửa còn lại trong mảnh ghép ở tim mình.

Thần tượng anh rất lâu rồi, nhưng chưa bao giờ được gặp mặt thần tượng mình, lúc nào nó cũng thương thầm nhớ trộm anh. Nhưng rồi, cuộc đời đưa đẩy thế nào khiến nó lại trở thành hàng xóm của thần tượng mình. Cùng với theo đó là những tình huống dở khóc dở cười xảy ra với nó, những hạnh phúc, những vui buồn mà nó trải qua bên anh, liệu nó có thể phá tan đi băng giá trong anh???

Nhân vật nữ:

Nó - Nguyễn Hoàng Thiên Nhi.

Nó, năm nay 17 tuổi.

Nó, xinh đẹp, dễ thương, đáng yêu, bướng bỉnh, siêu quậy nhưng cũng rất nhạy cảm.

Nó, học lực rất đáng ngưỡng mộ.

Nó, một thiên kim đại tiểu thư của một gia đình mà ba mẹ là chủ tịch của một tập đoàn lớn, chi nhánh ở nhiều nơi trên khắp thế giới.

Nó, không kiêu, không chảnh, ngược lại như thế là luôn hòa đồng với mọi người.

Nó, cuồng TFBOYS, hâm mộ Dịch Dương Thiên Ti.

Nhân vật nam:

Anh - Dịch Dương Thiên Ti.

Anh, năm nay 18 tuổi.

Anh, cao lênh, lạnh lùng, kiêu kì, khó gần là chỉ để cố che giấu những chuyện buồn, nhưng đôi lúc anh cũng rất ấm áp, đẹp trai, mỹ nam, khuôn mặt ít biểu hiện cảm xúc, nhưng toát lên vẻ đẹp trên gương mặt hoàn mỹ của anh.

Anh, là một đại thiếu gia của một gia đình giàu, giàu hơn cả nhà nó.

Anh, là giấc mơ của nhiều cô gái.

Anh, là em út của nhóm TFBOYS.

Anh, học siêu giỏi, thành tích học tập đứng đầu khối.

Anh, nhảy giỏi, hát hay là thần tượng của nhiều người trong đó có cả nó.

Ngoài ra, còn có sự góp mặt của một số nhân vật nữa ngoài đời:

-Vương Tuấn Khải

-Vương Nguyên

-Hạ Mi Kỳ

-Luu Chí Hoàng

-Sài Úy

-Âu Dương Na Na

-Bama Dịch

-Dịch Nam Nam

-Và còn có thêm sự xuất hiện của một số thành viên trong công ty TF Entertainment và TF Gia Tộc: Bạng Hồ, Hoàng Vũ Hằng, Ngao Tử Dật, Đinh Trình Hâm, Từ Hạo Dương, Hoàng Kỳ Lâm, Đại Hạo Lâm, Nghiêm Hạo Tường,.....

(Cùng với sự xuất hiện của các nhân vật phản diện: Luu Tuấn Hạo, nhóm Nice,...)

Cùng một số nhân vật hư cấu sẽ đồng hành cùng truyện

-

Với nó, nó luôn giữ khoảng cách giữa anh và nó, không bao giờ cho phép mình vượt qua giới hạn.

Còn với riêng anh, cô bé này thật sự rất đặc biệt.

Giữa hai người có một cái hôn ước mà một trong hai đều không hề biết đến. Từ khi sinh ra, định mệnh đã định sẵn rằng nó và anh sẽ thuộc về nhau. Liệu hôn ước và cái gọi là định mệnh có để cho anh và nó đến với nhau hay là tách rời nó và anh xa nhau. Tất cả chỉ trông chờ vào thời gian. Nhưng có lẽ, thời gian chỉ làm thay đổi đi mọi thứ, là một thứ vô cùng lạnh lùng, nó không đợi chờ bất kì một ai cả, nó cứ trôi đi, nhưng dù nó có vô tình trôi nhưng không hề làm mất đi tình yêu bên trong của mỗi con người được. Trong tình yêu, không có gì là hoàn hảo, hạnh phúc xuất phát khi hai trái tim biết yêu thương chân thành. Liệu nó và anh sau khi trao trái tim cho nhau có thể hạnh phúc bên nhau hay không???

[Truyện chỉ là hư cấu, tất cả nội dung chỉ mang tính chất minh họa] >_<

Chúc các cậu đọc truyện vui vẻ, cảm ơn đã nhiệt tình ủng hộ truyện của tớ. Nếu có gì sai sót, mong các tình yêu bỏ qua và thông cảm. Cứ nhận xét thật thẳng thắn, đừng có sợ gì cả. Thank you very much!!! *cúi đầu*

Tác giả: Jackson S2 Ori

(Cảm ơn các cậu đã ngồi đọc vài dòng lâm nhâm của tớ)

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Aaaaaaaaaa

-Muộn học rồi mẹ ơi, sao mẹ không kêu con dậy chứ....huhuhu - Nó hét lên khi nhìn vào cái điện thoại

Nó - Nguyễn Hoàng Thiên Nhi. Đại thiên kim tiểu thư của một tập đoàn danh tiếng, bảo bối quý giá, cục cưng à không cục vàng mới đúng của dòng họ Nguyễn Hoàng. Mặc dù là tiểu thư được cưng chiều hết mực, nhưng được sống trong nề nếp từ nhỏ nên nó chưa bao giờ cho bản thân vượt qua phép tắc của gia đình. Và đặc biệt là nó không kiêu căng như mấy cô tiểu thư khác

Hôm nay là ngày nó đến trường. Vậy mà nó lại dậy muộn, lý do là vì hơn 1 giờ đồng hồ trước

Rengggggggggggggg

Tiếng chuông của đồng hồ báo thức reo ồm ồm mà nó chưa thèm dậy. Bực mình với cái đồng hồ, nó vươn mình ra khỏi chăn, với tay lấy cái đồng hồ và rồi...

RẦM ... RẦM ... ẦM ... BỊCH ... CHENG ... CHENG

Cái đồng hồ yên vị ngay một xó. Đây không biết là cái đồng hồ tội nghiệp thứ bao nhiêu bị nó hành hạ đến như thế.

-Cho hóng luôn đi, dám phá giấc ngủ vàng ngọc của ta

Nói xong nó chui đầu vào chăn ngủ tiếp. Và kết quả của việc cho cái đồng hồ vào xó phòng đó là muộn học

Nó phi vào làm VSCN, mặc quần áo, đồng phục của trường nó đẹp lắm nhé, váy xếp ly kẻ sọc ca rô ngắn, áo trắng cộc tay có thêm một cái nơ nhỏ ở cổ áo. Nó với lấy cái kẹp tóc màu hồng, buộc tóc cao lên rồi kẹp nơ vào, xong rồi đi ra bàn học, nhét vội mấy quyển tập vào ba lô, lao xuống dưới nhà. Nguyễn baba và Nguyễn mama đang chờ nó

-Tiểu Nhi, ăn sáng đi con nhanh còn đi học, ba con đang đợi đó - Nguyễn mama mở một nụ cười thật hiền rồi lên tiếng bảo nó

-Dạ thôi con đi học luôn nhá mẹ - Nó kiss vào má Nguyễn mama một cái rồi cầm miếng bánh mì

Tay cầm cái bánh mì đang ăn dở, nó tuôn luôn vào miệng, làm mất hết cả hình tượng tiểu thư, mấy người hầu đứng quanh đó thì đưa tay che lên miệng để cười, vì họ rất yêu cái tính trẻ con của cô chủ, nó thì phi ra xe để Nguyễn baba chở nó đi học. 5 phút sau, ba nó đã đứng ở cổng trường, nó mở cửa xe ra rồi chào tạm biệt Nguyễn baba rồi vào lớp

-Bye bye ba yêu - Nó, vắn cái tính lễ phép

-Ừ, bye con gái, tan học ba đón, học vui vẻ nghe con - Nguyễn baba cũng cute không kém nó

-Dạ - Nó

Ba nó phóng xe đi, nó vào trường, lại mấy cái tên hám gái đứng nhìn nó đặc quanh chỗ cổng trường, mắt hình trái tim, miệng thì nước dãi chảy tèm lèm

-Oa, cha mẹ ơi người gì đâu mà đẹp hết biết à - sinh 1

-Đề thương quá - sinh 2

-Oh, I love you làm bạn gái anh không em - sinh 3

.....bla....bla.....

Nó không nói gì, mỉm cười rồi nháy mắt một cái làm tụi kia ngất lên ngất xuống rồi đi lên lớp. Đúng là nụ cười là một vũ khí lợi hại nhất của nó. Khi mà cười một cái thì làm trời đất xung quanh chao đảo

Lên đến lớp, vừa đặt ba lô xuống bàn, thì Bảo Kim, con nhỏ bạn nó ngồi bên cạnh nó luôn hí ha hí hửng vác cái Iphone to tướng, đưa cho nó xem

-Hà, cái gì đây bà - Nó thắc mắc nhìn con bạn thân

-MV mới của TFBOYS đó, Sủng ái đó bà lên xem đi xem đi - Bảo Kim

-Vậy hả, cảm ơn bà nha - Nó

Nó lôi điện thoại ra, vào google gõ nhanh chữ Sủng ái, mắt nó sáng hơn đèn pha ô tô nhìn chăm chăm vào thần tượng của nó, đang xem thì nó hét lên làm Bảo Kim ngồi bên giật bắn linh hồn

-Oa cha mẹ ơi, Thiên Ti đẹp trai quá, tóc sao hôm nay vuốt hay vậy nè, không để mái ngố mà là mái xéo à, nhưng không sao kiểu nào cũng đẹp trai, hahahaha - Nó cười lớn làm mấy thành viên trong lớp giật mình, người ngoài đi qua nhìn vào thì cứ ngỡ hotgirl của trường hôm nay bị ám đầu

Bảo Kim nghe nó nói như thế, quay lại chiến võ miệng với nó luôn

-Thiên Ti mà đẹp trai á, Vương Nguyên nhìn baby hơn - Bảo Kim cũng không phải dạng vừa, lên tiếng bênh vực cho Vương Nguyên

-Grừ ... bà nói cái gì - Nó tứ giác nhìn cô bạn thân

-Hơ hơ, tui có nói gì đâu, bình tĩnh đi bạn hiền - Bảo Kim vội trấn an nó, tuy chơi với nó chưa được lâu nhưng Bảo Kim rất hiểu tính nó

-Bà nhớ đó, một lần nữa bà mà chê anh ý xem, tui cho bà đi gặp tổ tiên của nhà tên Vương Nguyên luôn - Nó hùng hổ tuyên bố

Bảo Kim gật gật đầu, nuốt nước bọt, lấy tay vuốt ngực, những lúc nó như vậy tốt nhất là không nên chọc giận nó và không nên đụng vào thần tượng của nó. Được một lúc sau

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa - Nó hét lên làm Bảo Kim giật mình lần nữa, không giữ được thăng bằng và cuối cùng là đáp đất

-Này bà có biết người ta bị yếu tim không hả??? - Bảo Kim giận dữ hét vào tai nó

Nó vội lấy hai tay bịt lỗ tai nó lại, rồi sau đó mới giải thích cho Bảo Kim vì sao nó hét to nhưng vậy, đúng là một lý do rất là củ chuối

-Thì bà nhìn đi, con nhỏ trong MV Sủng ái đó, xinh có xinh, đẹp có đẹp, dễ thương thì cũng có dễ thương, nhưng tại sao hả??? Sao nó dám đứng bên cạnh Thiên Ti của ta chứ - Nó nói mà Bảo Kim thấy dường như mắt nó đang rực lửa lên thì phải

-Thôi, tức làm gì cho một xác bà ơi, đừng tức nữa hạ hỏa đi - Bảo Kim trấn an nó

Bống.....

Renggggggggggg

Chuông vào lớp, bà cô dạy Văn đi vào, trên tay bà ôm tập giáo án, tay kia cầm cây thước to ỳnh thấy mà ghê. Thấy bà ta vào, nó là lớp trưởng, hô cả lớp đứng dậy

-Cả lớp, nghiêm! - Nó hô lớn

-Chúng em kính chào cô ạ - Cả lớp đồng thanh

-Ngồi xuống đi - Bà ta cầm cây thước, vẩy vẩy cả lớp ngồi xuống

-Hôm nay, chúng ta có tiết tập làm văn với đề bài: "Hãy tưởng tượng 20 năm sau, em về lại thăm trường thì mọi thứ sau 20 năm sẽ thay đổi như thế nào". Các em hãy viết đi rồi chốc nữa đứng dậy đọc cho cả lớp nghe chưa - Bà cô

Đề tài thật thú vị, cả lớp chăm chú làm bài, khoảng 30 phút sau

-Nào em nào xong rồi, đọc cho cả lớp nghe - Bà cô luôn tìm mọi cách để phá cái lớp này

Nó vừa mới viết xong, đặt bút xuống, tung hứng giờ tay thật cao

-Em ạ - Nó hét lên

-Rồi, Nhi nào - Bà cô

-E.....hèm..... - Nó bắt đầu lên giọng

"Hai mươi năm, thời gian trôi như chó chạy qua sông. Mới ngày nào chúng tôi còn là những học sinh của lớp 11A1 siêu cá biệt, còn thể hiện tinh thần

-Không làm thế thì làm sao làm được bạn bà - Nó cũng không vừa bật lại

Hai đứa ngồi tán đến khi chuông đổ vào lớp. Hai tiết học căng thẳng trôi qua thì tiếng chuông ra về cũng rao lên. Nó cho hết sách vở vào và cùng Bảo Kim ra về. Nguyễn babanó đang đợi nó ở cổng trường.

-Thôi, ba tui đến đón tui rồi, bye bye bà nha - Nó giơ tay cao vẫy vẫy chào Bảo Kim

-Ừ, về vui về - Bảo Kim cũng vẫy lại

Nó chạy đến phải xe Nguyễn baba nó, vẫn cái điệu lễ phép

-Con chào ba - Nó

-Ừ, ba chào con gái, vào đi con - Nguyễn baba

-Dạ - Nó ngoan ngoan

Nó vào ngồi hàng ghế phía sau xe rồi Nguyễn baba chở nó về nhà. Đợi Nguyễn baba cất xe xong rồi nó cùng Nguyễn baba vào. Nguyễn mama đang đợi hai ba con nó ở ngoài phòng khách. Nó nhào đến, ôm chầm lấy Nguyễn mama

-Con gái đi học về rồi đấy à, Tiểu Nhi, con ngồi xuống ba mẹ có chuyện muốn nói với con - Nguyễn baba

Nó nhìn cái bộ mặt của ba nó bây giờ rất chi là hình sự. Nó tháo ba lô rồi ngồi xuống ghế

-Có chuyện gì vậy ba - Nó ngây ngô hỏi

-Ngày mai con sẽ cùng ba đến trường để chào các bạn và thầy cô, rồi lấy học bạ cho con - Nguyễn baba

Nó tròn xoe mắt nhìn ba nó chăm chăm

-Con nghe cho kĩ nhé, ngày kia gia đình ta sẽ chuyển sang Bắc Kinh sống - Nguyễn baba

-Háaaaaaaaaaaaaaaaaa??? Sao lại như vậy ba - Nó hét lên

-Tập đoàn bên đó đang gặp trục trặc mà chú ba con thì không giải quyết được nên ba mẹ quyết định sẽ sang đó ở để quản lí bên đó, còn tập đoàn bên này sẽ để chú ba về đây quản lí - Nguyễn baba

-Con không đi có được không ba??? - Nó

-Không được, con sẽ phải sang đó cùng với ba má, ba còn nhớ, ngày nhỏ hè nào con chẳng sang bên đó chơi, với lại con nói giỏi tiếng Trung lắm cơ mà, không được từ chối, ba đã quyết định rồi, con lên chuẩn bị đồ đạc đi, rồi mai ba đưa con đến trường - Nguyễn baba lấy hai ngón tay, xoa nhẹ vào hai thái dương rồi ngả người ra ghế sofa

-Dạ - Nó

Nó ịu xù lên phòng, ôi cầu thang sao hôm nay dài vậy, bước chân của nó sao lại nặng như thế, nó sắp phải xa nơi này để đến với một nơi lạ hoắc không có bạn bè thân thiết để sống ư. Haizzzzzzzz, cuộc sống sao lại mù mịt thế này. Nó vào phòng, khóa cửa lại

RẦM

Nó nằm phịch lên cái giường thân yêu của nó. Nhìn lại từng nói, từng thứ trong phòng mình. "Vậy là mình sắp phải xa căn phòng này rồi". Nó nghĩ thế

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tjboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tối, Nguyễn mama có đồ như thế nào thì nó cũng không xuống ăn cơm, mà cứ khóa chặt cửa lại nằm im trong phòng ôm lấy con gấu kuma mà khóc

-Tiểu Nhi à, xuống ăn cơm đi con - Nguyễn mama gọi nó, tay gõ cửa phòng

-Con không muốn ăn, với lại con không đói, ba mẹ cứ ăn cơm trước đi ạ - Nó

Nguyễn mama thờ dài lác đầu đi xuống dưới. Vẫn cái tính bướng bỉnh của nó, một khi đã quyết cái gì là không ai ngăn cản được

"Thiên Nhi ơi là Thiên Nhi, có cần buồn đến nỗi có cần tuyệt thực thế không con". Suy nghĩ của Nguyễn mama

Sáng hôm sau

Nó lết khỏi cái giường thân yêu của mình vào làm VSCN, vào đến bên trong nhà tắm, nhìn vào cái gương

Bỗng

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, ma, ma mẹ ơi - Nó

Nguyễn mama nghe tiếng nó hét thì vội chạy lên phòng nó thì thấy nó đang ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc

-Tiểu Nhi, chuyện gì vậy con - Nguyễn mama lo lắng hỏi

-Mẹ ơi, có con ma trong gương, con sợ, hức hức - Nó vừa khóc vừa nói

-Mẹ có thấy cái gì đâu - Nguyễn mama

Nó đứng dậy chỉ cho mẹ nó thì Nguyễn mama giật mình với cái khuôn mặt gấu trúc của nó

-À, mẹ thấy ma rồi, đang đứng trước mặt mẹ đây này, con thử nhìn lại mình trong gương xem - Nguyễn mama kéo nó đứng dậy

Nó ngước mặt lên nhìn vào trong gương, hóa ra con ma lúc nãy là nó à. Trời không thể tưởng tượng được, sau một đêm khóc thôi mà nhan sắc nó xuống cấp trầm trọng vậy

-Thế tại sao mắt con lại như thế này, mẹ phục con luôn, con thấy có ai lại đi sợ mình bao giờ chưa, đúng thật là, thôi, lo làm VSCN đi, xuống ăn sáng rồi ba chở đến trường - Nguyễn mama

-Dạ - Nó

Rồi Nguyễn mama đi xuống nhà. 15 phút sau nó cũng xuống. Ăn sáng xong là nó ra xe cho Nguyễn baba chở tới trường ngay. Hôm nay nó đến sớm, nó đi loay quanh trong trường, đi đến từng nơi một, như muốn lưu giữ lại tất cả những kỉ niệm nơi đây trong tâm trí của mình

Chuông vào học, Nguyễn baba đi lên phòng hiệu trưởng, còn nó đi vào học, vừa vào đến nơi là nó gục xuống bàn luôn. Bảo Kim đến lớp thấy bộ điệu nó như thế thì quan tâm cho nó lắm

-Bà làm sao vậy - Bảo Kim

-Tui không sao - Nó miệng thì nói nhưng mặt vẫn gục xuống bàn

-Sao đi học mà lại không mang ba lô vậy, rồi lấy gì học - Bảo Kim thắc mắc

-Rồi lát nữa bà sẽ biết - Nó

Cô giáo vào lớp, khuôn mặt buồn tẻ. Nó vẫn cái kiêu của một lớp trưởng

-Cả lớp, nghiêm - Nó hô, cái giọng của nó nghe rất khác, không còn cái giọng nhí nhảnh, đáng yêu của lớp trưởng mọi khi nữa rồi

-Chúng em chào cô ạ - Cả lớp đồng thanh

-Cả lớp ngồi xuống đi, cô muốn báo cho lớp ta một tin buồn, Nhi lên đây với cô nào

Nó ủ rũ đi lên bục giảng

-Do điều kiện công tác của gia đình nên Thiên Nhi sẽ chuyển trường ra nước ngoài sống và học tập - Cô chủ nhiệm

Đoảng

Như một tia sét đánh ngang tai từng thành viên của lớp học nó. Cái gì, lớp trưởng thân yêu của tụi nó sẽ chuyển trường ư, chuyển trường rồi thì ai quản lớp. Mặc dù mới học với nhau chưa được hai năm nhưng lớp 11A1 quý nó lắm, luôn xem nó như chị cả. Bây giờ nó chuyển đi, thì 11A1 sẽ mất đi một thành viên rồi

Hu hu, hic hic. Vang lên tiếng khóc của vài bạn học sinh. Bảo Kim thì ra khỏi chỗ, chạy lên ôm chầm lấy nó mà khóc. Nhiều học sinh trong lớp ghen ngào, không muốn cho nó đi

-Hu hu, Nhi ơi, bà mà đi thi ai ngồi bên nói chuyện với tui - Bảo Kim ôm lấy nó khóc

-Nhi ơi, đừng đi - Nữ sinh 1

-Nhi ở lại với tụi này nhé - sinh 1

-Lớp trưởng ơi, lớp trưởng bỏ 11A1 thật sao - sinh 2

-Nhi mà đi thi lấy ai quản lớp - Nữ sinh 2

.....bla.....bla.....

Nó cũng thật sự đâu muốn xa mọi người, xa tập thể lớp và nhất là Bảo Kim, bạn thân ngồi bên cùng nó từ năm lớp 10 đến giờ, tuy tính của hai đứa luôn trái ngược nhau nhưng chưa bao giờ xảy ra bất hòa cả, nó ôm lấy Kim, mở một nụ cười, một nụ cười cay đắng, có lẽ do không thể khóc được nữa nên nó với phải cười như vậy

Thấy tình hình trong lớp không ổn, nó lên tiếng trấn an mọi người và Bảo Kim

-Nín đi Kim, bà mà khóc là tui buồn lắm đấy, tui đi có vài năm thôi, xong rồi tui về, mọi người cũng vậy, nín đi, thường ngày mọi người mạnh mẽ lắm cơ mà - Nó

-Liệu bà có quên tui không - Bảo Kim

-Ai mà quên được con bạn đáng ghét như bà chứ, thôi bà nín đi, không là tui giận đấy - Nó

Nghe nó nói vậy, Kim lấy tay gạt đi dòng nước mắt đang chảy xuống gò má. Bảo Kim cố cười

-Ừ, tui không khóc nữa đâu - Bảo Kim

Bất chợt

Ngoài kia trời bỗng đổ mưa, nước mưa chan hòa trút xuống nhân gian, mây đen kéo về như một ngày tàn sắp đến, như đang muốn chia buồn cùng lớp nó vậy. Mưa mang theo bao nỗi nhớ, của tuổi thơ, trong ngôi nhà chung ấm cúng 11A1 này. Mưa, làm cho lớp nó nhớ về ngày đầu tiên đến trường, ngày hôm đó trời cũng mưa như hôm nay vậy, nhưng hôm nay sao nỗi buồn của từng người cứ vây chặt đến nao lòng.

Bỗng, ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông, chính là Nguyễn baba, trên tay ông đang cầm tập học bạ của nó

-Thôi, cả lớp ở lại vui vẻ nhé, chào cô, chào cả lớp - Nó

-Nhi nhớ là về thăm tụi này nhé - Cả lớp đồng thanh

-Ừ - Nó

Tiếng của nó xa dần, nó cùng Nguyễn baba đi xuống tầng trệt của trường. Có một chiếc xe ô tô đang đậu ở đó, bỗng trong xe có hai người thanh niên, mặc đồ đen từ trên xuống dưới, là vệ sĩ nhà nó, mang theo hai chiếc dù, ra che cho nó và Nguyễn baba vào xe

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau

Sau mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay thì cuối cùng nó đã đến Bắc Kinh-thủ đô đất nước Trung Quốc xinh đẹp, nơi có nền kinh tế phát triển nhất khu vực châu Á. Lúc đến sân bay, có mấy chiếc xe ô tô nhà nó chờ sẵn ở đây, cả nhà nó vào ô tô rồi về biệt thự. Căn biệt thự này ngày nhỏ nó hay sang đây chơi lắm, nhưng khi lớn rồi là ít sang hẳn, hay nói đúng hơn là mấy năm rồi nó chưa sang đây. Căn biệt thự nằm gần phía khu vực ngoại ô nên rất yên tĩnh, tách ra xa khỏi khu vực thành phố ồn ào, náo nhiệt. Căn biệt thự màu hồng nhạt, nổi bật lên trên nền trời xanh biếc, xung quanh hoa đua sắc thắm, nở rộ. Nó thích nơi này lắm, bởi cái không khí trong lành ở đây và đặc biệt, ở đằng sau biệt thự, có cánh đồng cỏ, nhô lên chứ thật ra cũng chẳng cao cho lắm. Trong cánh đồng cỏ này rất đẹp, bao quanh là một hàng hoa lau và cỏ chẻ vè nên không ai biết được bên trong nó có gì. Thật ra bên trong đó là một đồng cỏ, trong này mọc một loại cỏ mà nó rất thích: cỏ bốn lá - loại cỏ tượng trưng cho sự may mắn và cũng là cỏ biểu tượng của nhóm

TFBOYS - thần tượng của nó. Trên đỉnh có một cây phong đỏ, tán là xòe rộng, che mát cả một vùng, ven đồi có vài bụi hoa phong lan, mùi thơm thoang thoảng của phong lan xen kẽ mùi thơm ngọt ngào của cỏ làm cho người ta có cảm giác lạ. Nó rất thích ngồi dựa lưng vào cái cây cỏ thụ đỏ và ngắm sao, nói chung là nơi đây đẹp đến mê hồn

Còn có một điều nó thấy rất lạ là từ lúc ở Việtsang đến bây giờ, nó phát hiện bên cạnh nhà mình lại mọc lên một cái biệt thự to chẳng kém nhà nó, màu xanh da trời mà không biết đây là nhà của ai, thôi kệ đi, sau này kiểu gì nó chẳng biết

Bước vào trong nhà nó, mấy người hầu đã đứng đó chào nhà nó. Vẫn quán gia Lý và bốn cô người hầu khác, tổng cả là năm người, mặc dù nhà nó không hay sang đây ở nhưng ba của nó vẫn gửi tiền lương sang cho họ đều đặn, họ vẫn ở căn biệt thự này, lau chùi dọn dẹp từng phòng. Mấy người giúp việc, cung kính chào Nguyễn baba và Nguyễn mama và nó

-Dạ, chào mừng Chủ tịch, Phu nhân và Tiểu thư ạ - Hàng loạt người hầu đồng thanh

Nguyễn mama đến bên quán gia, giọng giận dữ

-Chị Lý, chị cứ gọi tên em là được rồi, chị không phải gọi như thế đâu, chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm rồi còn gì, cứ gọi em là Khả Phương (tên mẹ nó) được rồi - Nguyễn mama

-Cả con nữa, bác đừng gọi con là Tiểu thư này nọ nữa, con không quen đâu, gọi con là Tiểu Nhi được rồi - Nó cũng con nít không kém

-Được rồi, Tiểu Nhi từ này bác sẽ gọi con là như thế - Bà quán gia cười

Rồi nó chỉ vào một ô gái giúp việc đang đứng kế bà quán gia

-Tâm Tâm, em giúp chị mang mấy cái va ly lên phòng cho chị nhé - Nó chỉ tay vào mấy cái valy

Cô gái giúp việc lễ phép đỡ lấy cái va ly trên tay nó

-Vâng ạ - Cô gái giúp việc

Nó đưa va ly cho cô gái đó rồi đi vòng quanh nhà nó ngắm cảnh. Mọi thứ ở đây vẫn chẳng thay đổi gì cả. Một vườn hoa rộng trồng hoa hồng, hoa cẩm tú cầu, hoa tulip, hoa phi yến xen kẽ nhau tạo nên một bức tranh đầy sắc màu. Có một hồ nước nhỏ, nước trong xanh, đặc biệt ven hồ có hai cây liễu được trồng cạnh nhau, màu hoa đỏ lung linh rực rỡ, tán lá rủ xuống mặt hồ như muốn kết duyên cùng với nó vậy, ở trong hồ nuôi một bầy cá cảnh, bên cạnh hồ là một ngọn núi thấp và nhỏ nhân tạo, có một dòng suối nhỏ đổ từ trên vách núi đổ xuống hồ. Ngoài ra, ở gần mép hồ bên kia, đối diện với hai cây liễu có trồng một cây hoa ngọc lan, loài hoa có hương thơm ngát. Dưới gốc cây hoa ngọc lan là một chiếc xích đu. Mọi thứ ở đây vẫn thế chẳng có gì thay đổi cả. Rồi nó bước đến cửa sau căn biệt thự, đẩy cánh cổng ra và nó ra đồng cỏ. Nó chợt phát hiện rằng ở biệt thự kế bên nhà mình, cũng có một cánh cổng nối ra với đồng cỏ này, vậy là từ nay đồng cỏ này không còn là của riêng nó nữa rồi. Nó tháo đôi giày cao gót ra, đặt chân lên cỏ mịn, nó đi dạo vài vòng để hít lấy không khí trong lành ở đây, xong rồi nó chợt nằm xuống bãi cỏ, nhắm mắt lại ngủ

3 giờ đồng hồ sau

Nó dậy, lấy điện thoại ra và nó tự nhiên cuống lên: “Chết rồi, mình ngủ say quá”

Nó vội đứng dậy, đeo giày cao gót vào rồi vào nhà, Nguyễn baba và Nguyễn mama đang nói chuyện với nhau ở phòng khách, nó chợt chạy lại ngồi kế Nguyễn baba, Nguyễn baba quan tâm nó

-Tiểu Nhi ba hỏi con, con sẽ học trường Việt Nam hay học trường Trung Quốc để ba đăng kí cho con,cái việc này là quyết định của con, ba tôn trọng ý kiến của con - Nguyễn baba

-Ngôn ngữ tiếng Trung của con khá chuẩn, con nên học trường Trung Quốc đi Tiểu Nhi, xem như là một môi trường mới để con phát triển - Nguyễn mama góp ý luôn

-Vậy thì cho con học trường Trung đi ba - Nó

-Được rồi, trường Royal là một phần được xây dựng bởi tập đoàn nhà ta và đối tác, đây là một trường quốc tế, trường học tốt nhất ở Bắc Kinh này, nằm cách nhà chúng ta có 5km thôi, cũng gần nên ba sẽ đăng kí cho con học ở đó nhé - Nguyễn baba

-Vâng ạ, dạ xin phép ba mẹ cho con lên phòng - Nó

-Con lên đi - Nguyễn mama, bao giờ cũng thế, bà luôn quan tâm nó một cách như vậy đấy

Nó đi lên phòng, phòng của nó cách trang trí và bày mọi thứ gần giống căn phòng ở Việt, đồ đạc của nó cô người hầu đã bày ra cả. Nó chợt để ý thấy trên giường, có rất nhiều gấu bông nhưng không thấy con kuma nó cất công lặn lội từ Việtmang sang đây đâu, mặt nó tối sầm lại

-Tâm Tâm - Nó hét lớn lên

Cô gái giúp việc run rẩy đi lên, lắp bắp vì chưa bao giờ thấy nó giận dữ như vậy

-Dạ, Tiểu thư gọi em ạ - Cô gái giúp việc

-Con kuma đâu rồi - Nó

-Dạ, ý Tiểu thư là cái con gấu bông trong va ly của tiểu thư đó ạ - Cô gái giúp việc

-Đúng - Nó

Cô gái hầu chỉ tay vào kệ sách nơi, có con gấu kuma đang được đặt ngay ngắn ở đó

-Dạ nó đang ở trên kệ sách của Tiểu thư đó ạ - Cô gái giúp việc

-Nếu sau này em không biết vị trí đồ đạc của chị đặt ở đâu thì cứ hỏi bác Lý, chứ đừng có đặt lung tung thế này nhé, à còn, sau này nếu dọn dẹp phòng chị thì lau chùi cẩn thận con kuma cho chị nhé - Nó

-Vâng ạ, xin phép Tiểu thư em đi xuống dưới ạ - Cô gái giúp việc

Nó gật đầu, ý bảo cô gái giúp việc đó đi xuống. Nó đi đến kệ sách, với tay lấy con kuma đem lại giường, đặt vào đồng gấu bông trên giường, xong rồi nó đi lại bên tủ, lấy một bộ quần áo đi tắm. Ngâm mình trong nước gần một tiếng đồng hồ nó mới đi ra. Nếu không có tiếng gọi của mẹ nó gọi xuống ăn cơm thì chắc nó sẽ còn ngâm mình trong nước nữa. Nó đi xuống dưới nhà ăn cơm, trên người nó diện một chiếc quần short, mang một chiếc áo lạch hai bên vai, để lộ bờ vai trắng nõn nà của nó. Tóc búi cao, mang phong cách của tuổi 17 thật sự, cái tuổi đẹp nhất của đời học sinh. Nó chào Nguyễn baba và Nguyễn mama rồi ngồi vào bàn ăn cơm, đang ăn ngon lành, tự nhiên Nguyễn baba nói với nó vài câu làm nó mất hứng ăn luôn

-Tiểu Nhi, hôm kia con sẽ đi học, ba nói với thầy hiệu trưởng rồi, thầy vừa gửi cho con bộ đồng phục của trường đấy, lát nữa bác Lý sẽ mang lên cho con - Nguyễn baba

-Thôi khỏi đi ba, lát nữa con tự mang lên - Nó

Nguyễn mama cũng chen vào luôn

-Đề chiều nay mẹ đưa con đi lựa đồ dùng học tập nhé - Nguyễn mama

-Tùy ba mẹ - Nó chán nản

Rồi nó đặt đĩa xuống đi ra phòng khách

-Con không ăn nữa sao Nhi -Nguyễn mama

-Dạ không, con no rồi - Nó

-Nhưng con chưa ăn được cái gì mà - Nguyễn mama, bao giờ cũng tâm lí lên tiếng hỏi han nó

-Con ăn đủ rồi, con không no - Nó

Nó đi ra phòng khách, bê một cái hộp được đóng gói cẩn thận, đem lên phòng

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nó bê cái hộp ở phòng khách đó lên phòng, đóng cửa lại từ từ mở cái hộp đó ra. Bên trong là ba bộ đồng phục học sinh, một bản nội quy trường học và một bản sơ đồ trường Royal. Nó cầm bộ đồng phục lên xem, gần giống đồng phục của trường cũ. Một váy sọc caro ngắn, một chiếc áo trắng cộc tay, thay vào chiếc nơ của đồng phục cũ là một chiếc carvat nhỏ nhỏ, xinh xinh. Ngắm xong, nó đặt bộ đồng phục xuống giường và cầm bản nội quy lên đọc. Nó phải choáng khi thấy có tất cả tổng cộng 30 điều nội quy học sinh. Đúng là trường danh tiếng có khác, nội quy mà cấm đủ mọi điều. Vậy là chỉ còn mấy ngày nữa thôi, nhưng tháng này tự do của nó sắp kết thúc. Nó liếc nhìn cái thùng sang một bên, nằm phịch xuống giường, nó nghĩ thầm

“Những lúc như vậy ngắm ảnh Thiên Ti là làm cho mình hết buồn nhất”

Nó bật dậy như tên bắn, đến bên bàn học, mở laptop ra, nhanh tay lick chuột vào My Documents, mở vào file TFBOYS, có cả gần trăm cái ảnh Thiên Ti, nó ngồi xem, ngắm đi ngắm lại, ngắm mãi

“Thiên Ti à, sao cậu quá đẹp trai làm gì để cho tôi phải thần tượng cậu cơ chứ”

Ngắm ảnh xong, nó đi ngủ để chiều còn đi mua đồ với mẹ. Nằm lên chiếc giường ấm áp, nó nhanh chóng kéo nó chìm vào giấc ngủ

2 giờ chiều

Nó đang ngủ ngon lành cảnh đảo thì

CỘC CỘC CỘC

Nguyễn mama gõ cửa phòng nó, nhưng khổ quá, gõ mãi sao không thấy nó ra mở cửa, Nguyễn mama liền đẩy cửa đi vào nó thì thấy nó đang ngủ, bà khẽ lay nó dậy

-Tiểu Nhi, dậy đi con, mẹ đưa con đi mua đồ - Nguyễn mama

Nó khẽ nhú mày, mở mắt ra, nhìn Nguyễn mama, chẳng khác gì sinh vật lạ

-Mẹ ra ngoài đợi chút, con thay đồ rồi ra liền - Nó nói bằng cái giọng ngái ngủ

-Nhanh nhé - Nguyễn mama

Rồi mẹ nó đi ra, nó đến bên tủ quần áo, mở tủ ra mà không biết chọn bộ nào. Quần, áo, váy nhiều vô số kể. Nhìn hết lượt nọ qua lượt kia nó quyết định chọn quần áo tho phong cách nó hay mặc. Nó diện một chiếc quần jeans kết hợp với một chiếc áo phông màu hồng lệch vai, để lộ ra bờ vai trắng nõn nà, mái tóc màu đen mượt được búi cao, tôn lên vẻ cá tính của nó. Nó ngắm mình trong gương lần cuối rồi đi xuống nhà, Nguyễn mama đang đợi nó. Thấy nó đi xuống, Nguyễn mama vẫy tay gọi nó

-Đi thôi con - Nguyễn mama ân cần

-Dạ - Nó

Nó xô vào chân đôi giày cao gót màu hồng rồi đi mua đồ với mẹ nó. Tài xế nhà nó lái xe, đưa Nguyễn mama và nó đến một trung tâm siêu thị lớn nhất thủ đô Bắc Kinh này, và cũng là trung tâm nhộn nhịp nhất. Nguyễn mama phải cho dẫn nó đi đến chỗ mua sách, sau khi chọn đủ sách, tập, bút thước,... thì đi mua ba lô. Nó liếc xéo qua đồng ba lô, chẳng có cái nào vừa ý cả. Chợt nó nhìn đến chỗ hàng bán đồ dùng có in hình của TFBOYS, nó kéo Nguyễn mama đến. Mắt nó chú ý vào một cái ba lô, có sự kết hợp của hai màu đen và trắng, trên đó có in chữ TFBOYS, bên cạnh là một bông cỏ bốn lá và hình của TFBOYS. Nhưng điều đặc biệt là hình không phải là hình thật mà là hình chibi, trông dễ thương ời là dễ thương. Nó cầm cái ba lô lên, mắt long lanh nhìn Nguyễn mama

-Mẹ ơi, con thích cái này, mẹ mua cho con nha mẹ - Nó, mặt rất chi là nai làm nũng Nguyễn mama

-Thôi được rồi cô nương, cầm theo cái này rồi đi tính tiền, ẹ lên - Nguyễn mama

-Dạ, yêu mẹ nhất - Nó

Nguyễn mama đồng ý vì biết nó rất hâm mộ nhóm TFBOYS. Bà hiểu con gái cưng của mình, với lại của gia đình nhà nó có điều kiện nên cái gì nó muốn mà trong khả năng là Nguyễn mama chiều nó tất

Mang đồ ra tính tiền, Nguyễn mama mang vào trong xe để rồi tài xế chở hai Nguyễn mama và nó về nhà. Về gần đến nhà, nó xin phép Nguyễn mama xuống đi bộ để hít thở không khí. Nguyễn mama về trước, nó đi trên vỉa hè, tận hưởng không khí trong lành của buổi hoàng hôn. Nó mở điện thoại ra, cầm chụp lại mấy kiểu ảnh đẹp rồi post lên Weibo. Nó mới vừa lập một nick, do nó thấy mình sang đây thì cũng phải sống theo kiểu Hiện đại hóa ở đây. Thế là nó lập ngay một nick Weibo với một cái tên rất là hay: Thiên Nhi Clover. Chợt có người đưa tin lên trên Weibo là Dịch Dương Thiên Ti mới từ Trùng Khánh về Bắc Kinh, làm cho nó vui mừng nhảy cẫng lên. Và rồi mặt nó lại xụ xuống vì đất Bắc Kinh này rộng ròi là rộng thì nó làm sao biết thần tượng nó sống ở đâu. Nó buồn, lê bước chân trên vỉa hè. Vậy là một ngày của nó ở Bắc Kinh trôi qua một cách vô vị như thế đấy. Chỗ nhà nó sống chỉ có lác đác vài ngôi biệt thự, nói đúng hơn là trên một vùng đất rộng có mỗi biệt thự của nhà nó và nhà kế bên, nên nơi đây rất yên tĩnh, ven vỉa hè được trồng những hàng hoa phượng tím, tôn lên màu tím ngắt một vùng. Chợt một làn gió ở đâu nhẹ qua, làm cho những cánh hoa phượng tím rụng xuống, bây giờ khung cảnh rất chi là lãng mạn. Nó đứng dưới những gốc hoa, trên cao những cánh hoa rơi xuống. Nó cứ đi chậm chậm như vậy, đến gần công nhà mình thì thấy một cậu bé khoảng 8-9 tuổi gì đó đang ngã, máu ở đầu gối chảy ra rất nhiều. Nó hoảng hốt chạy đến, ôi trời, cậu bé đang khóc

-Này nhóc, em làm sao vậy - Nó lo lắng

-Dạ, em bị ngã - Cậu bé

-Có đau không em, để chị đưa em vào nhà chị rồi chị băng vết thương lại cho em nhé - Nó

-Em cảm ơn chị ạ - Cậu bé quệt nước mắt trả lời

Nó đỡ cậu bé đó dậy, đưa cậu bé vào trong nhà của mình, đặt cậu bé ngồi xuống ghế sofa, nó nhanh chóng đi lấy hộp sơ cứu cá nhân, rửa vết thương lại cho cậu bé. Đưa miếng bông có tẩm cồn sát trùng vào chỗ vết thương, vì quá sót nên cậu bé hét lên

-Aaaaaaaa, chị ơi đau quá, huhuhu - Cậu bé

-Em chịu khó một chút xíu nhé gần xong rồi - Nó vẫn tiếp tục công việc của mình

Sát trùng xong rồi nó băng vết thương lại. Nhìn lại thành quả của mình làm, nó khẽ cười thầm tự hào. Cũng không tệ, vì ngày nhỏ, nó hay quậy mà quậy thì luôn để lại những vết thương vì vậy nó đã tự học cách sơ cứu cho bản thân mình để mỗi lần như vậy tự sơ cứu lấy cho ba mẹ nó đỡ lo. Quay sang nhìn cậu bé, nó giật mình nhìn cậu bé, nhìn rất quen, rất giống một người nào đó mà nó đã từng gặp nhưng nó chẳng tài nào nhớ ra

-Này, em tên gì vậy, em bao nhiêu tuổi rồi - Nó

-Dạ em tên Nam Nam, ở nhà ba mẹ và anh hai hay gọi em là Tiểu Nam Nam, năm nay em 8 tuổi, thế còn chị thì sao ạ - Nam Nam

-Chị tên là Thiên Nhi, 17 tuổi, em cứ gọi chị là Nhi được rồi - Nó

-Dạ -

Bây giờ trong đầu nó đang có một suy nghĩ “Cậu nhóc này lễ phép thật đấy, à mà khoan tên của cậu bé này là gì nhỉ, à Nam Nam, sao mà giống tên của em Thiên Ti vậy ta”. Nhưng cũng thật tình là nó không biết đây là em trai của anh

-Tiểu Nam Nam, trời tối rồi, nhà em ở đâu để chị đưa em về - Nó

-Ở biệt thự bên kia ạ, kế bên nhà chị nè - Nam Nam

-Vậy nhà em ở bên nhà chị à, vậy chúng ta là hàng xóm rồi, bây giờ chị đưa em về nhé - Nó

-Dạ -

Nó đưa Tiểu Nam Nam về nhà, do đã được băng bó nên Nam Nam đã tự đi được, không cần nó đỡ. Đưa Nam Nam về đến cổng, nó tạm biệt Nam Nam rồi về luôn, mặc dù cậu bé đã năn nỉ hết sức nhưng nó không chịu vào, hẹn Nam Nam hôm khác nó sẽ sang chơi với cậu bé. Nam Nam cũng tạm biệt nó, đợi nó về rồi cậu mới vào nhà. Vừa vào đến phòng khách thì anh đang ngồi xem tivi, thấy Nam Nam cà nhắc đi vào thì đỡ cậu ngồi xuống ghế và hỏi ngay

-Tiểu Nam Nam, em đi chơi ở đâu về mà muộn thế, chân em bị sao thế kia, sao lại băng trắng cả đầu gối thế này - Anh hỏi dồn

-Dạ tại em bị ngã nên nó thành ra thế này nè anh hai, may nhờ có chị gái xinh xinh ở biệt thự kế bên băng bó lại giúp cho em rồi đưa em về, em có mời chị ấy vào nhà chơi nhưng chị ấy không vào. Hai biết không. Chị ấy xinh lắm nhá, cute hết sẩy luôn, phải nói là “nụ cười tươi như hoa, tiếng nói trong như ngọc, làn da trắng như tuyết” ôi trời ơi, người chỉ mà hoàn hảo đến từng mi-li-mét. Mà tên chị ấy gần giống tên anh hai đấy - Nam Nam bắt đầu giờ Truyện Kiều ra giảng

-Tên gì mà giống anh??? - Anh

-Anh là Thiên Ti còn chị ấy là Thiên Nhi, trời, Ti-Nhi, Nhi-Ti, sao nó cứ giống giống nhau kiểu gì thế nhỉ - Nam Nam

Nghe Nam Nam nói xong một tràng, anh lấy tay nhí vào đầu

-Em nói năng cho cẩn thận nhé, gì mà tên gần giống nhau, thôi cậu ba, lên đi tắm đi rồi xuống ăn cơm, có cần hai công lên không??? - Anh

-Dạ không - Nam Nam

Sau khi Nam Nam đi khuất, anh dựa người ra ghế tự nhủ

“Cô gái đó là ai nhỉ, lâu nay mình đâu có thấy ai ở bên biệt thự đó đâu ta”

Anh hỏi lạ thật, người ta mới chuyển sang và anh mới từ Trung Khánh về thì làm sao mà anh biết được. Với lại anh không biết cô gái ở biệt thự kế bên là ai và anh cũng sẽ không biết được rằng cuộc đời mình sẽ thay đổi như thế nào sau khi gặp nó đâu

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

-Anh làm ơn đuổi theo chiếc xe phía trước dùm tôi - Nó

Tài xế làm theo ý nó, đuổi theo chiếc xe của anh đến gần một tiếng rồi mà xe của anh chưa dừng lại, nó đang thần thờ, thì bỗng nhiên tài xế thắng xe lại gấp làm cho nó ngã người về phía trước và đập trán phải hàng ghế. Trán nổi một cục u lên, nó nổi cáu

-Tại sao đang đi mà lại dừng lại - Nó

-Chị ơi, chiếc xe phía trước dừng lại rồi ạ - Tài xế

-Vậy à, vậy tôi xuống, hết bao tiền tôi trả - Nó lấy tiền từ ví ra trả cho tài xế, đúng là tiền thư có khác, trong ví, đồng tiền có giá trị nhất là 500.000 đồng và nhỏ nhất cũng là 500.000 đồng

-Của chị hết ba trăm ngàn ạ - Tài xế

Sau khi thanh toán cho tài xế xong, nó đi xuống, vội nép vào ngôi nhà phía bên kia đường, nó thấy anh đang đi vào một tiệm hoa nhỏ ở bên đường. Hình như là anh đi mua hoa. Lát sau anh bước ra, trên tay cầm một bó hoa hồng tím, đi sâu về phía ngoại ô chừng bốn trăm mét gì đó, nó đi theo anh, cứ như ăn trộm vậy và cuối cùng anh dừng lại ở một ngọn đồi. Anh đi lên ngọn đồi đó, dừng lại trước một ngôi mộ, nó theo anh khi thấy anh dừng thì nó vội nép vào cái cây cổ thụ ở gần đó. Nhìn ra, anh đang đặt bó hoa xuống ngôi mộ và cúi xuống nhặt bỏ đi những chiếc lá còn sót lại trên đó. Nó phải căng mắt ra mới nhìn thấy dòng chữ khắc trên ngôi mộ: Lục Gia Tuệ, hưởng dương 15 tuổi

Nó nghĩ: "Sao cô gái đó mất sớm vậy ta, mà Gia Tuệ là ai?"

Rồi nó chột nhìn lên tấm ảnh của cô gái đó, rất xinh, đang mở một nụ cười như thiên sứ. Nó thấy anh đang đưa tay lên tấm ảnh phủi những hạt bụi còn vương lại. Rồi anh như đang nói chuyện với cô gái trong bức ảnh kia vậy

-Gia Tuệ à, em có nhớ anh không, anh lại đến thăm em đây, anh xin lỗi em nhé, dạo này anh bận nhiều công việc quá mà quên đến thăm em rồi, em có khỏe không hả Tuệ Tuệ, hôm nay anh hứa sẽ ở lại thật lâu với em - Anh

Nói rồi, anh dựa đầu vào thành mộ, gục đầu xuống đầu gối và rồi anh ngủ lúc nào không hay

Và rồi giấc mơ anh không muốn nhớ lại ủa về

Khi một cuộc tình phải đến lúc dừng lại

Đã khóc, khóc rất lâu.....

Đôi khi

Khóc.....

Để voi đi nỗi buồn

Để voi đi sầu nhớ

Khóc

Để quên đi....

Mối tình

Nhẹ nhàng

Gọi tên nhau trong đêm

Mà trái tim trong lồng ngực đang rất nhói

Khóc rất nhiều ..

Vì

Cảm ơn một người đã mang lại nụ cười

Nhưng ...

Khóc

Vì một người đã để lại những vết cắt trong tim

Và ...

Mặc dù

Đang ở cách xa người ấy

Khóc thầm trong tim

Nhớ người ấy trong thầm lặng

Và cái quá khứ buồn sẽ chẳng thể nào quên đi được

Lục Gia Tuệ, anh nhớ em, anh nhớ em, nhớ em, rất nhiều ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tjboys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

2 năm trước

-Tuệ Tuệ à, em chạy chậm thôi, kéo ngã bây giờ - Anh

-Hi hi, em không sao, anh đi nhanh lên, sao mà anh chậm quá vậy, tốc độ như anh thì còn lâu anh mới đuổi kịp em - Gia Tuệ

Cô quay lại lè lưỡi với anh rồi cười

Giọng nói trong trẻo vang lên, xua tan đi bầu không khí buồn của buổi hoàng hôn. Một cô gái trên tay cầm que kẹo bông, mái tóc được búi cao sang một bên, hàng tóc mái thưa làm tôn lên khuôn mặt trái xoan thanh tú của cô. Cô gái đó chính là Lục Gia Tuệ - bạn gái cũ của anh. Người mà anh từng yêu thương nhất, người mà tưởng chừng như anh có thể hy sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ cho cô, nhưng cũng vì anh mà cô đã ra đi vĩnh viễn. Anh đã không bảo vệ được cho cô, không bảo vệ được tình yêu của mình và rồi để nó trôi đi, phai dần theo năm tháng

Đáp lại lời Gia Tuệ, anh lên tiếng

-Em chạy lẹ lên, không anh mà đuổi kịp là anh phạt đấy - Anh

Gia Tuệ đưa miếng kẹo bông cuối cùng vào miệng, co căng chạy thật nhanh. Anh bắt đầu rượt cô. Tiếng nói cười vang lên của một cặp tình nhân đang đuổi bắt nhau trên đường nhìn thật hạnh phúc. Bỗng dưng, anh bắt được cô, anh ôm cô vào lòng

-Không được, anh chơi ăn gian quá, tại chân anh dài nên mới đuổi kịp em chứ bộ- Gia Tuệ thua, lý sự cùn với anh

-Ồ, sao lại tại anh, cũng do chân em ngắn đấy thôi - Anh

-Ừ chịu ... ừm ... ừm ...- Gia Tuệ

Gia Tuệ chưa nói hết câu thì anh đã cúi xuống hôn cô, nụ hôn ngọt ngào, lãng mạn và chính nó đã chứng minh được rằng, đối với anh, cô là người quan trọng nhất. Sau khi anh thả cô ra, anh cười, nói với cô

-Hình phạt dành cho em đấy ngốc oi, lần sau đừng có dại gì mà đùa với anh nhé, nếu mà con có lần sau, sẽ không phải là cách phạt nhẹ như thế này đâu - Anh cười gian

Anh tuôn ra một chàng mà đâu có biết rằng cô đang cúi gằm mặt xuống, mặt đỏ ửng. Anh lấy tay lay lay cô, cô mới tỉnh

-Từ này giờ em có nghe anh nói gì không vậy - Anh

-Không - Gia Tuệ

Nói rồi cô chạy đi, anh lại đuổi theo cô

Bắt chợt

-GIA TUỆ, cẩn thận ... - Anh hét lên

RẦM RẦM RẦM

Muộn rồi, chiếc xe tải lao đến chỗ cô nhanh chóng, do người lái xe say rượu và mất kiểm soát nên đã lao thẳng vào cô. Trời đất quay cuồng cô chỉ mơ màng thấy dưới mặt đường toàn là màu đỏ của máu. Đầu của cô đau ê ẩm mắt không mở nổi. Cô bất lực nhắm mắt lại quanh quẩn bên tay là tiếng hét tên mình của một anh. Chiếc váy trắng tinh của cô đã nhuộm màu đỏ của máu

Anh liền lấy điện thoại ra, nhanh tay gọi cấp cứu, chỉ chừng 5 phút sau, chiếc xe cấp cứu đã đến đưa cô đi. Tiếng xe cấp cứu inh ỏi khắp đường, làm cho người khác không khỏi có cảm giác sợ hãi. Một người con gái xinh đẹp mặt bết vết máu về mặt nhợt nhạt không còn sức sống nằm trên giường bàn tay được anh nắm chặt lấy. Nhìn người con gái trước mặt anh thấy đau xót vô cùng. Do anh vô dụng tận mắt nhìn thấy người yêu bị người khác đụng mà không cứu được cô

Đến bệnh viện, cô được đưa vào phòng cấp cứu khẩn cấp. Nhờ có bình thở oxy và các công cụ hỗ trợ nên lúc trên xe cấp cứu, các bác sĩ đã làm cô tỉnh dậy. Trước khi vào phòng cấp cứu, cô nói với anh

-Nếu có kiếp sau, anh sẽ lại yêu em chứ ... - Gia Tuệ

-Tuệ, em nói gì vậy, em sẽ không sao cả, em phải cố lên - Anh

-Nếu sau này em có chuyện gì thì anh hãy cố sống thật tốt nhé- Gia Tuệ

Giọt nước mắt trên má cô chảy dài, cô cười với anh rồi cô buông tay anh ra và vào phòng cấp cứu. 3 tiếng đồng hồ trôi qua, rồi 5 tiếng mà cô chưa ra, anh cứ đi lại trước phòng cấp cứu, hai tay chấp trước ngực, miệng thì luôn lầm bầm như khấn cầu một điều gì

"Xin chúa hãy phù hộ cho Gia Tuệ, mong là cô ấy không sao"

TING

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, linh tính như mách bảo anh điều gì đó không ổn. Thấy bác sĩ đi ra, anh chạy đến hỏi ngay

-Bác sĩ cô ấy không sao chứ - Anh hỏi gấp gáp

Và nhận được câu trả lời đó chính là cái lắc đầu chán nản của bác sĩ

-Xin lỗi, chúng tôi đã hết sức, nhưng vì cô ấy va chạm quá mạnh nên ... - Bác sĩ bỏ nửa câu làm anh không tin vào mắt mình nữa

-Nên sao... - Anh

-Anh hãy vào với cô ấy đi - Bác sĩ

Anh vội chạy vào với cô. Nước mắt anh chảy dài khi thấy trên giường là thân người với chiếc khăn trắng phủ trùm lên. Khoảnh khắc đó tim anh như ngừng đập, đi tới gỡ chiếc khăn ấy xuống. Khuôn mặt Gia Tuệ với nụ cười, dù khuôn mặt có chút nhợt nhạt, trên mi mắt vẫn còn đọng lại nước mắt. Anh nắm lấy tay cô, bàn tay lạnh ngắt

BỔNG

Một giọt, hai giọt, ba giọt cứ thế, nước mắt của anh đua nhau tuôn xuống. Mặc dù anh đã cố kìm nén, cố cho những giọt nước mắt đó chảy ngược vào tim nhưng dường như, anh không làm được. Phải chăng đây là những giọt nước mắt muộn màng. Anh cố kìm, đưa tay lên, khuôn mặt lạnh khốc và xen chút gì đó gọi là tàn nhẫn, đứng dậy, kéo tấm khăn trắng lại làm che đi khuôn mặt Gia Tuệ

-Gia Tuệ, tại sao em dám bỏ anh lại một mình hả, em có biết là em hư lắm không??? - Anh như đang nói với cô

Câu nói đó mặc dù miệng anh nói nhưng trong lòng anh hiện tại anh không làm chủ được chính mình. Tim anh đau lắm, tưởng chừng như nó đã chết rồi, tưởng chừng như nó sẽ đóng băng vĩnh viễn, không bao giờ tan ra được. Anh đã tự hứa với chính mình rằng anh sẽ không yêu thêm một ai nữa. Liệu rằng khi nó xuất hiện thì cái quy tắc mà anh đã tự đặt ra cho bản thân có được phá vỡ

Ngay sau đó, bệnh viện đã liên hệ với nhà của Gia Tuệ đến để đưa Gia Tuệ về. Anh cũng đi theo họ. Tang lễ của Gia Tuệ được tổ chức sau đó một ngày. Nhìn anh đứng lặng im ở một chỗ mà nhiều người đã không cảm được nước mắt. Vì gia đình của cô cũng biết rằng, lỗi không phải do anh mà trách thì phải trách người lái xe kia, chính anh ta đã cướp mất đi người mà anh yêu nhất. Tuy gia đình của cô cũng có danh tiếng nhưng họ không tổ chức long trọng mà chỉ tổ chức một tang lễ bình thường vì họ biết con gái họ không thích những nơi ồn ào. Sau khi tất cả đã dường như xong xuôi, êm dịu lại thì gia đình cô quyết định chôn cất cô tại một ngọn đồi, và sau đó thì họ lại sang Anh định cư vì không muốn mang theo nỗi buồn khi phải mất con gái. Kể từ đó đến giờ, ngoài anh thì chỉ có hai thành viên còn lại của TFBOYS là hay đến thăm cô. Họ muốn cho cô biết rằng, mặc dù cô đã về thế giới bên kia, một thế giới tươi đẹp hơn nơi này nhưng cô không hề cô đơn

-Kết thúc quá khứ-

Anh đang ngủ, đột nhiên có tiếng động thể là làm anh tỉnh giấc. Nhớ lại giấc mơ vừa rồi, anh khẽ cười nhẹ nhưng anh không biết rằng nó đi theo anh, khi thấy anh cười đã khiến tim nó lỗi nhịp đập. Vì nó biết rằng, Dịch Dương Thiên Tỉ của TFBOYS là một người có phong cách gọi là cao lãnh, lạnh lùng

nhưng sao anh lại cười một cách vô lý do với cái tấm ảnh kia như vậy. Nó xua ngay đi ý nghĩ trong đầu và tiếp tục theo dõi anh thì thấy anh nhìn đàng nhìn vào tấm ảnh trên mộ của Gia Tuệ và nói một mình

-Tuệ à, em ngốc lắm, nếu có kiếp sau, anh sẽ lại yêu em, sẽ làm chồng của em... - Anh nói trong nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau một thời gian lâu nó theo dõi anh, thì nó thấy anh đứng dậy đi về. nó nhìn lên đồng hồ, đúng 11 giờ trưa. Anh bắt taxi đi về nhà và nó cũng vậy. Sau khi về đến nhà, nó đợi anh vào nhà xong rồi nó mới đến cửa nhà mình rồi nhấn chuông cửa. Bà giã gạo nhà nó đi ra, vội vàng hỏi nó

-Tiểu Nhi, từ sáng đến giờ con đi đâu vậy, con có biết là ông bà chủ đang rất giận không, thôi còn vào nhanh đi, vào xin lỗi ông bà chủ đi

-Dạ, thôi con vào nghe bác - Nó

Nó chạy như bay vào phòng khách, trên bộ ghế sofa đắt tiền, Nguyễn baba và Nguyễn mama đang ngồi đó, khuôn mặt của họ rất chi là hình sự. Nó lễ phép

-Con chào ba mẹ, con mới về ạ - Nó

Nguyễn baba lên tiếng

-Con đi đâu từ sáng mà mãi đến bây giờ mới về hả con có biết là ba mẹ rất lo cho con không, giữa cái đất đô thị phồn hoa này, con không có bạn bè cũng chẳng có người quen vậy nhờ con lạc đường thì tính sao đây hả con??? - Nguyễn baba lo lắng cho nó

-Dạ, con xin lỗi ba mẹ - Nó

Nguyễn mama vội can

-Thôi con lên thay đồ đi, rồi nhà mình ra ngoài ăn, ẹ lên nha con - Nguyễn mama

-Dạ - Nó

Nó đi lên phòng, nhanh tay lấy bộ váy khác rồi vào thay đồ. Giò là một bộ váy hồng cánh sen, úp ngực, ở một bên vai có sợi vải voan đính đá ruby nổi từ vạt trước sang vạt sau, điểm kết của sợi vải đó là một bông hoa hồng. Chiếc thắt lưng bản nhỏ màu hồng đậm hơn làm nổi bật lên trên bộ váy. Chiếc váy dài tới trên đầu gối, ôm sát lấy ba vòng của nó, tôn lên những đường cong hoàn mỹ tuyệt đẹp trên cơ thể. Mái tóc để xỏa, hót gọn lại một phần rồi kết lại bằng một chiếc nơ.

Khuôn mặt của nó vốn trắng sứ rồi nên nó chỉ điểm qua một lớp phấn nhẹ. Đôi môi mỏng, tựa như hoa anh đào, tôn lên vẻ đẹp trên mặt nó được nó bôi nhẹ qua một lớp son dưỡng môi. Xong xuôi, nó chọn một đôi giày cao gót cũng màu hồng cánh sen, xung quanh được đính những hạt kim cương bé nhỏ, làm đôi giày thêm phần sang trọng. Sở dĩ nó phải mặc như thế này, vì nó nghe lời mẹ nó, những lúc cùng ba mẹ ra ngoài ăn, đi dự tiệc hoặc đi đâu đó cùng với Nguyễn baba và Nguyễn mama. Và hôm nay nó cũng phải mặc như thế để cùng Nguyễn baba và Nguyễn mama ra ngoài ăn trưa

Nó đi xuống nhà, Nguyễn baba và Nguyễn mama đang đợi. Nguyễn baba và Nguyễn mama cũng ngạc nhiên về nó. Dịu dàng nữ tính hơn những ngày thường. Bình thường, nó hay cau mày, khó chịu, và hay bực dọc với mấy bộ váy như vậy, mà sao hôm nay nó vui vẻ như vậy. Vì ông bà không biết rằng, ngày hôm nay là ngày vui nhất đời nó, nó được gặp thần tượng của mình, được ngắm thần tượng của mình, và điều tuyệt vời hơn nữa là nhà thần tượng của mình bên cạnh nhà nó nên nó rất vui

-Thôi, cả nhà mình đi thôi - Nguyễn baba

-Dạ - Nó

Nguyễn baba đi lấy xe, ba lái còn nó và Nguyễn mama ngồi phía sau. Nguyễn mama bắt đầu tra hỏi nó

-Tiểu Nhi, hôm nay con đi chơi được ở đâu mà sao con vui vậy - Nguyễn mama

-Dạ con đã nhìn thấy thần ... à không có gì đâu mẹ, con đi chơi vui lắm, hihi - Nó

Nó không muốn nói cho mẹ nó biết rằng nó đã gặp một thành viên của TFBOYS, vì nếu nó mà nói thì chắc chắn 100% rằng Nguyễn mama kiểu gì cũng

trên nó

20 phút sau

Nguyễn baba đưa Nguyễn mama và nó đến một nhà hàng sang trọng nhất Bắc Kinh này. Đúng như cái tên gọi Aristocrat, nơi này đúng là thiên đường dành cho những đại gia. Phải ít nhất những người có danh tiếng mới ra mới vào được nhà hàng này. Không chỉ đẹp ở cách trang trí mà còn tạo ra cảm giác ấm cúng. Khuôn viên nhà hàng nằm trên một mảnh đất rất rộng, bao gồm 10 tầng, xung quanh nhà hàng và vườn hoa với rất nhiều loại hoa, đặc biệt là hoa mẫu đơn, Quốc hoa của đất nước này. Sau khi ba nó đi cất xe, cả nhà nó đi vào. Có rất nhiều người nhận ra ba và mẹ nó, vì đây là cặp Chủ tịch - Phu nhân của tập đoàn Nguyễn Hoàng, một tập đoàn danh tiếng, nắm trong tay rất nhiều tập đoàn khác, quyền lực chất đầy. Nhưng bên cạnh họ là ai vậy, có phải là Thiên kim đại Tiểu thư Nguyễn Hoàng Thiên Nhi một tri thức trẻ, giàu có, thông minh, xinh đẹp, tài năng, quyền lực mà mọi người vẫn hay đồn sao. Quả thực là hơn cả lời đồn, nó còn xinh đẹp hơn thế gấp vạn lần. Cứ phải gọi là "trăm nghe không bằng một thấy", phải tận mắt chứng kiến thì mới thấy được vẻ đẹp trời cho của nó. Nhiều người không kịp nhận ra mà thốt lên, nhiều chàng công tử con nhà giàu thì bắt đầu rung động với vẻ đẹp của nó. Nhiều người còn chạy đến để xin được nói chuyện với nó, hay xin chữ kí nó, vì tương lai nó là Chủ tịch tập đoàn Nguyễn Hoàng, dù gì thì cũng phải lấy lòng, gây ấn tượng trước, nhưng đều bị nó từ chối, xong là mở một nụ cười thật tươi. Mọi người khi thấy nó cười tươi như hoa, như ánh sáng ban mai buổi sớm chiều xuống thì lại càng vây chặt lấy gia đình nó hơn

-Tránh đường

Một giọng nói uy quyền vang lên làm tất cả mọi người không ai bảo ai mà tránh ra. Không ai khác đó chính là giọng nói của Nguyễn baba. Mọi người đều tránh ra cho gia đình nó đi tiếp, nhưng đều tiếc nuối vì chưa làm quen được với người đẹp. Nhưng họ lại càng không muốn tập đoàn nhà mình gặp rắc rối. Nếu như làm một trong ba thành viên nhà nó nổi giận thì chỉ có nước ra đường ăn mày chứ chẳng chơi

Nó và Nguyễn baba và Nguyễn mama đi lên tầng 10, tầng cuối cùng vì ngồi ở đây có thể ngắm được cảnh phố xá của cái thành phố phồn hoa này. Gia đình nó vào phòng vip, phục vụ đến kéo ghế cho cả gia đình ngồi rồi bắt đầu đưa thực đơn cho gia đình nó chọn

-Dạ thưa Chủ tịch, Phu nhân, Tiểu thư, các vị dùng gì ạ - Cô phục vụ lễ phép

Theo phản ứng tự nhiên thôi, gia đình nó cùng nhau giờ menu ra chọn món. Nguyễn baba gọi trước

-Cô lấy cho tôi bò bít tết và một ly rượu vang thượng hạng - Nguyễn baba

Đến lượt Nguyễn mama

-Lấy cho tôi món gà hầm hạt sen với một ly nước cam nhé, à còn lấy cho con gái tôi một suất shushi không quán rong biển, gà rán và một ly nước cam luôn đi

Nguyễn mama gọi cho nó như vậy vì ba biết con gái bà rất thích ăn như thế, thích ăn shushi mà lại không dám ăn lớp rong biển bên ngoài vì nó bị dị ứng với rong biển. Một lúc sau, phục vụ bê khay đồ ăn đến, bê từng phần đồ ăn đặt vào trước mặt từng người

-Dạ, chúc các vị ăn trưa vui vẻ - Phục vụ

-Cảm ơn - Nó

Nó nháy mắt tinh nghịch rồi nói làm cho anh chàng phục vụ đỏ mặt. Sau khi phục vụ đi khuất, nó như thói quen và cũng là điều bắt buộc nó mời Nguyễn baba và Nguyễn mama ăn trưa

-Dạ con mời ba mẹ dùng bữa ạ - Nó

-Ừ, con cũng ăn đi con gái - Nguyễn baba

Nguyễn baba cũng nói lại nó. Nó đợi Nguyễn baba và Nguyễn mama cầm nĩa lên rồi nó mới cầm và ăn ngon miệng

30 phút sau

Sai khi gia đình nó ăn trưa xong, Nguyễn baba gọi phục vụ đến thanh toán rồi gia đình ra về. Ba nó lái xe về gần đến nhà rồi thì Nguyễn baba không hiểu sao lại nảy ra ý kiến là gọi anh lái xe đến lấy xe còn gia đình nó đi bộ để hít thở không khí. Và tất nhiên là nó và Nguyễn mama đồng ý rồi. Nguyễn baba gọi anh lái xe đến, sau khi anh ta lái xe về nhà thì gia đình nó bắt đầu cuộc đi dạo, mùa này những cây hoa phượng tím ở ven đường nở rất đẹp, thoang thoang một mùi hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu lòng người

Bỗng

-Ồ, đây chẳng phải là Chủ tịch Nguyễn và Phu nhân sao - Giọng của một người đàn ông đứng tuổi vang lên, không ai khác là Dịch baba rồi

Một người đàn ông lên tiếng làm nó giật mình. Là một người đàn ông, có vẻ rất sang trọng trong bộ vest đen, bên cạnh chắc là vợ của ông ấy rồi, nhưng đứng sau họ là ai kia. Ôi trời, là Dịch Dương Thiên Ti

-Thật có duyên, Dịch Chủ tịch, Dịch Phu nhân không ngờ tôi lại được gặp hai người ở đây, thật là vinh hạnh - Nguyễn baba vui vẻ tiếp chuyện

Nghe tiếng gọi, Nguyễn baba đưa tay ra bắt tay người đàn ông kia một cách rất thân mật, còn Nguyễn mama cũng ra nói chuyện với vợ của ông ấy là Dịch mama, còn mỗi nó và anh lạc lõng hai phía. Bỗng Nguyễn mama gọi nó lại

-Tiểu Nhi, đây là Dịch Phu nhân, vợ của Dịch Chủ tịch, đối tác làm ăn rất thân của gia đình ta, con lại chào Phu nhân đi - Nguyễn mama giới thiệu

Nó lễ phép

-Dạ, con chào Dịch Phu nhân ạ - Nó lễ phép

-Con ngoan lắm, à để cô giới thiệu con trai cô, Thiên Tỉ lại đây với mẹ - Dịch mama vẫy anh lại

Suy nghĩ trong đầu nó: "Thôi rồi, sao ba mẹ lại quen nhà này, lần giờ rắc rối rồi, phải làm gì đây!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

-Thiên Tỉ con ra đây với mẹ - Dịch mama vẫy anh lại

Anh đi lại gần chỗ nó đứng, đối diện với Nguyễn mama và nó. Đúng là Thiên Tỉ có khác, chiều cao hình như là có xu hướng tăng thì phải. Đứng cao hơn nó một cái đầu. Dịch mama giới thiệu

-Thiên Tỉ, đây là Nguyễn Phu nhân, vợ của Nguyễn Chủ Tịch, đối tác làm ăn quan trọng của nhà ta, còn đây là con của Phu Nhân, con cứ gọi bé là Thiên Nhi nha con, còn chào Phu nhân đi - Dịch mama

Tất nhiên Dịch mama nói như thế là phải rồi. Từ mấy đời trước, nhà anh và nhà nó đã cùng hợp tác với nhau, và cho đến đời này cũng như vậy, hai gia tộc vẫn hợp tác làm ăn với nhau và trở thành hai gia tộc phát triển hùng mạnh nhất thế giới, không có sự xuất hiện của bất cứ một thế lực xấu nào có thể ngăn cản được. Thậm chí đến đời này, hai gia tộc qua lại làm ăn có vẻ thân thiết hơn cả mấy đời trước

-Dạ, con chào Nguyễn Phu nhân – Anh chào Nguyễn mama

-Cô chào con, cô đã nghe mẹ con kể về con nhiều rồi nhưng chưa được gặp, hôm nay mới có dịp thật là quý hóa quá, à con hơn Nhi Nhi một tuổi phải không - Nguyễn mama rất tự nhiên

-Dạ - Anh lễ phép

Nói chuyện với Nguyễn mama xong, anh quay sang chào nó

-Chào cậu – Anh nói bằng cái giọng cao lãnh

-À, à ... ừ ... ờ ... c ... chà ... chào ... c ... cậu ... - Nó lúng túng, hiện tại nó đang rất khó xử

Nguyễn mama thấy thế, nhìn thấy thái độ bất bình thường của nó liền nói lảng sang chuyện khác để giải cứu nó

-À, Dịch Phu nhân, chị đừng có gọi tôi là Nguyễn Phu nhân nữa, tôi không quen đâu, chị cứ gọi tôi là Khả Phuong là được rồi - Nguyễn mama

-Ai lại làm như thế, như vậy thật không phải phép, hay là tôi gọi chị là chị Nguyễn được không, rồi chị gọi tôi cũng như thế nhé - Dịch mama

-Được rồi chị Dịch – Nguyễn mama cười, trong khi đó, tay của Nguyễn mama và Dịch mama từ nãy đến giờ vẫn chưa buông tay nhau ra

Nói chuyện được một lúc, Dịch mama hình như là sức nhớ ra là còn chuyện gì đó muốn nói với Nguyễn mama mà không tài nào nhớ ra nổi là chuyện gì. Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Dịch mama có vẻ như đã nhớ ra, quay sang nói với Nguyễn mama

-Chị Nguyễn, tối nay chị đến nhà tôi dùng bữa tối nhé, lâu lắm chúng ta mới có dịp cùng nhau ăn tối, à bé Thiên Nhi, con nhớ sang đây, không được tìm lí do nghe chưa - Dịch mama nói như vậy vì ngày trước có Nguyễn mama nói là nó rất ngại khi đến những nơi lạ hoặc là mấy bữa tiệc tùng

Dịch mama tuôn ra một tràng rồi nháy mắt với Nguyễn mama một cái. Nó biết trước kiểu gì sang nhà anh ăn tối cũng phải đối diện với anh nên mặt nó đỏ nay lại càng đỏ hơn. Còn anh trái ngược hoàn toàn với nó, anh không có một biểu hiện cảm xúc gì trên khuôn mặt đẹp và hoàn mỹ như tượng của mình.

Chỉ thay vào đó là khuôn mặt lạnh như băng. Tất cả mọi người im lặng, chẳng ai nói với ai lời nào, chỉ riêng Dịch mama và Nguyễn mama tay vẫn đang nắm chặt lấy tay. Một lúc sau Nguyễn mama lên tiếng

-Chị Dịch à, nhà chị ở đâu vậy - Nguyễn mama

-Nhà tôi ở đây - Dịch mama vừa nói, vừa chỉ tay vào ngôi nhà mà tất cả mọi người đang đứng trước cổng. Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, thật không thể tin nổi, hóa ra hai gia đình là hàng xóm của nhau

-Không phải chứ vậy chúng ta là hàng xóm à - Nguyễn mama nói mà làm cho Dịch mama tròn mắt nhìn mình

-Vậy nhà chị là ngôi nhà kế bên nhà tôi, mà hôm trước vừa mới chuyển đến có phải không vậy - Dịch mama

Nguyễn mama không nói gì chỉ khẽ gật đầu làm Dịch mama cười tươi như hoa. Vậy là từ nay hai gia đình lại càng gần gũi, thân thiết hơn khi ở bên nhau rồi. Sau khi bàn về một số chuyện làm ăn, Nguyễn baba và Dịch baba đến chỗ mọi người đang nói chuyện để góp vui

-Mọi người đang bàn chuyện gì mà vui vẻ quá vậy - Dịch baba

-À, mọi người đang nói việc xin anh chị Nguyễn rước bé Thiên Nhi về nhà ta làm dâu đó mà - Dịch mama khéo đùa thật

-Đúng rồi đó - Nguyễn mama hòa theo

Còn nó, nó đứng im như trời trồng. Bàn tay đan chặt lại với nhau. Khuôn mặt nó đỏ rất nhiều mồ hôi. Nó không dám tin vào những lời nói đùa của các phụ huynh. Cái gì mà làm dâu chứ, mong ước được gặp anh đã là quá lắm rồi, bây giờ còn dám mơ đến cái chuyện là làm dâu nhà anh, làm vợ của anh sao. Thật tình là có cho tiền, à không cho vàng, không phải, cho kim cương nó cũng không dám với tới. Nhưng nó và anh không hề biết rằng, giữa hai người còn có một cái hôn ước được đặt ra từ mấy đời trước

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, cả hai gia đình chào nhau rồi ra về. Vào đến nhà, Nguyễn baba và Nguyễn mama cứ cười nói vui vẻ, thân mật với nhau, còn nó thì cứ lẽo đẽo theo sau, không nói một lời nào cả, đôi mắt lơ đãng nhìn vào không trung, mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ một việc gì đó. Nguyễn baba và Nguyễn mama từ nãy giờ nói chuyện mà không hề nghe thấy tiếng của nó. Hai người cùng nhau quay lại nhìn nó

-Tiểu Nhi, con làm sao vậy - Vẫn là Nguyễn mama tâm lý lên tiếng hỏi trước

Những đám lại vào đó là sự im lặng, nó vẫn cứ làm lơ, không nghe một cái gì cả, vẫn đang tập trung suy nghĩ

-Tiểu Nhi

-Tiểu Nhi

-Tiểu Nhi

-Tiểu Nhi - Nguyễn mama đã gọi nó lần này là lần thứ năm nhưng vẫn chỉ nhận lại sự im lặng

-NGUYỄN HOÀNG THIÊN NHI, CON MÀ KHÔNG NGHE MẸ NÓI LÀ MẸ SẼ CHO CON TỪ ĐÂY ĐẾN CUỐI ĐỜI KHÔNG ĐƯỢC GẶP DỊCH DƯƠNG THIÊN TÍ THÊM MỘT LẦN NÀO NỮA ĐẤY - Nguyễn mama hét lên

Trong lúc đó nó bị bốn chữ "Dịch Dương Thiên Tí" đánh tỉnh, vội nhìn mẹ nó, vẻ mặt hối lỗi. Cái mặt nó lúc nào chỉ cần nói thêm một câu nữa như lúc nãy Nguyễn mama nói thì nước mắt sẽ trào ra

-Con xin lỗi - Nó cúi mặt xuống đất

-Con sao vậy - Nguyễn baba

-Con không sao, con xin phép lên phòng ạ - Nó lại cúi mặt xuống đất, lại tiếp tục công cuộc ở chín tầng mây và cuối cùng đích đến của việc cứ cúi mặt xuống đất là lao đầu thẳng vào tường

Lên đến phòng, nó khóa cửa lại và nhẹ nhàng cho thân người mình ngã tự do xuống giường. Với lấy con gấu kuma ôm chặt vào lòng, nó đang nghĩ là không biết tối nay nó phải ăn mặc như thế nào để sang nhà anh, không biết nên nói chuyện với anh như thế nào, phải đối mặt với anh ra sao. Nhắm hờ đôi mắt lại, nó khẽ ngân bài "Bảo bối" của anh. Giọng của nó hát nhẹ như gió thoảng qua, âm thanh trầm bổng, trong veo

Wo de bao bei beo bei, gei ni yi dian tian tian, rang ni jin ye dou hao mian

Wo de xiao gui xiao gui, dou dou ni de mian yan, rang ni xi huan zhe shi jie

Hua la la la la, wo de bao bei

Zheng ge shi hou you ge ren pei

Ai ya ya ya ya, wo de bao bei

Rang ni zhi dao ni zui mei

Wo de bao bei beo bei, ge ni yi dian tian tian, rang ni jin ye hen hao mian

Wo de xiao gui xiao gui, dou dou ni de xiao lian

Rang ni xi huan zheng ge ming tian

Hua la la la la la, wo de bao bei

Zheng ge shi hou you ge ren pei

Ai ya ya ya ya ya, wo de bao bei

Rang ni zhi dao ni zui mei

Hua la la la la la, wo de bao bei

Gu dan shi you ren ba ni xiang nian

Ai ya ya ya ya ya, wo de bao bei

Rang ni zhi dao ni zui mei

Da la la la la la

Wo de bao bei

Zheng ge shi hou you ge ren pei

Ai ya ya ya ya ya, wo de bao bei

Rang ni zhi dao ni zui mei ... rang ni zhi dao ni zui mei

Hát xong, nó mở mắt ra, nhìn lên phía trần nhà, rồi nhìn vào con kuma đang ôm trong tay, rồi lại nhắm mắt lại. Nó đang nghĩ về anh, và rồi nó ngủ lúc nào không hay ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

6 giờ 30 tối ngày hôm đó

Nó đang ngủ ngon lành thì Nguyễn mama vào đánh thức nó dậy. Lay hoài mà nó không chịu ngồi dậy, Nguyễn mama đi xuống dưới nhà, lấy cái chảo và cái môi múc canh mang lên phòng nó. Đầu tiên, Nguyễn mama lấy cái điều khiển tắt máy lạnh đi, rồi đóng hết cửa sổ lại. Tiếp theo sau đó là lấy cái chăn quần thật chặt quanh người nó. Cảm giác nóng nực đã bắt đầu lan tỏa. Nguyễn mama mới bắt đầu cầm cái chảo và môi đưa đến gần tai nó và bắt đầu

CHENG ... BỤP ... CHENG ... CHENG ... CHENG ... XOÀNG

-Bớ người ta, cháy nhà rồi bà con ơi, bớ người ta - Nguyễn mama hét ra vẻ thảm thiết lắm, tạo một hiện trường giả thật là hoàn hảo

Nghe tiếng hét cháy nhà và cộng thêm cái cảm giác nóng, nó nghĩ rằng đang cháy nhà thật. Nó vội bật dậy thật nhanh, tung chăn lên, phi ra khỏi phòng ngay lập tức. Sau khi chạy ra khỏi phòng, nó chẳng thấy cháy nhà đâu mà thay vào đó là tiếng cười khoái chí của Nguyễn mama ở trong. Nó đi vào, thấy Nguyễn mama đang một tay đang cầm chảo, còn tay kia đang ôm bụng để cười

-Mẹ, sao mẹ lại dọa con - Nó giận dữ, đi vào định leo lên giường ngủ tiếp

-Ha ha, mặc cười quá, tại mẹ kêu hoài mà con có chịu dậy đâu, nên phải làm như vậy thôi, mà con đi vào thay quần áo và trang điểm đi, để còn đi sang nhà bác Dịch ăn tối nữa chứ - Nguyễn mama vừa cười vừa nói

-Mẹ đi xuống nhà đi, con thay đồ xong xuống liền - Nó ra tủ, lấy bộ quần áo đi thay

Nguyễn mama xuống nhà, ngồi nói chuyện với Nguyễn baba, ngồi chưa kịp ấm chỗ thì nó đi xuống. Trời ơi, đi sang nhà anh đi ăn tối mà cứ làm như đi đánh nhau không bằng ý. Nó diện áo ba lỗ, ở ngoài khoác thêm một cái áo ngang lưng, mặc quần jeans cào toi bời ở hai ống quần. Mái tóc dài, đen nhánh, mượt như thác nước của nó được nó búi cao lên thể hiện sự năng động. Kết hợp cùng với bộ trang phục kiểu "ăn chơi" đó là đôi giày màu trắng. Trông nó cực kỳ giống mấy tên xã hội đen đi đòi nợ ý. Vừa mới xuống đến nhà, Nguyễn baba và Nguyễn mama đã trở bốn con mắt ra nhìn nó, xong rồi lại quay sang nhìn nhau. Trên đầu của nhị vị phụ huynh này đang lờn mấy cột khói. Gì chứ, hôm nay Nguyễn baba diện vest, còn Nguyễn mama thì diện bộ váy xếp ly nhẹ, dù tuổi Nguyễn mama đã nhiều nhưng cái sự tươi trẻ của tuổi thanh xuân, vẫn làm cho Nguyễn mama nhìn như mấy cô gái chưa có chồng vậy. Hai người ăn mặc rất là lịch sự, thế mà nó dám ăn mặc như vậy sao. Thật là không ra gì mà

-NGUYỄN HOÀNG THIÊN NHI, CON ĂN MẶC KIỂU GÌ THẾ HẢ, SANG NHÀ NGƯỜI TA ĂN TỐI MÀ CỨ NHƯ LÀ ĐI ĐÁNH NHAU VẬY HẢ, LÊN THAY BỘ KHÁC NGAY CHO MẸ - Nguyễn mama hét lên, trong bán kính 10m, xung quanh, cây cối đổ tùm lùm, chim chóc bay toát loạn. bê tông nứt toạc hết, sự công phá của Nguyễn mama thật là quá ghê gớm

-Mẹ à, mặc kiểu gì chẳng được ạ, như thế này nó mới cá tính - Nó chống chế, tìm lí do

-Không nói nhiều nữa, lên thay bộ khác cho mẹ, con gái gì mà như con trai, năng với chẳng động, nếu Thiên Tỉ mà thấy con ăn mặc như thế này chắc là nó khiếp vía luôn quá - Nguyễn mama vừa nói, vừa lôi nó lên phòng thay bộ khác

Lên đến phòng, nó ngồi im ở bàn trang điểm còn Nguyễn mama đi lấy bộ quần áo khác cho nó thay. Nguyễn mama chọn cho nó bộ trang phục kết hợp. Nó mặc chiếc áo sơ mi xắn tay, được cách điệu ở cổ áo, đi kèm với áo trắng là chiếc váy mà hồng xếp ly cao trên đầu gối. Vì Nguyễn mama là nhà thiết kế nổi tiếng Trần Mai Khả Phương nên mấy việc này Nguyễn mama chỉ búng tay một cái là xong ngay. Còn tóc của nó, bà bắt nó phải để xỏa, sau đó kẹp thêm cho nó chiếc kẹp tóc màu xanh, có hình cò bốn lá. Điểm đặc biệt của chiếc kẹp tóc này là do chính tay của Nguyễn mama thiết kế riêng cho nó, vì vậy, đây là chiếc kẹp tóc có một không hai mà bao nhiêu người muốn có cũng không được. Chính tâm của bông cò bốn lá là một viên ngọc trai chính hiệu, được làm bóng lên. Mái tóc của nó màu đen nhánh, vậy nên, khi cài kẹp tóc lên thì không còn gì để ý kiến. Trên cả tuyệt vời. Xong xuôi, Nguyễn mama chọn cho nó đôi giày cao gót cũng màu hồng luôn rồi cả gia đình nó đi sang nhà anh

Sang đến nhà anh, sau khi nhấn chuông xong, quản gia ra mở cổng cho gia đình nó rồi cung kính chào

-Dạ, xin chào Nguyễn Chủ tịch, Nguyễn Phu nhân và Tiểu thư ạ, xin mời mọi người vào nhà, Dịch Chủ tịch và Phu nhân đang đợi mọi người đây ạ - Quản gia

-Con cảm ơn bác - Nó cúi đầu xuống rồi mở một nụ cười tươi nhất có thể

Trong đầu của bà Quản gia đang có một suy nghĩ: "Thiên Nhi Tiểu thư quả thật là rất dễ thương". Quản gia biết tên nó là do Dịch mama có kể cho bà ấy nghe nên bà ấy biết

Vừa mới đi vào trong, Dịch baba và Dịch mama đã ra đón cả gia đình nó. Cặp Nguyễn - Dịch baba thì đi vào phòng khách bàn chuyện làm ăn. Còn cặp Nguyễn - Dịch mama và nó thì đi vào trong bếp. Nó ngồi ở bàn chờ còn Dịch mama vừa đang làm bánh, vừa nói chuyện với Nguyễn mama

Bỗng nhiên

-Mẹ ơi, con khát nước quá, mẹ lấy nước cho con uống với ạ - Tiếng của ai đó vang lên

-Tiểu NamNam à, mẹ đang bận làm bánh, con tự đi lấy nước nhé - Dịch mama

Chỉ cần nghe đến cái tên "Tiểu NamNam" thì nó đã biết là ai rồi. Còn NamNam, vì Dịch mama đang làm bánh nên tất nhiên là cậu bé sẽ tự đi lấy nước uống. Mở cửa tủ lạnh ra, vừa đưa vào miệng, chưa kịp uống thì bỗng

CHOANG ...

Cốc nước từ trên tay NamNam rơi xuống đất. Cậu bé chạy lại ôm chầm lấy nó, trong khi đó Nguyễn mama và Dịch mama đang trong tình trạng ngẩn tò te như bò kéo xe vì chẳng hiểu gì cả

-Chị Nhi ơi, NamNam nhớ chị nhiều lắm - Tiểu NamNam ôm chặt lấy nó

-Tiểu NamNam định làm nũng chị có phải không, chị cũng nhớ em nhiều lắm - Nó lấy tay nhéo má của NamNam

-Bé Nhi, con quen NamNam nhà cô sao - Dịch mama không kìm nổi sự tò mò mà hỏi nó, hiện tại trên đầu của Dịch mama và Nguyễn mama đang có một dấu chấm hỏi to đùng là vì sao nó và NamNam quen nhau

-Mẹ ơi, là cái chị hôm trước mà con kể với mẹ đó, tại con ham chơi, ngã bị chảy máu chân, được chị Nhi băng lại vết thương cho con đấy ạ - Chưa kịp để nó nói, NamNam đã nói xen vào

-Vậy hả, cô cảm ơn bé Nhi nhé - Dịch mama mỉm cười, có lẽ nó đã để lại ấn tượng cực kì tốt đẹp với bà rồi

- Dạ không có gì đâu cô - Nó khiêm tốn

- Thôi không nói chuyện nữa, Tiểu Nam Nam, con mau ra gọi ba và bác Nguyễn, lên gọi cả anh hai con nữa xuống dùng bữa, nhanh đi con - Dịch mama giục

- Yes madam - Nam Nam đưa tay lên trán, tuân lệnh theo kiểu quân đội rồi chạy đi gọi mọi người

Trong thời gian đó, mấy cô giúp việc bắt đầu dọn thức ăn lên bàn để mọi người dùng bữa. Khi ngồi vào bàn ăn, mọi người mặc dù đã cố gắng dồn đẩy để cho nó và anh được ngồi bên cạnh nhau nhưng Tiểu Nam Nam một mực là ngồi cạnh nó. Kết quả của sau một hồi giằng co là, nó ngồi giữa anh và Nam Nam. Sau khi mời tất cả mọi người, Dịch mama kêu bà Quán gia đem ra một đĩa sushi mà đích thân Dịch mama làm. Bà quán gia đặt ở trước mặt nó nhưng sau đó nó lại đẩy sang cho Nguyễn mama

- Bé Nhi, con sao vậy, con không thích ăn sushi hả - Dịch mama thắc mắc

Nó cúi gầm mặt xuống, chỉ lắc đầu mà không nói gì cả

- Xin lỗi chị Dịch nha, Nhi Nhi nó bị dị ứng với rong biển nên nó không thể ăn được, ăn vào rồi sẽ rất nguy hiểm - Nguyễn mama đỡ lời cho nó

- À ra là vậy, bé Nhi, con ăn tạm mấy món ăn khác nhé - Dịch mama gấp thức ăn bỏ vào bát nó

- Dạ con cảm ơn cô - Nó

Mọi người cùng nhau ăn uống vui vẻ. Còn nó, nó chẳng ăn được gì nhiều, thỉnh thoảng hay liếc trộm anh nữa. Còn anh thì ăn chậm chạp, mà hình như anh ăn rất ít, vẫn giữ nguyên cái dáng vẻ cao lãnh. Ăn xong, Dịch mama đem ra cái bánh mà lúc nãy bà làm để mọi người nếm thử. Nhìn chiếc bánh rất ngon, lớp kem tươi phủ trên lớp bánh bông lan, trên cùng là trang trí bằng dâu tây

- Mọi người ăn thử rồi cho ý kiến - Dịch mama rất chi là cute, vừa cười vừa nói, ra dáng một đầu bếp chuyên nghiệp

Ai cũng cầm một miếng lên nếm thử, phải nói là rất ngon. Lớp bánh bông lan hòa tan trong miệng, để lại vị thanh trên đầu lưỡi. Rồi vị dâu tây chua chua, ngọt ngọt, làm cho khi ăn không bị chán

- Woa, ngon quá cô ơi, lần sau cô dạy con làm nhé - Nó mắt sáng hơn sao, chớp hai tay lại trước ngực

- Ừ được, nếu con thích - Dịch mama

Lúc đó, Nguyễn mama đứng dậy đi vòng quanh bếp làm ai cũng thắc mắc. Sau đó Nguyễn mama nói ra một câu làm cho nó mắc cỡ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống luôn

- Chị Dịch à, tôi thấy bếp của nhà mình đẹp đấy, vậy nên đừng cho con bé vào bếp làm bánh nha chị, tôi sợ cái bếp xinh đẹp của nhà mình sẽ không được bình yên đâu, biến dạng ngay đấy - Nguyễn mama nói mà trong đầu đang nghĩ về cái lịch sử hùng hồn của nó, bày đặt vào bếp làm bánh, ai ngờ làm cho cái bếp toi bởi hoa lá luôn

- Mẹ àaaaaaaaaaaaaaa - Nó giả vờ giận dỗi, mọi người ai cũng bật cười vì cái tính đáng yêu của nó, trừ anh ra

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfb* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cả hai gia đình ngồi ăn bánh cùng nhau, trông thật vui vẻ bỗng nhiên, Dịch baba dường như nhớ ra một việc gì đó rất quan trọng, liền quay sang bảo anh

- Thiên Thiên, con đưa bé Nhi lên phòng chơi để ba mẹ và cô chú nói chuyện - Dịch baba

- Dạ - Anh, vẫn cao lãnh như thế đấy

Nó và anh kéo ghế đứng dậy đi, nhưng Tiểu Nam Nam vẫn ngồi đấy ăn bánh, có vẻ như chưa muốn rời xa cái bánh mà Dịch mama làm

- Nam Nam, sao con không lên cùng với anh chị - Dịch mama thắc mắc

-Không, con muốn ăn bánh - Nhị thiếu gia lại bắt đầu làm nũng

-Thôi, để hôm sau mẹ làm cho con cái khác - Dịch baba lúc nào cũng vậy, nuông chiều Nam Nam quá đà

-Dạ - Nam Nam ngoan ngoãn lên theo nó và anh

Nó và anh lên phòng anh, anh đi trước nó. Là do nó run khi đứng trước thần tượng của mình hay là do mắc cỡ khi nói chuyện với anh nên nó cứ cúi mặt xuống đất không chịu ngẩng đầu lên và rồi

RẦM ... RẦM ... RẦM

Những tiếng động ấy phát ra là do như thế này. Nó đi cứ cúi mặt xuống đất nên không thấy đường. Lại đứng lúc anh dừng lại để mở cửa, nó thì cứ gằm mặt xuống đất nên cứ vậy mà đi, và đích đến là lưng anh. Nó lao thẳng đầu vào lưng anh một cách không do dự. Tiếp sau đó là nó không giữ được thăng bằng và ngã người theo quy luật tự nhiên. Nhưng biết làm sao được, anh đã nhanh tay hơn nó, đỡ lấy trọn vẹn thân hình bé nhỏ của nó vào lòng mình. Chẳng lẽ là anh đã đỡ được nó rồi nhưng do nó không ý thức được nên không đứng vững chân, và lại ngã lần nữa. Nhưng lần này lại khác, anh cũng không vững chân được của mình và ngã theo nó luôn. Kết quả là anh nằm ở phía trên, nó nằm ở phía dưới, và ở phía trên của hai người, mắt đối mặt, mặt đối mặt và mỗi cách môi 2cm. Mặt nó nhanh chóng biến sắc, đỏ ửng. Anh cũng ngạc nhiên không kém, hai người đơ trong vòng 3 phút. Sẽ còn đơ nữa nếu như không có tiếng hét của Nam Nam vang lên

-AA - Nam Nam hét to làm căn biệt thự rung chuyển

Sau khi nhìn thấy cảnh đó, Nam Nam lấy hai tay ôm lấy mặt, khê mở các ngón tay ra để nhìn cảnh tượng hãi hùng trước mắt. Tức giận với anh hai của cậu rồi. Sao người đỡ nó không phải là cậu mà lại là anh hai chứ. Ứ chịu đâu

-Chị Nhị, chị có sao không - Nam Nam đến đỡ nó dậy

-Cậu không sao chứ - Anh lên tiếng sau câu hỏi của Nam Nam

-Ừ, không sao đâu, mọi người đừng lo - Nó ngượng

Nam Nam quay sang lườm anh một cái làm anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Tại sao Tiểu Nam Nam lại lườm anh??? Hàng vạn câu hỏi đang bủa vây lấy anh. Sao Nam Nam lại khó chịu với anh chứ. Anh làm gì sai sao.

Rồi sau đó, Nam Nam đưa nó vào phòng anh, nó đứng đơ ra ngắm phòng. Phòng của anh rộng hơn cả phòng nó, trang trí rất sang trọng. Tuy là phòng con trai nhưng rất sạch, không vương một hạt bụi. Phòng được trang trí theo phong cách Á - Âu, tạo ra vẻ cao sang, lịch sự. Nhưng tông màu của phòng lại là hai màu đen và trắng, chẳng ấm áp như căn phòng màu hồng của nó. Nó đi đến cái giường của anh ngồi xuống, quay sang bên cạnh, nó chợt thấy con gấu kuma. Con kuma này là phiên bản thật chứ không phải là copy như con kuma của nó, là của một Thiên Chi Hạc tặng cho anh, chắc hẳn là anh nâng niu nó phải biết. Nó định đưa tay chạm vào thân con gấu thì tiếng anh vang lên làm nó hạ tay xuống

-Thiên Nhi, cậu là người Việt Nam sao - Hóa ra, trong lúc nó ngắm phòng anh thì anh đã đi ra ghé ngồi, hai tay anh chấp ra đằng sau gáy, đôi mắt hồ phách nhắm nghiền lại, miệng vẫn đang hỏi nó

-Hả ... à ... ừ ... ừ - Nó lúng túng trả lời

-Cậu là fan của TFBOYS sao - Anh vẫn nhắm mắt, lười biếng hỏi

-Ừ, sao cậu biết? - Nó

-Cái kẹp tóc - Anh chỉ tay lên đầu nó

-À, cái này ý hả - Nó đưa tay lên đầu, gỡ cái kẹp tóc có hình cỏ bốn lá xuống, đây là cái kẹp tóc mà nó thích nhất, và còn là cái mà Nguyễn mama đặc biệt làm cho nó nữa. Nó ngắm một hồi lâu rồi lại kẹp lên đầu

-Vậy cậu là fan của ai? - Anh bây giờ mới chịu mở mắt ra nhìn nó rồi lại quay đi chỗ khác

-Tớ ... tớ ... tớ ... là ... là ... fan ... fan ... của ... của - Hiện tại là nó rất đang bối rối. Biết trả lời làm sao với anh đây. Chẳng lẽ lại bảo là fan của anh sao. Không được, như thế không ổn rồi. Nó lúng túng vì câu hỏi của anh, người mà nó thần tượng bao nhiêu lâu nay, bằng da thịt đang ngay trước nó đây thì làm sao mà nó dám nói lên sự thật cơ chứ

-Hai kì quá à, chị ấy mắc cỡ rồi kìa, là fan của anh chẳng được, nếu là fan của Khải ca hay Nguyên ca thì có sao, mà nếu nhờ chị Nhị là fan của anh thì sao, không thì chị ấy là fan của cả nhóm cũng được mà - Nam Nam lên tiếng giải cứu nó, trong lòng nó đang rất cảm ơn Nam Nam vì đã giúp nó thoát

-À, chị Nhị ơi, chị cho Nam Nam hỏi một câu này nhé - Nam Nam nháy mắt rồi cười với nó

-Được, em hỏi đi - Nó cũng cười lại, nụ cười đó đã vô tình lọt vào mắt anh khiến anh đơ trong vài giây

-Chị đeo lens sao - Nam Nam chạy ra chỗ nó đang ngồi, dán chặt hai con mắt của mình vào mắt nó như muốn tìm kiếm một thứ gì đó

-Nhóc ơi, màu đen tuyền tự nhiên của chị đấy, không đeo lens đâu, chị là người Việt Nam mà - Nó lấy tay nhéo má Nam Nam

-Ồ, lạ quá chị ha, lần đầu tiên em thấy người có con người đen đấy, hi hi - Nam Nam gỡ đầu

Nó cũng cười theo Nam Nam. Hai người nói chuyện rất vui vẻ nhưng nó đâu có biết rằng ở dưới nhà, Dịch baba, Nguyễn baba, Dịch mama, Nguyễn mama đang bàn về chuyện hôn ước của nó và anh mà nó và anh không hề hay biết

-Anh chị Nguyễn, tôi thấy như thế này, hay là chúng ta đợi bé Nhi tốt nghiệp xong đại học rồi ta tiến hành luôn nhé - Dịch baba đưa ra ý kiến

Nguyễn bab và Nguyễn mama sau khi nghe Dịch baba nói vậy thì cả hai liền bật cười làm 2 vị phụ huynh kia thấy khó hiểu

-Anh Dịch à, tôi xin lỗi vì đã không nói sớm cho anh chị biết, Tiểu Nhi nhà tôi thật ra đã tốt nghiệp đại học từ lâu lắm rồi, hiện tại nó đi học giống như là đi chơi thôi, tôi đợi sau khi nó 20 tuổi thì sẽ bắt đầu đưa nó vào công ty để tiếp quản - Nguyễn baba

-Thật sao, thật không thể tin nổi, thật ra thì Thiên Ti nhà tôi cũng đã tốt nghiệp từ lâu lắm rồi, hay là cho chúng nó kết hôn luôn đi nhi - Dịch mama

-Tôi nghĩ hay là đợi Thiên Ti, lo xong cho sự nghiệp của mình đã rồi lúc đó tính đến chuyện kết hôn cũng chưa muộn mà. Cứ để nó 5 năm nữa thực hiện xong cái gì gì ấy nhỉ, à, Hẹn ước mười năm thì cho chúng nó kết hôn cũng được, mọi người thấy thế nào - Nguyễn mama

-Hay là chúng ta thống nhất ý kiến của chị Nguyễn nhé, à mọi người khoan hãy nói cho hai đứa nó biết nhé, xem như là bí mật đi - Dịch mama

-Nhất trí - 4 vị phụ huynh đồng thanh rồi nhìn nhau cười

Nói chuyện rất lâu, sau đó, gia đình nhà nó phải tạm biệt gia đình nhà anh ra về. Đây đúng là một buổi tối đáng nhớ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sau khi gia đình nó tạm biệt gia đình anh thì nó cũng xin phép Nguyễn baba và Nguyễn mama lên phòng. Nó mở cửa phòng, ném luôn cái túi xách lên giường rồi ngã người theo phương tự do. Nó không hiểu sao lại nghĩ đến anh - nghĩ về một chàng trai tuy lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp. Nó lắc lắc đầu xua tan đi ý nghĩ, tay vỗ vỗ nhẹ vào mặt mình rồi đi vào thay đồ

Một lúc sau

Nằm trên giường mà nó không tài nào ngủ được. Tâm tâm nó luôn bảo ngủ đi nhưng ý thức nó hình như là không muốn nó ngủ nên nó cứ thức. Chợt, nó ngồi dậy, bật cây đèn ngủ lên rồi, cầm điện thoại, bật đèn lên đi ra đồng cỏ. Không hiểu sao nó lại muốn đi ra đấy. Đẩy nhẹ cánh cửa cố để nó không phát ra tiếng động, một chân vừa mới đặt ra đến nó thì nó đã bị giật mình bởi một bóng người đang ngồi dựa ở gốc cây phong đỏ. Là anh - Dịch Dương Thiên Ti. May làm sao, nhờ có ánh trăng nên nó thấy rõ được anh. Khuôn mặt đang ngửa lên, tai đeo headphone, ánh trăng soi rọi vào khuôn mặt thanh tú của anh, như tạc vào từng đường nét hoàn mỹ ấy. Nó nhìn xuống mấy cây cỏ bốn lá, người ta nói đấy là cỏ may mắn, có phải bởi vì như vậy mà nó gặp được anh không? Nó không nói gì, im lặng, ngồi ngắm anh

Tại chỗ anh

Anh đưa tay vào điện thoại, lướt lướt. Án nhanh vào danh bạ, anh tìm số điện thoại mà anh định xóa 2 năm về trước, nhưng rồi anh lại lưu lại, như muốn giữ mãi một kỉ niệm thật đẹp với người ấy

-LỤC GIA TUỆ, ANH NHỚ EM, ANH NHỚ EM RẤT NHIỀU - Anh chợt hét lên, hình như một giọt nước mắt nào đó, vô tình chảy xuống má anh

Tiếng hét của anh làm nó giật mình. Lại là cô gái ấy sao. Nhìn cách anh nói chuyện với cô ấy dù đã mất làm cho nó hiểu, chắc là anh yêu cô ấy nhiều lắm. Phải rồi, cô gái ấy thật may mắn

Nó quên là mình đang ngấm trộm anh, hạ cánh tay chống xuống cỏ. Tiếng động phát ra

-Ai đó? - Anh nhìn về phía phát ra tiếng động

-Là tớ - Nó đi đến chỗ anh

-Giờ này cậu ra đây làm gì - Anh lau ngay giọt nước mắt đi, cố không cho nó nhìn thấy

-Cũng như cậu thôi, tớ không ngủ được - Nó

Anh quay đi, không nói gì. Khoảng không gian rơi vào im lặng. Không ai nói với ai câu nói. Mỗi người đang theo đuổi một suy nghĩ riêng. Bỗng nhiên, tay anh không cầm chắc điện thoại làm nó rơi, theo phản xạ tự nhiên, nó nhặt lên, và cũng đúng lúc đó anh cũng đưa tay nhặt lên. anh nắm phải tay nó, tay nó cầm điện thoại của anh. Bỗng chốc cả hai người giật mình, anh là nó lại quay sang nhìn nhau. Nó đỏ mặt quay đi chỗ khác, mặt anh cũng đỏ không kém, may cho hai người là trời tối nên không ai nhìn rõ được khuôn mặt của đối phương. Anh vội thả tay nó ra, nó chần chờ một hồi lâu rồi với tay qua đưa điện thoại ngay trước mặt anh-Của cậu này - Nó nói mà mặt vẫn đang quay về phía ngược lại

-Cảm ơn, thôi tôi đi về đây, cậu cũng về đi, kéo trời sương xuống, tạm biệt - Anh nhận lấy điện thoại của mình từ tay nó, đứng dậy về, nó vẫn còn đơ một lúc. Gì, anh đang quan tâm tới nó sao, người ta bảo, Dịch Dương Thiên Ti của TFBOYS lạnh lùng ừ, có lạnh lùng thật nhưng thật ra anh rất ấm áp, quan tâm tới người khác

Nó cũng đi về luôn, lại một ngày dài của nó đã trải qua ở Bắc Kinh như vậy đấy, được gặp thần tượng của mình, rồi phát hiện nhà mình ở kế nhà anh, nó vui lắm chứ. Nhưng khi nghĩ về cô g ái mang tên Lục Gia Tuệ là nó lại buồn

Nó tự nhủ mình phải đi ngủ sớm. Ngày mai sẽ là một ngày cực kì dài đối với nó. Mai nó phải đến trường

6 giờ sáng hôm sau

Reenggggggggggggggggggggg

BỘP ... BỘP ... BỘP ... CHENG ... CHENG ... CHENG ... PHỊCH ... PHỊCH ... RẦM

Thế đấy, ngày nào cũng vào giờ này là chiếc đồng hồ vỡ nát lại nằm ở xó phòng rồi. Nó cứ như một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại. Tội nghiệp, khổ thân mấy cái đồng hồ. Hàng ngày, mấy cái đồng hồ làm việc có ích cho cuộc sống, thế mà vào đến tay nó là không bao giờ bình yên quá 24 giờ. Nó chỉ an toàn đến 23 giờ 59 phút là cùng. Ngày nào cũng thay đồng hồ cho con gái, Nguyễn mama xem như đây là một công việc quá bình thường rồi. Cứ lúc nó đi học hay ra khỏi nhà là sẽ có chiếc đồng hồ mới đặt ngay ở cái tủ cá nhân bên giường của nó rồi

-Tiểu Nhi, con dậy ngay cho mẹ - Nguyễn mama nghe tiếng đồ vỡ ở trên lầu là biết chuyện gì đang xảy ra rồi

-Dạ, con dậy liền - Nó tung chăn ra, ngồi dậy luôn

"Trời, con bé sao hôm nay nó hiền khô vậy, hay là nó sốt rồi?" Nguyễn mama nghĩ thế

Nguyễn mama đặt tay lên trán nó, rồi lại đặt tay lên trán mình

-Ừa, ấm như nhau mà - Nguyễn mama lầm bầm

-Gì thế mẹ - Nó thắc mắc

-Hôm nay sao con ngoan đột xuất vậy - Nguyễn mama thắc mắc

-Hôm nay con đi học mà - Nó ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh

Nguyễn mama cũng đi xuống lầu, bà kêu quản gia mang đồ ăn sáng ra bàn cho nó. Một lúc sau nó đi xuống. Trông nó cực kì dễ thương. Bộ đồng phục hợp với nó lắm, à không phải, nó xinh xắn rồi nên nó mặc cái gì cũng đẹp. Váy ngắn trên đầu gối tôn lên đôi chân trắng mịn màng, thon thon của nó. Mái tóc óng ả, dài mượt như thác nước được nó thả xuống, kẹp thêm chiếc kẹp màu hồng. Đi thêm đôi giày cao gót màu trắng, nó y như thiên thần bước ra từ truyện cổ tích vậy. Nguyễn mama mỉm cười hài lòng

Nó đi xuống bếp ăn sáng. Vẫn không quên chào buổi sáng tất cả mọi người trong nhà

-Tiểu Nhi, con xuống rồi, mau lại ăn sáng rồi đi học, bác làm bánh mì với xúc xích mà con thích đấy - Quản gia

-Con cảm ơn bác, chúc bác ngày mới vui vẻ - Nó kéo ghế ngồi xuống

Nguyễn baba ngồi chờ nó ăn xong để đưa nó đến trường. Đợi nó ăn hết, còn lại thanh xúc xích, Nguyễn baba kéo nó đứng dậy

-Minh ơi, anh đi làm nha - Nguyễn baba

-Ế, xúc xíchhhhhhh

Nó đến trường với tâm trạng cực kì bức xúc, Nguyễn baba quá đáng thật, không để cho nó ăn. Hức

Sau khi Nguyễn baba đưa nó đến trường, màn chào hỏi của nó và Nguyễn baba lại bắt đầu và xong là kết thúc. Nó đi vào trường, thì lại chuyện ấy xảy ra

-Á, á ai kia, xinh gái quá, hình như là học sinh mới mấy cậu ơi - sinh 1

-Em gì ơi, I LOVE YOU - sinh 2, trời ơi, anh mà đủ trình độ để yêu người ta sao

-Để thương quá đi, tuyệt đỉnh của sự hoàn mỹ, cha mẹ ơi, sao có thể tạo hóa được một con người à không một thiên thần hoàn hảo như vậy chứ - Nam sinh 3 chấp hai tay vào ngực nói

..... bla bla

Xung quanh đó, mấy nàng nữ sinh thì đang nhìn nó bằng ánh mắt ... ĐẠI GHEN. Nó đẹp quá, tội nam sinh xung quanh thì mắt hình trái tim hết rồi. Sức công phá của nó thật khủng khiếp

Nhưng, chuyện chưa dừng lại ở đó, nó đang đi thì có bao nhiêu anh chàng vây đến làm nó không đi được. Chợt, có tiếng động, nữ sinh quanh trường bủa vây ra làm nó thoát được chỗ đó

Tiếng động phát ra từ ngoài cổng

Một chiếc xe hơi đậu ở đó, bước ra từ chiếc xe là một chàng trai, với bộ đồng phục quần đen, áo trắng, và chiếc carvat màu đen luôn, kết hợp cùng đôi giày trắng, balo đeo một bên làm tôn lên vẻ nam tính của người đó. Và không ai khác đó chính là anh - Dịch Dương Thiên Tỉ. Đến người thứ hai mặc y như vậy cũng bước ra làm nó giật mình. Nữ sinh reo hò ngất trời. Nó cố lục tìm mảng kí ức xưa cũ của mình xem người đứng bên cạnh anh là ai. Nhìn rất quen mà nó không thể nào nhớ ra nổi. A! Đây rồi!!! Phải rồi! Là Lưu Chí Hoành. Anh chàng bạn thân của anh đây mà. Một lúc sau, có một chiếc xe khác đến nữa, một cô gái rất dễ thương, đồng phục y như nó, chắc là cũng học trường này. Nhìn cũng quen, nó biết người này, là Sài Úy, diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc

Bộ ba đi vào trường, nó nghe giọng của Sài Úy nói với Chí Hoành

-Hoành ca, đi học mà không đợi em hả - Giọng Sài Úy trách móc

-Thôi mà, anh xin lỗi, tại tên này kéo anh đi học sớm chứ - Chí Hoành nói rồi tay mình cầm chặt lấy tay của Sài Úy

Nó nhìn qua thôi cũng biết, hai người này là một cặp. Họ rất đẹp đôi

Mà, ủa, lạ nha. Nó đi thì bị một đồng người vây nó lại. Sao ba người họ đi mà không có ai chắn ngang đường vậy ta. Thấy lạ, nó kéo tay bạn gái ở bên cạnh

-Cậu gì ơi, cho tớ hỏi với, họ là ai sao ai cũng có vẻ sợ họ vậy - Nó

-Cậu biết ba người họ không - Bạn gái bên cạnh trông vẻ cũng rất xinh mỉm cười quay sang hỏi nó

Nó gật gật

-Này nhé, Thiên Tỉ chính là Học trưởng ở trường mình, còn hai người kia là hai Học phó, quyền hành ở trong trường của họ lớn lắm nên mọi người mới như vậy, mà, cậu là học sinh mới sao - Bạn gái

Nó lại gật

Học trưởng và Học phó ở Trung Quốc tương đương với Hội trưởng và Hội phó ở Việt . Ở đâu cũng vậy, trong trường phải có vài học sinh gương mẫu và nghiêm túc quản lí trường thay thầy cô giáo

-Cậu đẹp thật nhưng cẩn thận nhé, thôi, tớ vào lớp đây - Bạn gái kia chào nó

"Cẩn thận là sao nhỉ?", nó thắc mắc

Nó cứ đứng đó, nhưng nhìn đồng hồ, thấy đã muộn, nó liền đi tìm phòng hiệu trưởng, đang đi thì nó bị một nhóm nữ sinh chặn lại

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nó đang đi, có một đám nữ sinh chặn đường nó lại. Sóng gió bắt đầu ập đến

-Ê, con kia, sao mới đến trường mà đã dám gây chú ý với fan của chị rồi hả cưng? - Con nhỏ đứng đầu lên tiếng, đúng là gan của nhỏ to bằng trời, dám nói chuyện với Thiên kim Đại Tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Hoàng như vậy sao

-Ừa, cậu gì ơi, bộ ở Trung Quốc có cái luật cứ gây sự chú ý là bị tội hả - Mắt nó tròn xoe hỏi lại

Nhỏ điên tiết lên, dọa nó

-Tao nói cho mày biết, khôn hồn thì biến khỏi trường này càng sớm càng tốt, nếu không để chị cả của trường ra tay là không sống nổi đâu - Nhỏ tuyên bố

-Nếu tớ nói không thì sao, tớ nói cho cậu biết. BIẾT ĐIỀU THÌ NGỒI IM MỘT CHỖ, KHÔNG ĐỪNG CÓ TRÁCH NGUYỄN HOÀNG THIÊN NHI NÀY ĐỘC ÁC - Nó đến sát tai nhỏ đó nói, bằng cái giọng lạnh lùng nhất có thể. Chơi với anh thì lạnh lùng nó không thiếu, nhưng nó không muốn dùng đầu

-Mày dám đe dọa tao sao. Nói cho mày biết, tao là Mã Tổ Ly, là tiểu thư của tập đoàn AJP, tại mày có tin sau một cuộc điện thoại của tao là nhà mày phá sản không, tập đoàn nhà tao có tập đoàn Dịch Gia chống đỡ sau lưng nên chuẩn bị ra đường ăn xin đi con - Nhỏ đó

Trời, tập đoàn AJP sao, là một tập đoàn nhỏ thuộc chi nhánh tập đoàn Dịch gia của Dịch baba á, thật là không thể tin được. Một tập đoàn bé tí sao có thể dọa nó chứ. Thật không biết lượng sức mình mà. Mới sáng đã có người gây chuyện điên tiết, lời điện thoại ra, lướt lướt, hình như gọi cho một người nào đó thì phải. Người đó bắt máy, nó bật loa ngoài lên cho nhỏ Ly cùng nghe

[Alo] - Người đầu dây bên kia, là Dịch baba chứ còn ai nữa

[Alo, con chào bác Dịch ạ, con là Nhi đây ạ, chúc bác buổi sáng vui vẻ, bác ơi, con có chuyện muốn nhờ bác ạ] - Nó

[Nhi Nhi sao, có chuyện muốn nhờ bác hả, mau nói đi con gái] - Dịch baba vui vẻ

[Bác ơi, cô tiểu thư của tập đoàn AJP thuộc chi nhánh nhà mình lúc nãy vừa đe dọa con đó bác] - Nó mách Dịch baba thật, thật là không thể đùa với nó được

[Rồi rồi, con muốn bác cắt đứt hợp đồng làm ăn với chi nhánh đó phải không con, yên tâm đi con, bác sẽ làm, thôi, đến giờ bác phải vào họp rồi, bye bye con nhé] - Dịch baba, ông đúng là người hiểu rõ chuyện. Mà cũng phải, đụng đến Dịch Thiếu Phu nhân tương lai của Dịch Gia là không xong với ông đâu

[Dạ, con cảm ơn bác nhiều, bye bye bác] - Nó nói với về đắc thắng

Tổ Ly từ nãy đã nghe hết cuộc trò chuyện từ đầu đến cuối của nó và Dịch baba, thật sự là nó không muốn tàn nhẫn như vậy đâu, nhưng trong trường Royal này, không thể nhượng bộ cho những ai cậy quyền hành là đe dọa mọi người cả

-Mày ... mày .. mày, là ai, sao dám chứ ... - Tổ Ly nhụy xuống, nhưng được bọn đàn em phía sau đỡ

-Thiên kim Đại Tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Hoàng, như vậy là đủ tư cách để nói chuyện với cậu chưa - Nó

Tổ Ly nghe xong ngất xỉu luôn. Cô ta biết tập đoàn Nguyễn Hoàng và Dịch Gia là hai tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới, cùng nhau đi lên và phát triển. Thảo nào, cô ta không thể đấu lại được nó

Sau khi chuyện được giải quyết xong, thì gần như cả trường này biết nó là con gái cưng của chủ tịch Nguyễn Hoàng, nên ai cũng không dám đụng đến nó. Vì thế nên nó tìm được đường lên phòng hiệu trưởng dễ dàng. Duy chỉ có một người này giờ đứng từ xa quan sát hết hành động, lời nói và cử chỉ của nó

"Cô nhóc này thật không đơn giản chút nào, thật là không phải dạng vừa" Ai đó thầm nói

Quay lại chỗ nó

Nó sau một hồi đi tìm phòng hiệu trưởng, cuối cùng đã tìm thấy. Oai cha, trường rộng quá, đến tìm được phòng hiệu trưởng là cả một vấn đề. Nó đẩy cửa bước vào. Thầy hiệu trưởng đang chờ nó sẵn ở đó

-Tiểu thư, chào mừng cô - Thầy hiệu trưởng

-Chào thầy ạ, thầy ơi, đây là trường học, thầy cứ gọi em như bao bạn khác là được ạ, thầy đừng gọi em là Tiểu thư nữa ạ - Nó nói bằng giọng rất chân thành, từ nhỏ đến giờ, nó ghét nhất là bị mọi người gọi bằng tiểu thư, nó cũng có tên chứ bộ, cứ gọi tên của nó là được rồi, tên của nó là Thiên Nhi chứ có phải tên là Tiểu thư đâu

-Nếu em thích như vậy, à lần đầu tiên đến trường, còn gì ngỡ ngàng thì cứ hỏi thầy, đừng có ngại - Thầy hiệu trưởng

-Dạ, em không dám làm phiền thầy đâu ạ, à thầy ơi, em sẽ học lớp nào vậy thầy - Nó chợt nhớ đến công việc chính của nó đến đây là đi hỏi lớp

ẦM ... ẦM ... BÌNH ... BÓP ... LẼNG ... XẼNG

Cả canteen lộn xộn, mặt ai cũng tái mét, nếu không có sự xuất hiện của nó trong trường này thì ai cũng nghĩ là cả trường phải sợ nhỏ kia. Nhưng không, cả trường đang lo cho số phận của nhỏ đó

-Tớ hả - Nó giả ngu, nó thừa biết là nhỏ kia đang gọi nó mà vẫn hỏi lại

-Không mày thì là ai, to gan thật, mới vào trường mà đã chọc giận em họ chị, có biết tội mày lớn lắm không hả - Nhỏ kia đứng ngấm ngấm bộ móng tay vừa mới sơn, không thèm nhìn mặt nó

-Em họ cậu là ai, tôi không biết – Nó toan bỏ đi thì bị một nhỏ ở phía dưới nhỏ đứng đầu giữ nó lại

-Mã Tổ Ly, tao nói cho mày biết, tao Mã Tổ Thanh, chị họ của Mã Tổ Ly, Công chúa của trường Royal này, biết chứ, mới sáng mà đã gây chuyện, thật là chán sống rồi mà – Tổ Thanh nói

Tập thể 11 VIP nhìn nó, không lo cho nó, ngược lại còn chống cằm xem trò vui. Chẳng ai phải lo cho nó cả, vì đơn giản, sáng nay rất nhiều thành viên trong lớp xem nó giải quyết nhỏ Tổ Ly rồi nên ai cũng biết nó không phải dạng dễ bắt nạt. Còn nhỏ kia, không biết nó là Thiên kim Tiểu thư tập đoàn Nguyễn Hoàng, và còn không biết nó học lớp 11 VIP nên mới chọc phải ổ kiến lửa là nó. Tổ Thanh và Tổ Ly là hai con gọi là đứng đầu trường, rất hay đi bắt nạt những người xinh đẹp hơn mình, nhưng gái xinh chủ yếu là nằm ở lớp 11 VIP cả nên chuyên bắt nạt những nữ sinh mới chân ướt chân ráo vào trường hay là thấy ai “ngựa mất” thì hành hạ luôn. Thấy Học Trường và Học Phó thì vờ như quan tâm, rồi sau đó thì làm cho người ta như chết đi sống lại. Và còn vì một điều nữa, nhỏ Tổ Thanh không dám đụng đến những thành viên lớp 11 VIP là vì lớp này là lớp cao cấp của trường nên những người vào lớp này, toàn là Tiểu thư và Thiếu gia của những tập đoàn đứng trong top 50 của thế giới. Lớp nó muốn trừng trị hai nhỏ ấy lúc nào chẳng được, nhưng vì không thích nên không nói ra. Còn hai nhỏ kia, thấy lớp nó không nói gì là cứ thế lộng hành trong trường

“Trời ơi, sao cái trường này hết chị cả lại đến Công chúa là sao, hết việc rồi hay sao mà sao lúc nào cũng tự nhận vậy” Nó đứng tự ki một mình

Được rồi, lần này nó quyết tâm giải quyết luôn “Công chúa” này luôn

-Em họ cậu là Mã Tổ Ly đó hả, chị cả của trường này mà, mang tiếng chị cả mà nhát quá, tôi mới nói có một câu, thế mà ngất xỉu ngay sau đó phải nhập viện luôn, haizzzzzzz, chị cả, hahahaha – Nó cười như đúng rồi

-Mày - Tổ Thanh tức ói máu

Nhỏ ta giơ tay lên, định tát cho nó một cái thì nó nhanh tay hơn, giữ tay nhỏ lại, hất ngược nó ra đằng sau. Cái con nhỏ chảnh chọe yếu xiu như thế này mà đòi đi đấu với một người võ karate đai đen như nó sao

-Bỏ cái tay dơ bẩn của cậu ra khỏi người tôi – Nó gắn lên từng chữ

Nó đi đến nói nhỏ vào tai của Tổ Thanh. Cứ phải dùng chiêu cực độc là nói vào tai như thế này thì nhỏ này mới tỉnh người ra được

-Mặt cậu cũng xinh đấy, nhưng phấn son vừa thôi, làm mất đi vẻ tự nhiên rồi đấy, lau bớt lớp son đi, đồ chót rồi đấy, à còn lớp phấn nữa, lau luôn đi, lớp phấn dày quá rồi đấy, lau đi rồi cân lên chắc cũng vài tấn phấn đó nhờ. Đẹp nhờ son nhờ phấn, kiểu như thế này mà để mặt mộc chắc đến quỷ cũng phải gọi cậu bằng cụ đấy – Nó nói mà cổ kìm nén cười

-Sao mày dám – Tổ Thanh tức đến tím mặt

CHÁT ... CHÁT ... CHÁT

Nó tát nhỏ ta ba cái

-Cái đầu tiên này tôi trả lại cho hai chị em cậu vì dám chặn đường tôi lại, cái thứ hai là để trả lại cho những bạn từ trước đến giờ đã bị hai cậu bắt nạt, và cái thứ ba này, tôi đánh thay ba mẹ cậu vì họ đã sinh ra một người con không ra gì như cậu – Nó lên mặt dạy Tổ Thanh

Tổ Thanh đứng hình, mặt đỏ ửng, hai má bị nó đánh cho in dấu tay, chưa có là dám xúc phạm hay đánh nhỏ ta như vậy cả, nhỏ tức quá, kêu đàn em lên, đập cho nó một trận thì nó cũng chơi lại luôn, mới đánh gục được một con thì một đứa đàn em khác chạy đến

-Tất cả dừng lại, có chuyện gì nói đi – Tổ Thanh kêu đàn em không đánh nữa, rồi nhỏ quay sang con nhỏ bên cạnh

Con nhỏ đàn em thì thăm cái gì vào tai của Tổ Thanh, nghe xong mặt nhỏ ta tái mét, bây giờ cầm dao mà cắt cũng không còn một giọt máu, quay sang nhìn nó, cô ta bỏ hết hình tượng công chúa, quỳ xuống dưới chân nó

-Tiểu thư, tôi xin lỗi vì đã mạo phạm đến cô, xin cô thứ lỗi – Cô ta ôm lấy tay nó van xin

Cả trường bỏ ra cười, những lời nói bóng gió, những lời thì thầm cứ thế vang lên. Thật là mất mặt công chúa!

Nó cũng muốn tha thứ cho con nhỏ đó lắm, nhưng những việc từ trước tới nay nhỏ làm với mọi người là dựa vào quyền lực rồi bắt nạt kẻ yếu là không thể tha thứ được

-Tôi cũng muốn tha thứ cho cậu, nhưng trong hoàn cảnh này lương tâm tôi không cho phép bản thân mình làm vậy, hai cậu đã làm khổ quá nhiều người rồi, vậy nên, hiện tại ngay lúc này, trong từ điển của tôi không có hay từ khoan dung hay là tha thứ, cậu biết chưa, giờ thì ... BIẾN – Nó gắn lên chữ

cúi cùng

Đúng là nó không thể khoan dung với những con người sinh ra chỉ biết ăn bám ba mẹ, dựa vào thế lực của gia đình mà làm đục đi sự trong sáng của xã hội

Nhờ ta không nói gì, cùng đàn em bỏ chạy luôn. Cả trường bắt đầu nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ. Và từ giây phút ấy, một Fan Club của nó đã bùng nổ ra

Giải quyết xong, canteen lại ổn định như cũ, mấy chàng trong lớp cũng đã mang thức ăn ra, nó đi về bàn ăn. Cả lớp nhìn nó rồi cười. Không hổ danh là Thiên Nhi

-Nhi Nhi very good! – Quế Anh và Huệ Ân đồng thanh rồi giơ ngón tay cái ra

-Tớ biết tớ giỏi mà, các cậu không cần khen tớ đâu – Nó đứng tự luyến

-Thôi đi Công chúa ơi, ngồi xuống ăn trưa đi – Nhất Lâm, lớp phó của lớp phản bác

Cả lớp cười ồ lên vì tính hài hước của tên này

Canteen lại một lần nữa náo loạn

Ba đáng người đi vào canteen, hóa ra là anh, Chí Hoành và Sài Úy, hai Học phó kia thì nói cười rất đáng yêu, còn anh thì mang theo gương-mặt-nhìn-nghiêm-thật-giết-người. Lớp nó thấy thế, Nhã Đan, thủ quỹ của lớp vẫy tay gọi luôn

-Thiên Học trưởng, Couple Học phó Cute, tụi em ở đây này – Nhã Đan, miệng nói như loa phóng thanh

Thấy Nhã Đan gọi, ba người họ cùng đi đến đó. Cùng kéo ghế ngồi xuống. Từ này giờ, nó cứ thắc mắc là tại sao lại thừa ba phần com để đó. Hóa ra là để cho anh với hai người còn lại. Nó cứ đờ ra thì Nhã Đan quay sang nói nhỏ cho nó biết là Học trưởng và hai Học phó rất hay ăn trưa cùng với lớp nó

Trong bàn ăn, Sài Úy cứ nhìn nó chăm chăm như sinh vật lạ làm nó ngượng. Cô bé này, thực sự rất lạ, đôi mắt trong veo như hút hồn người khác, khuôn mặt dễ thương luôn khiến người khác phải chú ý

-Em là học sinh mới sao – Sài Úy nhìn nó rồi hỏi, nhìn vậy thôi chứ Sài Úy là người cực kì thân thiện đó nha

-Dạ - Nó thấy cô thân thiện cũng đáp lại luôn

-Em tên gì – Sài Úy

-Dạ, em tên Thiên Nhi ạ - Nó cười cười

-Bạn ấy là người Việtđó chị - Quế Anh nói chen vào

-Ồ, vậy à, ơ, em cười đẹp thật, có cái đồng điệu y như Thiên Tỉ vậy á – Sài Úy cười

Nhắc đến cái đồng điệu thì nó lại tức. Cái hồi mà chưa biết đến anh, nó không bao giờ chú ý đến cái đồng điệu trên khuôn mặt đẹp không tỳ vết của nó. Lúc mà học ở Việt, nó có nghe thầy giáo dạy môn Sinh học bảo là lúm đồng tiền hay lúm đồng điệu là loại dị tật cơ mặt. Nhưng đây là một cái dị tật rất đáng giá, một khuyết điểm dị tật rất dễ thương và cực kì đáng yêu mà không phải ai cũng có được. Bốn từ “dị tật cơ mặt” làm nó ghét cái đồng điệu của nó lắm. Có lúc nó còn nghĩ là đi phẫu thuật để làm mất cái đồng điệu đi. Nhưng sau đó nó nghĩ lại, nhan sắc của mỗi con người là của trời cho, là của cha mẹ tạo hóa, không nên tùy tiện thêm vào hoặc làm mất đi được. Thế mà sau ngày TFBOYS thành lập, ấn tượng đầu tiên của nó về anh là nụ cười hồn nhiên với hai cái đồng điệu. Nó hâm mộ anh từ đó. Và sau đó, một lần nó đứng trước gương, ngắm kỹ lại cái đồng điệu của mình, nó lại tự nhiên quý cái đồng điệu này đến lạ. Quý thì quý thật nhưng nó vẫn ức. Đang định làm nó biến mất mãi mãi sau đó nghĩ là để nó lại, nhưng, đồng điệu của nó chỉ có ở một bên, một bên má phải duy nhất. Lúc đó nó mới ao ước mình có thêm một bên nữa cho giống anh

-Dạ, nhưng em chỉ có một bên thôi ạ - Nó trả lời lại, giọng hơi buồn

-Một bên mà đã khiến bao chàng say nắng vì em rồi, nếu em mà có hai bên chắc đàn ông trên thế giới sụp dưới chân em quá, một bên cũng đủ khiến em dễ thương lắm rồi, buồn cái gì – Sài Úy đùa

-Dạ - Nó cười típ tắt

-À, chuyện lúc ở sân trường và chuyện lúc này ở trong canteen, em giải quyết Mã Tổ Thanh và Mã Tổ Ly hay thật. Bọn chị cũng đang tìm cách để xử lí hai chị em họ, nhưng có em rồi, chị xem mà cũng nể em luôn – Sài Úy

-Sao chị biết – Nó tròn xoe mắt, ngây thơ hỏi

-Ngốc ơi! Chị là Học phó của trường mà, sao chị lại không biết, ở khắp mọi nơi trong cái trường này đều có camera mà, chỉ là camera ẩn nên em không thấy thôi – Sài Úy cốc yêu đầu nó, nói thật mới lần đầu gặp mà cô đã cảm thấy quý cô bé này rồi

Cả lớp nó ngồi ăn trưa vui vẻ với anh và hai Hội phó. Cả canteen nhìn lớp nó với ánh mắt ước ao. Cả trường chỉ có mỗi lớp này là thân được với ba thành viên của Hội học sinh, lúc nào cũng cười nói với họ, ai mà không muốn chứ. Còn vì một lí do nữa, đơn giản vì họ là người nổi tiếng. Được như lớp này thì còn gì bằng, nhưng ở trong trường này mặc dù đã rất nhiều học sinh bị lên phòng Hội học sinh nhưng chưa ai là dám bắt chuyện với họ cả

Còn với riêng lớp 11 VIP, chẳng có gì là lớp nó không dám cả. Cái gì cũng đã gần như chơi qua. Có vậy nên mới thân được anh, Chí Hoàng và Sài Úy. Đúng là, đời này, sự thật không có gì là mãi mãi, nhưng nếu đó là 11 VIP, kỳ tích, hoàn toàn có thể xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfb* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Buổi chiều

Sau khi học hết mấy tiết học, cuối cùng thì nó đã được về. Nó đi đến cổng đợi ba nó thì bỗng nó nhận được điện thoại từ Nguyễn baba

[Alo, con nè ba] – Nó

[Tiểu Nhi đó hả con, ba xin lỗi, con đi taxi về nha con gái, ba có một chút công chuyện nên không đón con về được, cho ba xin lỗi] – Nguyễn baba

[Dạ, ba bận thì cứ giải quyết công việc của ba đi ạ, con chúc ba làm tốt] – Nó

[Cảm ơn con, bye bye con nhé] – Nguyễn baba giọng vui nhất có thể

Vì Nguyễn baba không tới đón nó được, mà nó cũng không bắt taxi về nên nó đi bộ, vừa thư giãn, vừa ngắm cho biết thành phố. Buổi chiều là lúc mà mọi người tan sở, học sinh ra về, đường phố tấp nập nhộn nhịp, con đường nó đi về dòng người vẫn quan lại không thôi. Quả là thành phố của sự phát triển, đông vui thật. Nó cứ đi như vậy, cho đến khi một cái xe oto chặn ngang bên nó. Là xe của anh

-Nhi Nhi, cậu có ngồi về không – Anh quay ra hỏi làm nó giật mình

-Ồ, là cậu sao, cảm ơn nhé – Nó mở cửa đi vào xe

Trong xe, không ai nói với ai câu nào, cho tới khi về đến nhà. Nó mở cửa đi xuống

-Cảm ơn cậu đã cho tớ ngồi nhờ - Nó cúi đầu

-Không có gì – Anh vẫn cao lãnh như mọi khi

Nó về đến nhà, tại nhà nó

Hiện tại trước mắt nó là hình ảnh một đôi vợ chồng hạnh phúc đang nấu ăn cùng với nhau. Ủa, ba bảo có chuyện gấp cơ mà, sao bây giờ ba lại ở đây

-Con chào ba mẹ, ủa ba, công chuyện của ba sao rồi ạ - Nó đặt balo xuống ghế, nói bằng giọng vui làm cho Nguyễn baba và Nguyễn mama nhìn nhau cười

-Con gái đi học về rồi đó hả, mệt không con, còn công chuyện của ba con thì mới giải quyết xong rồi, ba cũng mới về nhà thôi – Nguyễn mama quan tâm, ơ hôm nay ba với mẹ bị sao ấy nhỉ

-Dạ, thôi con đi lên lầu nha – Nó cầm balo đi lên

Rõ ràng là có chuyện kì lạ mà nó không nghi ngờ. Ngay thơ quá, bị Nguyễn baba lừa rồi mà nó không biết

Tại nhà anh, câu chuyện cũng tương tự như vậy

Anh đi học về, cũng thấy Dịch baba đang ngồi đọc báo, Dịch mama thì đang ngồi kế bên xem tivi

-Ba, mẹ, con đi học về - Anh, trời ơi, đến nói chuyện với ba mẹ mình mà cũng nói kiệng lời như vậy nữa

-Ừ, con trai đi học về rồi đó hả - Dịch baba và Dịch mama đồng thanh

-Công chuyện của ba? – Anh nhú mày hỏi

-Ồ, ba giải quyết xong rồi – Dịch baba

-Vậy thôi, con lên lầu – Anh

Dịch baba nói công chuyện rất gấp, sao giải quyết nhanh như vậy chứ, không thể nào. Chắc hẳn có cái gì đó ở đây. Đúng là anh thông minh hơn nó, lí luận ra được đúng vấn đề

Và sự thật đúng là có cái gì đó không ổn

Một giờ trước

Lúc anh đang ở phòng Hội học sinh, Dịch baba gọi điện đến cho anh

[Alo, ba] – Anh

[Con trai, tí nữa con chở bé Tiểu Nhi về dùm ta nhé, ta và anh Nguyễn đang hẹn nhau đi giải quyết một số công việc, nhé con trai] – Dịch baba

[Dạ] – Tất nhiên là Dịch baba nói thì làm sao anh từ chối được

Hóa ra, cả Dịch baba và Nguyễn baba đều không có công chuyện gì cả, hai vị phụ huynh chỉ bịa đặt chuyện để nó và anh đi về với nhau

Quay về hiện tại

Hiện tại, ở trước cổng nhà nó, bốn vị phụ huynh đang chụm đầu vào nhau. Không ai khác chính là Dịch baba, Dịch mama, Nguyễn baba và Nguyễn mama. Ai bảo Chủ tịch tập đoàn Dịch Gia và tập đoàn Nguyễn Hoàng là người lạnh lùng, nghiêm túc, ai nói Phu nhân của Dịch Gia và Nguyễn Hoàng là những người khó tính và khó gần. Ai nói ... Bốn vị phụ huynh kia, đang đứng trước cổng để ... tám chuyện. Người ngoài đi đường nhìn vào, sẽ không tưởng tượng được đây là những vị Chủ tịch và Phu nhân quyền lực đầy mình đâu

-Anh chị Nguyễn, lúc đó bé Nhi về nó biểu hiện như thế nào – Dịch baba hỏi

-Tôi chẳng thấy có gì khác lạ, à, mà có đấy, con bé lúc đi học về tôi thấy nó cười hoài à, không biết là có phải chuyện được thần tượng hàng xóm đưa về không nhỉ - Nguyễn baba vuốt cằm nhìn mọi người

-Thế hả, mà sao Thiên Ti nhà tôi nó chẳng có gì là sao nhỉ - Dịch mama

-Thôi, chúng nó mới bắt đầu mà, từ từ thôi, ông bà ta nói rồi, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, sau này không khéo có khi hai đứa lại dính lấy nhau đấy chứ. Tôi có ý kiến như thế này, từ mai, cho hai đứa nó đi học cùng với nhau, như thế sẽ tạo điều kiện cho chúng nó gần nhau hơn. Như vậy được không – Nguyễn mama

-Được, ý kiến này hay nè, được đấy, chị Nguyễn đúng là thiên tài đó nha – Dịch mama giơ ngón tay cái ra

-Không có gì đâu, mọi người quá khen rồi, bây giờ, anh chị Dịch sẽ qua nói với Tiểu Thiên, còn chúng tôi, ngày mai sẽ nói với Tiểu Nhi, nếu bây giờ mà nói, chưa chắc nó đã đồng ý đâu – Nguyễn mama

-Được, vì lợi ích hai tập đoàn, vì một tương lai không xa sẽ là thông gia với nhau, chúng ta phải cùng cố gắng. Chaiyoooooooo! – Bốn vị phụ huynh cùng đặt bàn tay lên nhau rồi nhìn nhau cười

Sau bữa ăn tối

Tại nhà anh

-Thiên Ti, ngồi xuống ba mẹ có chuyện muốn nói với con – Dịch baba làm giả bộ khuôn mặt nghiêm nhất có thể

-Chuyện gì ạ? – Anh ngồi xuống ghế sofa đối diện với Dịch baba và Dịch mama

-Bắt đầu từ ngày mai, con và bé Tiểu Nhi sẽ đi học chung với nhau – Dịch baba

Anh nhíu mày

-Cái biểu hiện của con như vậy là sao hả, ba chỉ muốn tốt cho hai đứa, à nhầm, tốt cho đất nước hơn thôi, ba không muốn nguồn tài nguyên thiên nhiên mà ông trời đã ban cho nước ta bị lãng phí đâu, để hai đứa đi chung một xe, đỡ tốn xăng, tiết kiệm được tiền đấy – Dịch baba

-Dạ, thôi con xin phép ba mẹ lên phòng – Anh cúi đầu xuống

“Lạ thật, ba mà cũng biết lo cho đất nước sao” Suy nghĩ của anh ở thời điểm hiện tại

Quay trở lại phòng của nó

Nó cứ thực như vậy, không ngủ được, nó cứ nằm ôm kuma rồi lại đọc thoại một mình. Đêm nay là một đêm dài!

Lúc này, trong đầu nó cứ vẩn vương mấy hình ảnh của anh, một người tỏ vẻ lạnh lùng, cao lãnh nhưng chứa bên trong đó là một sự ảm áp, quan tâm với người khác đến kì lạ. Không hiểu sao, nó mỗi lần gần anh thì lại thấy tim mình đập nhanh, mỗi lần nghĩ về anh, là trái tim của nó lại vô thức run lên lạc nhịp

Cuối cùng chịu không nổi nữa, nó bật dậy, cầm điện thoại lên xem

Hai giờ sáng!

Lục lại danh bạ một hồi, nó bấm nút gọi, tên chi tiết dài dằng dặc đầy biểu tượng vui nhộn. Phải, số điện thoại này, aaaaaaaa, lâu lắm rồi nó chưa gọi lại, không biết người ấy ấy có giận nó không. Máy vừa kết nối đã nghe thấy thanh âm khuếch đại từ bên kia truyền đến

[Con điên nào còn gọi giờ nàyyyyy!!!] – Bảo Kim bắt mẫn la lớn, mắt còn không mở.

[Thiên Nhi đây. Nhỏ tiếng thôi bà ngoại] - Nó nói bằng giọng cứ như mấy tên trộm bàn nhau đi trộm của ý. Nó vừa nói, vừa để điện thoại tránh xa tai mình, thấp giọng trách móc

[Thiên Nhi là con nào nhi, Nhi, Nhi, Nhi, à nhớ rồi, mẹ con Thiên Nhi, bạn với chẳng bè như vậy đó hả, bảo là thường xuyên gọi điện thoại về nói chuyện với người ta, mà một tuần trôi qua rồi, bây giờ mới gọi cho người ta là sao hả, hả hả. Mà bà gọi đúng lúc đấy, biết mấy giờ rồi không? Tui mới ngủ được một tiếng!] – Giọng Bảo Kim ảo não như đang kể tội của nó vậy

[Kim ơi, xin lỗi nha, tui quên, tui có chuyện nhờ bà tui mới gọi lúc khuya như vậy, đợi bà giải quyết giúp tui xong thì bà ngủ tiếp nha] - Nó đột nhiên ỉu xiu.

Nghe giọng nó, Bảo Kim nghĩ là có chuyện không ổn rồi, bình thường yêu đời vô tư lắm hiếm khi thấy nó ảo não như vậy, chắc có chuyện gì nghiêm trọng lắm

[Có chuyện là mới nhớ đến bạn, bà được lắm, kì này về biết tay tui, giờ thì có chuyện gì, nói đi] – Bảo Kim

[Ê. Đạo này không biết sao á. Tui cứ đứng gần một người là tim đập thình thịch luôn bà ơi. Không lẽ tui bị bệnh tim hả?] – Nó ngáy thơ kể lại

Bảo Kim không nói gì, chỉ biết vỗ tay lên trán than trời, còn tưởng chuyện gì căng thẳng lắm, có như vậy thôi mà đêm hôm canh hai gọi điện phá giấc ngủ của cô, cô mới buông điện thoại ngủ được một tiếng thôi à, ngày mai còn đi học.

[Tim đập nhanh á. Ừ, bệnh tim. Loại nặng]– Bảo Kim bực mình cố tình nói. Nhưng trong lòng thì đang vui thay cho nó. Mới sang mà đã có người khiến nó biết yêu là gì thì còn gì bằng. Bạn thân mà, Bảo Kim luôn mong muốn rằng nó sẽ được hạnh phúc

[Gi? Thật á? Mai chắc đi khám thử một chuyện] - Nó thật sự tin

RUP

Bảo Kim dập điện thoại luôn, không cho nó ớ lại câu nào. Trời ạ, con nhỏ này ngộ đến thế thật sao? Rốt cuộc cảm xúc của mình thế nào cũng không biết, nhưng mà cô cũng đâu có nói sai, nó bệnh thật mà, tương tự rồi

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfb* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Sáng hôm sau, nó dậy với tâm trạng không vui tí tẹo nào. Không may cho cái đồng hồ là lại bị nó trút giận lên

Sau khi VSCN, nó đi xuống nhà

-Con chào mẹ, chào mọi người, chúc tất cả mọi người buổi sáng vui vẻ - Nó ừ ừ đi xuống

-Chào con gái, ba con đi làm rồi, à bắt đầu từ ngày hôm nay, con sẽ đi học cùng với Tiểu Thiên nhé – Nguyễn mama từ bếp đi ra

-Dạ, vâng, con sẽ làm vậy, đi học cùng với, á, á, aaaaaaaa mẹ nói đi học cùng ai cơ ạ, đi học chung cùng với Thiên Tí á, không không, con không đi học cùng với cậu ấy đâu, con không muốn nổi tiếng ở trường đâu và lại càng không muốn mấy fan của cậu ấy nổi điên đâu ạ - Nó xua tay, cố phân trần với Nguyễn mama

“Mẹ biết ngay là con sẽ không đồng ý mà” Suy nghĩ của Nguyễn mama

-Thôi được, nếu con không muốn ngồi với Tiểu Thiên thì đơn giản thôi, đi bộ đi học nha con, à còn nữa, ba con có dặn là nếu con không chịu ngồi chung xe thì sẽ đưa con về VIỆT NAM đây! – Nguyễn mama vừa nói vừa nhìn nó rồi nhấn mạnh hai chữ cuối cùng

-Ồ, ơ, ba mẹ thật là quá đáng, hic hic, thôi được rồi, ngồi thì ngồi – Nó đeo balo vào rồi đi ra cổng

Ra đến nơi, xe anh đang đợi ở đấy. Xừ sao đây. Phải bình tĩnh. Bình tĩnh. Nó cứ đưa tay lên rồi hạ tay xuống trước ngực, hít vào thở ra như đang tập thể dục. Xong xuôi, nó dừng cảm bước đến xe của anh

-Chúc cậu buổi sáng vui vẻ - Nó cố cười

-Ừ, cậu vào đi – Anh đang mở sách ôn lại bài, không phải chứ, nó có nghe mẹ nó kể là anh cùng với hai thành viên của TFBOYS đã tốt nghiệp đại học rồi mà, sao anh còn ôn bài nhi

Rồi nó lại dẹp suy nghĩ ấy qua một bên, nó nhìn tài xế riêng của nhà anh

-Con làm phiền chú quá ạ - Nó lễ phép

-Dạ, không sao đâu Tiểu thư, đưa Tiểu thư cùng với Đại Thiếu gia đi học là trách nhiệm của tôi mà – Tài xế thấy nó thân thiện thì cũng mở lòng

Nó cười, nụ cười như nắng ấm, ai đó ngồi kế bên đang đờ ra vì nụ cười của ai kia

Tài xế chở nó và anh đến trường, đến gần trường thì nó bảo tài xế dừng xe để nó xuống đi bộ

-Sao cậu lại muốn đi bộ vậy? – Anh thắc mắc

-Cho tớ xuống đi bộ đi, tớ không muốn nổi tiếng đâu, còn mấy cái vụ scandal ấy, tớ sợ lắm – Nó chấp hai tay lại để ở trước đầu làm anh cũng phải bật cười vì hành động dễ thương của nó

-Cậu cứ ngồi yên đi, cậu giấu được lần này rồi chẳng lẽ cậu giấu mọi người được mãi, không sớm thì muộn thì mọi người cũng biết, thà cậu để cho mọi người biết bây giờ luôn đi – Đây là câu nói dài nhất trong ngày của anh

Thấy anh nói có lý, nó gật gật đầu, đồng ý để xe đi tiếp

Đến cổng trường

Màu xe quen thuộc ấy lại đỗ ngay trước cổng và cùng lúc cũng có một chiếc xe oto cũng chạy đến. Học sinh tập trung đông tại cổng trường. Hai cánh cửa xe mở ra cùng lúc. Anh, Chí Hoàn và Sài Úy bước ra, tiếng reo hò rất lớn. Và từ xe anh, một bóng dáng bước ra làm cả trường ồ lên kinh ngạc. Lốp nó ngạc nhiên, vài girl trong trường cũng sờ. Chí Hoàn và Sài Úy ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn anh. Nó đi đến chỗ Sài Úy, bốn người cùng nhau đi vào trường, vừa đi Sài Úy vừa quay sang nhìn nó. Như hiểu được suy nghĩ của Sài Úy, nó quay sang giải thích luôn. Chí Hoàn nghe thấy cũng tụt xuống phía sau để nghe kể

-Chị đừng có nhìn em như người mới tới Trái Đất vậy nữa ạ, chị đang thắc mắc đúng không, chị muốn nghe lời giải thích chứ gì. Là do nhà em và nhà cậu ấy ở kế bên nhau, ba mẹ em với ba mẹ của cậu ấy là đối tác với nhau nữa nên tụi em mới đi học chung, thế thôi ạ - Nó

-Em đi guốc trong bụng chị rồi đấy – Sài Úy cười

-Vậy có gì chưa – Chí Hoàn hỏi nó bằng đôi mắt long lanh

-Có gì là có gì ạ, anh nói cái gì thế ạ, thôi, em vào lớp đây – Nó phi như bay vào lớp

“Hai đứa nó chưa có gì thật à?” Suy nghĩ của Chí Hoàn và Sài Úy, trời ơi, họ đúng là một cặp mà, suy nghĩ cũng giống nhau nữa

Nó vừa vào đến lớp thì bao nhiêu cặp mắt nhìn nó. Nó đi về chỗ, mọi người lại tập trung ở chỗ nó. Nhã Đan lên giọng

-E ... hèm, bản tin con vịt của trường con vịt, Công chúa của trường đi học chung với Học trưởng cao lãnh của chúng ta, yêu cầu cô cho 11 VIP một lời giải thích thỏa đáng để mọi người bớt đi sự tò mò. Còn cô, cô nghĩ sao về sự việc đi học chung với Học trưởng – Nhã Đan cuốn quyển sách lại đưa lên miệng nói như một MC

-Đúng đó – Cả lớp đồng thanh

-Thì là, là ... là ... nhà tớ với nhà của Thiên Ti ở cạnh nhau, nên ... nên ... vậy đó, các cậu tự hiểu nha, mà biết rồi thì làm ơn giữ bí mật giúp tớ nhá – Nó lúng túng

-Ok, vậy là bài báo lá cải đã có lời giải đáp, theo một nguồn tin không đúng sự thật, nhà Nhi Nhi ở cạnh nhà Học trưởng, vui quá – Huệ Ân đứng lên nói như đúng rồi

Cả lớp reo hò, làm cho mấy lớp bên cạnh ai cũng phải bật tai lại để bảo vệ màng nhĩ

Rengggggggggggggggg

Chuông vào học, lớp nó tiết đầu là tiết thể dục, sau khi đi thay đồ thể dục, tụi nó ra sân tập. Tiếng thầy giáo hô lên, lớp trưởng là Quế Anh cho lớp lên khởi động, nói là khởi động chứ lớp chẳng khác gì cái đội múa rối. Người thì vận bên này, người thì vận bên kia, người thì đứng im, người thì cúi xuống, nói chung là mỗi người mỗi việc

-Lớp này, có chịu tập cho đàng hoàng không hả - Tiếng thầy dạy thể dục hét lên

-Đàng hoàng hết cỡ rồi thầy ạ - Cả lớp đồng thanh

-Á à, lớp này là lớp VIP mà dám cả gan cãi giáo viên, MẤY ANH MẤY CHỊ RA NGOÀI CHỖ NẮNG KIA CHO TÔI, NHƯ CŨ – Tiếng của thầy dạy thể dục hét lên làm cả lớp nó giật mình

Như cũ là sao, nó quay sang hỏi Huệ Ân, nhỏ không nói gì chỉ phẩy tay bảo ý là nó đi theo mình. Nó cũng lui thủi đi theo lớp. Ra đến gần khoảng nắng, bọn con gái đứng lại, lấy kem chống nắng ra xoa, Quế Anh cũng đưa cho nó nhưng nó không cần, vì da của nó có một đặc điểm nổi bật: không bao giờ bắt nắng mà có gặp nắng cũng không bị đen. Sau khi xoa xong, một khoảng trống ở sân tập thể dục, lớp nó đứng trợn vào đó. Gái thì một chân đứng trụ, một chân còn lại gác lên đầu gối của chân trụ, chân trụ trùng xuống một chút, hai tay chắp lại vào nhau để lên trên đầu. Hình phạt như thế còn gọi là ĐỨNG TẤN. Còn bọn con trai, bị phạt chống đẩy 100 cái. Con gái bị đứng tấn đến khi nào một tên con trai nào đó trong lớp chống đẩy xong 100 cái trước tiên. Tất nhiên, là bây giờ đủ để nó hiểu. Đứng trụ bằng một chân đã khó rồi, đằng này còn phải đỡ thêm chân kia và thêm vào đó là trùng gối xuống nữa. Người nghiêng bên này, người ngã bên kia. Mấy nặng chỉ trông chờ vào lực sĩ của lớp – Hải Long. Tên này cực kì khỏe đó nha, vật nhau với nó thì còn lâu mới có chuyện thắng. Và thế là bao nhiêu ánh mắt cầu cứu của bọn con gái nhìn về phía Hải Long. Anh chàng cố chống đẩy, nhưng 100 cái thật sự là rất mệt. Vâng, 12 phút sau đó, 100 cái chống đẩy xong trước tiên là của Hải Long, một quả, Long nằm bẹp ở đất luôn. Mấy đứa con gái cũng đứng lúc hạ chân xuống, nhìn vị cứu tinh của mình rồi lấy chai nước cho Long uống. Còn nó, lần đầu tiên bị phạt như thế này, khi hạ được chân xuống, nó không đứng vững được mà ngã. Cả lớp bu lại tíu tít hỏi han

-Nhi Nhi, cậu có sao không – Huệ Ân, Quế Anh và Nhất Lâm đồng thanh

-Tớ không sao, chỉ đau chân một chút thôi – Nó xoa xoa cái đầu gối

-Không sao đâu, lần đầu tiên cậu bị như thế này phải không, sẽ quen thôi, giống bọn tớ này – Huệ Ân cười

-Ừ - Nó

Nhưng thực ra trong lòng nó đang rất mệt, nó chỉ biết lấy câu “Quân tử à quên, nữ tử trả thù 10 năm chưa muộn” để tự an ủi lòng mình

“Ông thầy, nhớ đấy” Lớp nó có chung suy nghĩ

Sau khi đi thay đồ thể dục thành đồng phục của trường, về đến lớp, cả lớp mỗi một nằm vật vã ra bàn. Đúng lúc đó cô giáo đến, tập hợp Ban cán sự lớp lại để bàn một việc gì đó. Nó cũng là một thành viên của Ban cán sự lớp, vì mới đến, nó được cô giáo giao cho chức Lớp phó văn thể mỹ của lớp. Lê từng bước chân đến chỗ cô giáo, mặt đứa nào đứa này ừ ừ. Hóa ra chẳng có việc gì to tát, chỉ là nhà trường phát động phong trào thi đua lớp tiên tiến. Nói cho có lệ thôi chứ lớp này toàn là những người học cực giỏi rồi

Khi cô giáo đi khuất, nó mới nhìn kĩ cái danh sách Ban cán sự lớp 11 VIP, tên đệm của các bạn đều có chung một đặc điểm là có mũ “^” ở các chữ cái. Thú vị thật. Hỏi mấy bạn trong lớp, các bạn chỉ nhìn nhau cười rồi đồng thanh nói một câu, ba chữ

-Có duyên mà!

Danh sách Ban cán sự lớp 11 VIP

Quế Anh – Lớp trưởng

Nhất Lâm – Lớp phó học tập

Thiên Nhi – Lớp phó văn thể mỹ

Nhật Vĩnh – Bí thư

Thế Khôi – Phó bí thư

Huệ Ân – Tổ trưởng tổ 1

Châu Lam – Tổ trưởng tổ 2

Lập Khiêm – Tổ trưởng tổ 3

Uyên Thư – Tổ phó tổ 1

Trâm Hi – Tổ phó tổ 2

Vân Hoa – Tổ phó tổ 3

.....

Rồi còn rất nhiều tên khác nữa, nó còn nghe mấy thành viên nhiều chuyện trong lớp kể lại, mũ “^” trong tên đệm của các bạn mang ý nghĩa là hạnh phúc, dấu “^” như biểu tượng của mái nhà. Thảo nào lớp lại đoàn kết đến như thế

Lớp này thú vị thật!

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tjboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Sau khi tan giờ học sáng, trường Royal được nghỉ buổi chiều nên nó về sớm, và tất nhiên là ngồi xe với anh rồi

Khoảng 2 giờ chiều

Nó đang ở trong phòng, Nguyễn mama hôm nay ở nhà, hình như có việc gì đó. Nó đang nghe nhạc thì bỗng nhiên cánh cửa phòng của nó bật mở. Một cậu nhóc chạy vào – là Nam Nam

-Chị Nhi ơi, qua nhà em chơi đi chị, chơi với em nha, ba mẹ em đi làm hết rồi, em buồn lắm, mà anh hai suốt ngày chỉ biết đọc sách nên không có ai chơi với em, qua nhà em nha chị, cây hoa anh đào trong vườn nhà em bây giờ đang ra hoa đẹp lắm ý – Nam Nam nói liên tục, phải mất một lúc nó mới tiêu hóa kịp lời nói của Nam Nam

-Có anh hai em ở nhà, chị sợ phiền lắm— Nó nói như vậy chứ thật ra nó muốn gặp anh chết đi được

-Không sao ạ, chị mau đi – Nam Nam

-Ừ, vậy đợi chị nha, chị đi thay đồ - Nó lấy bộ váy rồi đi thay

Bước ra, Nam Nam ngạc nhiên nhìn nó. Nó diện bộ váy ngắn trên đầu gối, màu trắng, điểm nổi bật ở chiếc váy là hai chiếc dây váy được đính những bông hoa nhỏ li ti, chiếc nơ bản to ở eo màu trắng, tôn lên chiếc eo thon của nó. Mái tóc đen nhánh của nó được xõa ra tự nhiên, xong nó chọn một đôi giày cao gót cũng màu trắng luôn. Nhìn nó bây giờ chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: “QUÁ-HOÀN-MỸ”

Nó đi sang nhà Nam Nam cùng với cậu. Vì hôm sang nhà anh là đi vào buổi tối nên nó không thấy được cảnh vật ở đây. Bây giờ nhìn kĩ lại mới thấy, nó đẹp thật

Ở chính giữa của mảnh đất rộng và căn biệt thự. Từ cổng đi vào, phía bên tay trái của nó là một cái hòn non bộ nhìn trông cũng rộng, giữa hòn non bộ là ngọn núi giả, và ở dưới là trồng ... hoa sen. Loài hoa tượng trưng cho Quốc hoa của Việt Nam, hoa sen mang trong mình những gì thanh khiết và quý phái nhất. Tuy nó không kiêu sa, không lộng lẫy như hoa hồng hay những loài hoa khác nhưng nó lại mang trong mình một vẻ đẹp riêng. Nó đứng ngăn người ra ngắm hoa. Hoa sen trắng xen kẽ với hoa sen hồng, tạo nên một bức tranh màu sắc như có ai đan dệt nó vậy. Còn ở phía bên kia, có một cái hồ bơi, bên cạnh hồ bơi là cây hoa anh đào, dưới cây hoa anh đào có một bộ bàn ghế được cách điệu theo phong cách Châu Âu, màu trắng. Và ở phía dưới tán cây, anh đang ngồi đọc sách. Đúng là nữ nam an tĩnh

Anh không hề biết về sự xuất hiện của nó, vẫn cứ ung dung bình tĩnh đọc sách. Nam Nam kéo nó đến rồi bảo nó ngồi xuống ghế rồi đẩy tay anh, anh mới giật mình đặt quyển sách xuống

-Chào cậu, cậu đang đọc sách sao, tớ có làm phiền cậu không? – Nó cúi mặt xuống

-Không sao – Anh nói bằng cái giọng cao lãnh như mọi khi

-Chị Nhi, hoa anh đào đang ở trên đầu chị kia – Nam Nam chỉ lên phía trên

Bây giờ nó mới chịu ngẩng đầu lên. Đúng là đẹp thật. Một vùng trời xanh đan kết với một mảng hồng hồng nhẹ của hoa anh đào tạo nên một cảm giác nhẹ nhàng. Bây giờ là mùa xuân nên hoa nở rất nhiều. Những cơn gió thoảng qua làm cho con người ta thấy thoải mái. Tuy có cả nắng nhưng những tia nắng yếu ớt không thể nào chống lại những cơn gió cứ thế uả về. Một làn gió nhẹ bay qua, mấy cánh hoa anh đào cứ thế rơi xuống. Nó khẽ đưa tay ra

hứng lấy cánh hoa. Mịn màng nhưng lại mỏng manh, dễ rung trước gió

Sau đó, Nam Nam lại kéo nó vào vườn hoa chơi, rồi lại kéo cả anh theo. Nam Nam mà mê nheo là kiểu gì anh cũng phải bó tay với cậu nhóc. Vậy nên anh mới bị bắt ép đi. Nó ngắm kĩ vườn hoa, vườn này rộng thật, trông có vẻ rộng hơn cả vườn nhà nó. Nhìn mấy bông hoa nở rộ là nó biết chắc Dịch mama phải chăm sóc cho mấy cây hoa này kĩ lắm

Ở phía cổng vào vườn hoa, hai cây hoa hồng leo đang chen nhau để vươn lên làm thành một cái cổng hoa. Hai bên phía hàng rào, một bên là những cây hoa tử đằng đang leo, một bên là hoa ti-gôn hồng. Dưới chân những cây hoa ti-gôn và hoa tử đằng là những bụi hoa mẫu đơn đang khoe sắc. Đi vào trong vườn hoa, nó phải choáng với những loại hoa ở đây. Đủ màu, đủ sắc. Đầu tiên là hoa linh lan, rồi hoa cúc xanh, hoa chuông xanh, hoa cẩm tú cầu, hoa tulip, hoa phăng đỏ, hoa loa kèn, hoa bách hợp, hoa huệ, hoa oải hương cùng với mấy cây hoa lưu ly và hoa thủy tiên. Giữa vườn là cây hoa đại hay còn gọi là cây hoa sứ, hoa trắng bên trong hoa có màu vàng ong, mùi thơm dịu nhẹ, và trên thân cây hoa đại là treo những chậu hoa phong lan nhiều màu. Nhưng nó vẫn thích nhất là mấy luống hoa hồng, vốn dĩ là loài hoa nó yêu. Vườn nhà anh gần như có đủ các loại hoa hồng luôn. Hoa hồng đỏ, hồng vàng, hồng trắng, hồng xanh, hồng cam, hồng tím. Mặt nó cứ dán chặt vào luống hoa hồng tím bên cạnh là hồng trắng. Hai màu nó thích, khi kết hợp lại rất đẹp mà còn có cảm giác ấm áp

Đang định chạm tay vào bông hoa hồng thì Nam Nam không biết từ đâu chui ra, bật dậy từ luống hoa hồng làm nó giật mình. Cậu nhóc cầm lấy bông hoa hồng quế thổi một hơi, mấy cánh hoa bay tứ tung và đậu trên tóc nó. Nó bắt đầu rượt Nam Nam. Không phải là nó không bắt được Nam Nam mà là do nó đang mặc váy với lại còn đi giày cao gót nữa nên chạy rất khó. Chẳng may nó vấp phải hòn đá, chuẩn bị tiếp đất thì không biết vòng tay của ai đỡ đã đỡ được nó. Mở mắt ra, nó chẳng thấy gì ngoài gương mặt anh đang nhìn nó. Mặt nó bắt đầu biến sắc. Nó vội bật ra khỏi vòng tay anh

-Cảm ... on ... cậu – Nó lấp bắp

-Không có gì, cậu không sao chứ - Anh

-Ừm ... ừm – Nó nuốt nước bọt

Nam Nam thấy nó như thế thì chạy lại hỏi han tíu tít. Cậu cúi đầu, hồi lỗi, rồi sau đó nhìn nó

-Chị Nhi, chị có sao không, chị cho Nam Nam xin lỗi nha, chị thích hoa gì, em hái tặng chị - Nam Nam

-Chị không sao, mà hoa đang đẹp sao em hái nó đi – Nó

-Không sao đâu ạ, tặng ai chứ tặng chị cả vườn em cũng không tiếc – Nam Nam

-Nhưng ... - Nó cứ ngập ngừng, rồi sau đó nó nhìn anh, thấy anh gật đầu một cái, nó quay sang nói với Nam Nam -Chị thích là hoa hồng tím, với hoa hồng trắng

Hoa hồng tím – hoa hồng trắng, anh nghĩ ngợi rồi nhíu mày, hai loài hoa này, người mà anh yêu rất thích. Anh thắc mắc là tại sao nó lại có chung sở thích với Gia Tuệ nhỉ? Gia Tuệ từng nói với anh rằng, hoa hồng tím là tượng trưng cho sự trung thủy, mãi mãi không chia lìa. Còn hoa hồng trắng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, mãi mãi không có thứ gì có thể ngăn cách nó được. Chung thủy – vĩnh cửu, tưởng chừng như là vĩnh viễn vậy mà Gia Tuệ vẫn bỏ anh lại

Quay lại chỗ nó

Sau khi nó nói, Nam Nam chạy biến đi. Một lúc sau, nó thấy Nam Nam đi lại, trên tay đang ôm một bó hoa hồng tím với hồng trắng. Trời, Nam Nam có phải con trai không vậy, con trai gì mà bó hoa đẹp thật, cứ một bông tím cậu lại xếp xen kẽ với một bông hoa trắng. Cậu nhóc này đúng là không phải dạng vừa nha

Nam Nam đến chỗ nó, đưa cho nó bó hoa mình đang cầm. Nó đỡ lấy bó hoa rồi đưa lên mũi ngửi hương thơm của hoa tỏa ra. Hương thơm trong lành thật. Nó cùng Nam Nam đùa quanh vườn hoa. Vài cơn gió lượn qua khẽ khàng, mái tóc nó tung bay lên. Một tay nó đỡ hoa, một tai vuốt tóc đang vương trên khuôn mặt mình xuống, những gió vẫn cứ thổi, thế là nó mặc kệ luôn. Anh vô tình quay lại. Nó như một thiên thần xuống trần vậy, trong sáng đến mức anh có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập lệch một nhịp

“Cái cảm giác này, axxxx, chết tiệt!” Anh vội quay lưng lại với nó, tay ôm chặt lấy lồng ngực của mình, miệng khẽ lẩm bẩm

Không lẽ, anh có tình cảm với nó

Cái cảm giác này, y như lần đầu anh gặp Gia Tuệ. Lúc đó, nhìn cô trẻ con và cực kì trong sáng đến mức làm cho anh phải xiêu lòng, anh đã quyết tâm theo đuổi cô. Và anh đã thành công. Cô yêu anh bằng một tình yêu chân thật và dịu dàng, hai người tưởng chừng như là một cặp đôi hạnh phúc nhất nếu như lần ấy tai nạn không xảy ra với cô

6.00p.m

Nó thấy mặt trời bắt đầu lặn xuống, hoàng hôn đang buông dần những ánh hoàng tà cuối cùng trong ngày. Nó tạm biệt anh và Nam Nam rồi đi về. Về đến nhà, nó thấy Nguyễn mama đang đứng nấu ăn trên bếp cùng bác quản gia, và ở trên bàn là vô số thức ăn ngon. Nhìn là nó muốn lao vào ăn ngay. Nguyễn mama bê thức ăn đi ra, thấy nó liền dịu dàng bảo

-Lên đi tắm rồi thay đồ đẹp vào đi Tiểu Nhi, tối nay nhà bác Dịch sẽ qua nhà ta dùng bữa đấy, hôm qua bác ấy vừa mời nhà chúng ta, nay chúng ta mời

lại nhà bác ấy, mau đi nhanh đi con – Nguyễn mama

-Dạ, con đi liền, à mẹ, mẹ cắm mấy bông hoa này vào bình rồi mang lên phòng giúp con nha mẹ - Nó đưa cho Nguyễn mama mấy bông hoa mà Nam Nam đã cắt tặng nó

-Được rồi, để đó rồi đi đi cô nương – Nguyễn mama chỉ nó đặt hoa xuống bàn

Nó đi lên phòng, sau khi tắm xong, nó chọn một bộ váy màu phớt hồng, chân váy xòe ra như búp bê, hai bên dây váy được làm bằng vải voan, không những làm toát lên vẻ trang trọng, quyền quý của một thiếu thư mà còn tôn lên bờ vai trắng nõn nà của nó nữa. Bông hoa hồng lớn dính ở eo làm cho chiếc váy như nổi bật. Tóc nó buộc lệch sang một bên, hàng tóc mái xéo lưa thưa càng làm nó dễ thương hơn, xong nó đi xuống nhà. Cũng vừa lúc Nguyễn baba đang ở phòng khách xem phim thì

TING ... TING ... TING

Tiếng chuông cửa reo lên. Nó thừa biết đó là ai mà. Quân gia đi ra mở cửa, cả gia đình anh đi vào. Nam Nam thì cứ chạy ra chỗ nó rồi bám lấy nó, Dịch baba thì ngồi với Nguyễn baba và tất nhiên còn Dịch mama thì vào bếp cùng với Nguyễn mama rồi. Anh, nó và Nam Nam cũng theo vào luôn. Một lúc sau, sau khi tất cả đã sẵn sàng, tất cả mọi người ngồi vào bàn ăn. Ai nấy rất tự nhiên chứ không thẹn thùng như bữa ăn hôm qua ở nhà anh. Mọi người cùng nhau nói chuyện vui vẻ, chỉ có anh là im lặng không nói gì. Bây giờ nó mới để kĩ anh, anh mặc chiếc quần jeans đen cùng với chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo và đi một đôi giày màu trắng. Anh đứng là phong cách thật, đứng kiểu của một soái ca. Thảo nào ai kia lại cuồng anh tới mức độ đó

Sau khi ăn xong, Nguyễn mama bê ra một đĩa trái cây lớn. Trong lúc mọi người cùng ăn, không hiểu nghĩ ngợi kiểu gì mà Dịch mama lại đưa ra một ý kiến là nó dắt anh lên phòng của nó chơi. Nó là người đầu tiên đập tắt ngay ý kiến đó

“Không thể để cho cậu ấy biết mình là fan của cậu ấy được” Suy nghĩ của nó

-Bác ơi, hay là cho tụi con ra ngoài chơi hóng mát cũng được ạ, con mới đến đây nên chưa biết nhiều chỗ lắm ạ - Nó nhanh trí

-Được không Thiên Ti - Dịch baba

-Sao cũng được ạ - Anh

-Vậy hai đứa đi đi – Nguyễn baba

-Con cũng muốn đi nữa, con muốn đi chơi với chị Nhi – Nam Nam đòi theo

-Nam Nam, con muốn đi sao, ở nhà – Nguyễn mama và Dịch mama nói đồng thanh làm nó giật mình

Vậy là Nam Nam muốn đi cũng không được đi. Nó và anh đi đi, mọi người cố kéo Nam Nam lại, cậu nhóc gào thét đòi theo. Nhưng sau một hồi giằng co, Nam Nam mệt quá rồi ngủ gục luôn. Dịch mama phải gọi điện cho quân gia sang đưa Nam Nam về

“Xin lỗi con trai, vì hạnh phúc của anh hai con mà mẹ phải làm thế đấy” Dịch mama nhìn vào Nam Nam rồi nói

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tại chỗ nó và anh

Nó chọn một đôi giày đế bệt đi, song song bên cạnh anh mà chẳng nói một lời. Hai người đến một công viên cách nhà nó không xa, vì là trời tối nên không sợ fan theo vì ở đây có rất ít người qua lại. Nó mở lời vì thấy anh im lặng suốt

-Thiên Ti à, cậu thử cười một cái cho tớ xem được không? – Nó quay sang hỏi anh như chờ đợi ý kiến

-Tôi không thích – Anh

-Tại sao cậu lại ít cười vậy, khi cậu cười, trông cậu đẹp lắm – Nó kiến nhẫn

-Đẹp? – Anh nhún mày

-Phải, cậu nhìn tấm hình này đi – Nó mở điện thoại có tấm hình của anh ra cho anh xem

Là một tấm hình anh cười rất tươi. Khi anh cười, lộ rõ hai cái đồng điều. Nụ cười như nắng ấm làm ai đó phải chết mê với nụ cười ấy. Phải, lâu lắm rồi, trên môi anh không còn nụ cười ấy thì phải

-Tại sao cậu lại có tấm hình này? – Anh quay sang nhìn nó dò xét

-Cậu hỏi là tại sao tớ có ư, tại sao nó lại nằm ở trong điện thoại của tớ à, bởi vì, TỚ-LÀ-FAN-CỦA-CẬU, tớ là một THIÊN-CHỈ-HẠC đó – Nó dừng cảm nói lên hết sự thật

Nó thật không hiểu nổi mình nữa, khi Dịch mama bảo đưa anh lên chơi thì lại không dám đưa anh lên vì sợ anh phát hiện nó là Thiên Chỉ Hạc, bây giờ thì lại không cần ép cũng tự khai ra

Sau khi nói xong nó mới ớ người ra, thâm tâm nó đang tự trách mình “Minh đang nói cái quái quỷ gì nè vậy trời. Lỡ nói hết rồi, giờ sao”. Chỉ vì phút giây bông bột mà nó đã nói hết sự thật mà nó đã giấu anh

Năm từ “TỚ-LÀ-FAN-CỦA-CẬU” như đập thẳng vào lòng anh. Nó là fan của anh ư, có mơ anh cũng không dám tin đó là sự thật. Thiên Kim đại Tiểu Thư dang giá của tập đoàn Nguyễn Hoàng, là giấc mơ của bao nhiêu chàng trai, theo đuổi mà nó lại hâm mộ anh

-Tớ đã nói hết sự thật rồi, vậy nên, cậu hãy cười đi cho tớ xem nào, cười như thế này này – Nó lấy hai tay, kéo hai bên miệng của anh ra, tạo thành một hình bán nguyệt

Sau cái điệu bộ dễ thương của nó ấy. Anh mới bật cười, nó ngậy người vì nụ cười ấy

-Đấy, cậu cười đẹp thế mà không cười, đúng là phí của trời – Nó cười

-Tôi hỏi thật nhé, tại sao cậu lại thần tượng tôi – Anh

-Hâm mộ một người mà cũng cần có lý do sao, khi cậu thần tượng G-Dragon là nhóm trưởng của BigBang thì cậu có lý do không, cậu cũng thần tượng G-Dragon thì cậu sẽ hiểu được tớ đang nghĩ gì mà, nếu mà cậu thần tượng anh ấy mà có lý do thì tớ thần tượng cậu cũng có hàng trăm, hàng nghìn lý do. Mà đây là nếu thôi nha – Nó đưa anh mắt của mình nhìn về một nơi xa xôi nào đó

-Xem ra cậu đúng là Thiên Chỉ Hạc rồi, điều tra cả thông tin về tôi cơ đấy – Anh nói chuyện bây giờ thật ảm áp, nó có thể cảm nhận được

-Đừng có lời chuyện đó ra chọc tớ - Nó xua tay rồi quay sang nhìn anh nói rồi kéo tay anh đứng dậy đẩy anh đi -Đi chơi thôi, hôm nay tâm trạng tớ đang vui, cậu đã hứa với bác Dịch là đưa tớ đi rồi đấy, không được từ chối đâu đấy, không là mách phụ huynh đó nha

Ba từ “mách phụ huynh” nó nói làm anh bật cười. Dễ thương thật!

Hai người đưa nhau đến một hội chợ đêm, không biết nó kiếm đâu ra cho anh một cái mũ với cái khẩu trang đưa cho anh. Nó và anh có thể yên tâm vào đó chơi mà không bị fan phát hiện

Đầu tiên, nó kéo anh đến một cửa hàng chơi bắn súng, lạ thật, thường ngày anh lạnh lùng lắm cơ mà, vậy mà để nó kéo đi, anh cũng đi. Ở bên nó, anh có cảm giác yên bình lắm

Luật chơi là bắn nếu trúng vào tấm bảng ba phát vào giữa hồng tâm thì sẽ được tặng một con thú nhồi bông rất to. Có rất nhiều người chơi nhưng chưa có ai thắng cả

Nó và anh chơi thử, mọi người không thấy mặt anh nhưng thấy nó xinh thì xúm nhau vào xem. Đầu tiên là nó chơi, hai phát đầu lệch, một phát sau thì cũng lệch luôn. Đáng diệu nó nhắm rất là hùng hổ, một mắt nhắm một mắt mở nhắm như thật mà cuối cùng cũng lệch. Anh xem nó bắn bực mình giật lấy khẩu súng trên tay nó. Bắn như thế mà cũng gọi là bắn

PĂNG ... PĂNG ... PĂNG

Ba viên đạn liên tiếp lần lượt đi ra từ súng của anh đều trúng hồng tâm, không lệch một phân. Ai nấy trầm trồ khen ngợi. Nó lại giật lại khẩu súng từ tay anh, rồi nhìn anh

-Lúc này là tớ khởi động thôi, bây giờ mới là thật này – Nó cười

Mọi người xem nó lại nhắm tiếp mà cười. Có lẽ ai cũng nghĩ là lần này sẽ trượt nhưng không

PĂNG ... PĂNG ... PĂNG

Trong lúc mọi người chưa định thần lại được thì ba phát súng của nó đã trúng hồng tâm. Thậm chí mọi người còn không thể tin là hai phát sau, hai viên đạn nó bắn đi lọt qua lỗ mà lúc đầu viên đạn thứ nhất đã làm thủng trên tấm bảng. Anh quay sang đó ngạc nhiên hết sức. Người con gái này có nhiều điều bí ẩn thật, anh tự hỏi còn điều gì nó giấu anh nữa không

Ông chủ tiệm cũng ngạc nhiên không kém, rồi sau đó ông đẩy ra một xe gấu bông lớn, cho nó chọn, con nào cũng to gần bằng người nó

-Hai cháu chọn đi, hai đứa giỏi thật, bắn chuẩn đấy – Ông chủ tiệm

-Dạ - Nó

Nó chọn lấy con gấu bông màu hồng và vàng, nó ôm mà nhìn thật khổ, căn bản là vì gấu to quá. Anh trong khi đang đứng nhìn, nó lay tay anh

-Cậu cũng chọn một con đi – Nó phải đỡ con gấu sang một bên

-Cháu lấy con kuma – Anh cũng ôm con kuma từ chiếc xe ra

“Lại kuma” Nó độc thoại một mình

Xong anh quay sang nhìn nó

-Tôi tặng cậu – Anh đưa con kuma cho nó

-Cậu tặng tớ thật hả, cảm ơn nhé, dễ thương quá – Nó ôm lấy con kuma luôn

Nhưng bây giờ làm sao để nó di chuyển về nhà, hai con gấu gộp lại cũng to hơn người, bây giờ đến đường đi nó còn không thấy nữa là

-Đề tôi cầm giúp – Anh cầm lấy con kuma từ tay nó

-Cảm ơn cậu – Nó

Chơi hết chỗ này, nó lại kéo anh sang chỗ khác, nhưng vừa mới đến chỗ ấy thì có một người nào đó hét lên

-Á, mọi người ơi, Dịch Dương Thiên Ti kiaaaaaaaaaaaaaaaaaa– Cô gái ấy hét lên rồi chỉ vào anh

Lạ thật, anh đã cải trang như vậy mà vẫn bị phát hiện. Vậy mới nói, là fan một người nào đó thì không cần nhìn mặt vẫn có thể nhận ra đáng người

-Thôi chết, chạy thôi – Anh kéo tay nó chạy như bay

Chạy được một đoạn, nó ngoái đầu nhìn lại. Vẫn còn rất nhiều fan đang đuổi theo phía sau. Sao họ dai như đĩa vậy. Không biết mà xui quý khiến thế nào mà hôm nay nó lại đi giày đế bệt nên nó chạy rất dễ. Anh kéo nó chạy về phía nhà của hai người. Vì đây là chỗ gần ngoại ô nên chắc chắn fan sẽ không biết đường. Mà trời còn tối nữa. Nhưng vì nó và anh đang ôm hai con gấu bông to lù lù nên chạy rất chậm. Thế là anh kéo nó đứng nép vào một gốc cây to gần đó. Mấy fan chạy đến, không thấy anh đâu

-Mọi người ơi, mất dấu rồi, về thôi – Một chị fan lên tiếng

-Ăn gì mà chạy nhanh thế không biết, Bông ơi, lần sau chị mà gặp lại em là chị trối em lại luôn – Một chị đứng kế bên nói là mấy fan cũng nói theo luôn

Sau khi fan về hết, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ nó mới như tỉnh lại sau cuộc rượt nhau lúc nãy. Và nó giật mình, khi vừa rồi, hai người nấp ở đây, anh đã kéo người nó lại sát người mình. Một tay anh ôm nó vào lòng, còn tay kia bịt miệng nó lại vì lý do lúc nãy do chạy nên có cú thở dốc, anh sợ nghe tiếng thì fan sẽ biết nên mới làm vậy. Không biết anh kéo kiểu gì mà nó dựa hẳn người vào ngực anh. Khoảng cách của hai người rất gần, gần tới nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Tim nó đập nhanh. Mặt nó đỏ như bừng bừng, may là trời tối nên anh không thấy. Nó ước sao cái giây phút này mãi mãi đừng dừng lại. Người mà nó thần tượng đang đứng rất rất gần đó, nghĩ sao nó lại không ước như vậy

Anh khẽ đẩy nó ra, thở phào nhẹ nhõm, còn nó, sau khi hoàn hồn, nó hít thở như đang cố hít hết khối oxi còn sót lại cuối cùng trên Trái Đất vậy

-Phù ... phù ... phù ... mệt ... m ... ệt ... mệt quá – Nó nói đứt quãng

-Cậu không sao chứ, xin lỗi – Anh nhìn xuống nó mặc dù là trời tối chẳng thấy một cái gì

-Tớ không sao – Nó cười

Đúng là Thiên Nhi, trong mọi hoàn cảnh như thế nào vẫn cười được. Thảo nào, bạn bè trong lớp luôn bảo nó là: “Sao cậu luôn luôn ở trong tư thế sẵn sàng vậy!”

-Đi về thôi, muộn rồi – Anh kéo nó về

Trên đường về nhà, nó nhận ra hình như anh nói nhiều hơn mọi ngày thì phải. Trời khuya, gió lạnh, vì đang là mùa xuân mà, se se lạnh nhưng cũng đủ để nó phải lay tay xoa xoa hai vai của mình cho bớt lạnh. Anh nhận ra. Anh vội cởi áo ngoài của mình ra, khoác cho nó

-Cậu mặc đi, trời lạnh – Anh khoác áo lên cho nó rồi lại tiếp tục công cuộc đỡ cái của nợ là con gấu kuma to đùng về nhà

-Ồ, còn cậu thì sao – Nó nói lại, lạ thật, anh bảo thì cứ làm theo đi lại còn thắc mắc

-Tôi không sao – Anh mỉm cười nhưng nó không thấy

Hai người cứ đi như thế, nhiều lúc anh còn lờ cái chuyện nó làm fan của anh ra để chọc nó, rồi lại rượt nhau trên đường về nhà. Một cặp đôi đẹp trong đêm

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Về đến nhà hai người

-Trả áo cậu này, cảm ơn nhé, cậu mau về đi, cẩn thận sương đêm xuống không tốt cho sức khỏe đâu – Nó cởi áo ra đưa cho anh

-Cậu cũng về đi – Anh nhận lấy áo từ tay nó rồi đưa con kuma cho nó

-Cậu vào trước đi, tớ muốn tận mắt thấy THẦN TƯỢNG của mình vào nhà trước – Nó nhấn mạnh những chữ cần nhấn

-Ừm – Anh vừa bước chân đến cổng thì

-Áaaaaaa – Nó hét lên, đủ to để anh nghe nhưng cũng đủ nhỏ để không làm phiền mọi người và sau đó là một loạt các động tác dụi mắt, nháy mắt, nước mắt nó từ đó theo ra

Chả là trời se se lạnh thì kiểu gì cũng có vài con gió lướt qua. Đang định quay người bước vào nhà thì không biết con gió chết tiệt nào thổi làm bụi bay vào mắt nó

-Cậu sao vậy – Anh giật mình chạy lại

-Ừm ... ờm ... không sao – Nó không muốn làm anh lo

-Nói – Anh chỉ nói duy nhất một từ làm nó thấy mình có lỗi

-Bụi bay vào mắt

-Mắt nào

Nó không nói gì, chỉ vào mắt bên phải, anh lấy điện thoại ra, bật đèn led lên soi vào bên mắt phải của nó. Nó dụi đỏ cả mắt luôn. Sau đó anh tắt đèn đi và

-Phù ... phù ... phù ... phù ... phù - Hai tay anh kéo mi trên và mi dưới mắt nó ra, thổi một loạt hơi vào mắt nó, với hy vọng là hạt bụi sẽ bay ra

Cảnh tượng anh thổi bụi cho nó, nếu nhìn theo hướng chính diện thì sẽ thấy là anh đang thổi bụi, còn nếu nhìn theo hướng hai bên thì sẽ là đang ... kiss nhau

-Stop, hình như là nó ra rồi – Nó cảm thấy không còn vương vương ở mắt như lúc đầu nữa

-Vậy được rồi, giờ cậu vào đi – Anh đứng đợi nó vào nhà

-Ừm ... bye bye, ngủ ngon nhé THẦN TƯỢNG – Nó đi vào nhà, vừa đi vừa cười

Sau khi nó đi khuất thì anh cũng quay lưng đi về, trong đầu anh vài suy nghĩ ngổn ngang xuất hiện

“Cô bé này, dễ thương thật”

Tại chỗ anh

Sau khi đi về, anh đi tắm và lúc đi ra, cầm cái khăn lau lau mái tóc còn đang đọng nước. Nhìn anh bây giờ cực kì manly. Chiếc áo phông mỏng để lộ cơ ngực sáu múi, mái tóc ướt ướt, dính chặt vào hai bên thái dương cực kì quyến rũ. Để nó mà thấy cảnh này chắc là nó ngất luôn tại chỗ. Các fan girl mà thấy được chắc kéo nhau đến vây kín biệt thự nhà anh rồi đòi phá nhà để mang anh về ấy

Phòng anh ở tầng thứ 3, anh khẽ mở cửa rồi đi sang phòng bên cạnh. Cả lầu 3 này chỉ có 3 phòng, phòng đầu tiên là phòng làm việc và đọc sách, phòng kế tiếp là phòng ngủ của anh và phòng cuối cùng là phòng để các nhạc cụ và phòng luyện vũ đạo của anh và của TFBOYS mỗi khi đến ở nhà anh. Ba phòng này mọi người chỉ được vào khi có sự cho phép của anh, kể cả Dịch baba và Dịch mama, cả Nam Nam cũng vậy, nó chỉ được vào phòng anh thôi còn hai phòng bên cạnh cũng phải có sự cho phép của anh. Không phải vì yêu thương em trai mà chiều hư nó đâu nhé. Còn người giúp việc chỉ thỉnh thoảng anh cho vào là mới được vào để dọn dẹp. Chứ biệt thự nhà anh và nhà nó là hai biệt thự cao cấp, được xây dựng theo công nghệ mới nhất, nghĩa là trong mỗi phòng đều có một thiết bị chống bụi nên dù là một hạt bụi bé nhỏ cũng không thể vào được. Người giúp việc rất nhàn nếu nói đến việc dọn dẹp lầu thứ 3 vì anh ở gọn gàng nên dọn chỉ cần 5 phút là xong. Ai mà không muốn

Căn phòng anh làm việc, chủ yếu là công việc trong Hội Học sinh, anh mở cửa bước vào. Một căn phòng, chứ một giá sách rất lớn, với đủ các loại sách khác nhau. Chính giữa là cái bàn làm việc của anh, nó rất rộng. Anh không muốn mọi người vào căn phòng này là vì, có một góc trên giá sách, anh để trống không bỏ sách vào, mà thay vào đó là một loạt tấm hình của Lục Gia Tuệ. Ngay cả ở bàn làm việc của anh cũng có một bức ảnh của hai người chụp lại vào một buổi hoàng hôn. Gia Tuệ ngồi ở xích đu, còn anh thì đứng ở phía sau đẩy và theo đó là Gia Tuệ đang quay lại phía sau cười với anh. Khung cảnh đẹp thật. Anh cầm tấm hình lên, ngắm nó một lúc rồi đặt lại vị trí cũ. Anh bắt đầu làm việc. Đạo này trong trường, nhiều việc hần. Anh làm mà không tài nào tập trung được. Lòng thì nhớ đến Gia Tuệ, nhưng một mặt, không hiểu sao anh lại nhớ đến nó. Vẫn cái nụ cười ngây thơ đến trong sáng, dễ thương. Tâm hồn tinh khôi như những giọt sương sớm. Anh vội lắc đầu, xua đi suy nghĩ đó, rồi khép cuốn sách lại, không làm việc nữa mà đi ngủ. Trần trọc hết bên này đến bên nọ, cuối cùng anh nhắm mắt lại nhưng thật ra anh chưa ngủ

Còn tại chỗ nó

Sau khi nó đi về, cổ mang hai con gấu về phòng, nó thờ ơ rồi lấy quần áo vào đi tắm. Sau khi tắm xong, nó đi ra, nhìn hai con gấu, cười mãn nguyện rồi leo lên giường ngủ. Ôm con gấu kuma vào lòng, ấm thật, nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Bỗng nhiên

Có ai đó lay mạnh người nó

“Thiên Nhi, cậu mở mắt ra đi”

Nó lười biếng mở mắt ra, xung quanh nó là khung cảnh mà nó chưa từng thấy bao giờ. Thanh bình đến kỳ lạ. Một vùng đầy xung quanh được bao bọc bởi những dãy núi cao. Có những gốc cây rất to, màu xanh tươi tốt. Nó nhìn xung quanh, một cái hồ, có thác nước chảy xuống, những con thiên nga đang bơi ở đó. Ánh hoàng hôn nhẹ nhàng rơi xuống. Nó nhìn xuống dưới chân, làn cỏ mềm mại nâng đỡ bước chân, xung quanh có rất nhiều hoa. Đất trời thật tinh khiết, trong lành. Mùi non của cỏ cùng với mùi hoa thật dễ chịu. Và khi đó, nó còn nhìn thấy một cô gái ngồi trên chiếc xích đu gần đó. Cô mặc bộ váy trắng thanh tao, mái tóc đen nhánh thả bay theo chiều gió, và sau lưng là đôi cánh như thiên thần. Nó giật mình, tự hỏi bản thân là con người mà cũng có cánh sao. Khuôn mặt cô gái ấy thanh tú. Trên đầu còn có cả một vòng hào quang nữa. À, mà khoan, khuôn mặt ấy, nhìn rất quen, nó cố nhớ lại, cố lục lọi trong mảng kí ức bừa bộn của mình, rất quen, mà nó không thể nhớ ra được

“Thiên Nhi, cậu không nhớ tớ sao”

Cô gái ấy nói chuyện với nó

“Xin lỗi, nhưng cậu là”

“Cậu biết tớ đấy, cố nhớ lại đi”

Cô gái mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng nhìn nó

“Tớ không nhớ nổi, ừm, cậu là, cậu nhìn rất quen, nhưng”

Nó lúng túng đứng im

“Vậy để tớ nói nhé, tớ là Lục Gia Tuệ”

“Lục Gia Tuệ hả, ừm, tớ quen cậu sao, à mà, hình như, Gia Tuệ, Gia Tuệ, cái tên này nghe quen quen ý, Gia Tuệ, ờm, à, nhớ rồi, hình như là, đúng rồi, lần trước tớ có đi theo Thiên Ti đến một ngôi mộ có tên là Lục Gia Tuệ, còn thấy Thiên Ti hét lên cái tên này nữa thì phải”

“Cậu đúng rồi đấy, cậu biết không, trước đây, tớ và Thiên Ti là một cặp”

Hai từ “MỘT CẶP” làm tim nó chột nhói lên

“Nhưng hai năm về trước, tớ đã bị tai nạn, để lại anh ấy ở lại một mình, từ ngày ấy, tớ luôn luôn dõi theo anh ấy, Thiên Ti trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều, cho đến khi tớ gặp được cậu. Tớ biết, xung quanh Thiên Ti có rất nhiều vệ tinh theo đuổi, vậy nên, cậu có thể giúp tớ một điều được không, tâm nguyện của tớ đấy”

Gia Tuệ nhìn nó với ánh mắt tha thiết

“Giúp cái gì, mà sao cậu đã mất rồi mà vẫn nói chuyện được với tớ”

“Tớ đang nói chuyện với tâm thức của cậu đấy”

“Tâm thức?”

“Phải, tớ phải làm như vậy để mong được cậu có thể giúp tớ một chuyện”

“Vậy tớ phải làm gì để giúp được cậu đây, Gia Tuệ”

Cô gái ấy mỉm cười, nhẹ nhàng vươn đôi cánh, bay đến chỗ nó

“Giúp tớ mang hạnh phúc đến cho Thiên Ti nhé”

“Là sao?”

“Giúp là làm cho anh ấy hạnh phúc, trở thành một nửa còn lại của anh ấy, cùng anh ấy đi hết con đường cuộc đời, luôn ở bên cạnh, quan tâm, chăm sóc, giúp đỡ, bảo vệ cho anh ấy, phá tan đi lớp vỏ bọc lạnh lùng, cao lãnh mà anh ấy đã tự tạo cho bản thân mình, mang đến niềm vui, giúp anh ấy tìm lại những nụ cười mà anh ấy đã đánh mất trong hai năm qua”

“Thiên Ti lạnh lùng lắm, cậu biết mà”

“Nhưng cậu có khả năng đặc biệt, có thể mang hạnh phúc và sự tin tưởng về một ngày mai tươi sáng hơn, tốt đẹp hơn cho người khác”

Nó tròn xoe mắt

“Tớ có khả năng đó sao”

Gia Tuệ gật nhẹ đầu

“Đúng vậy, vậy nên cậu hãy giúp tớ nhé”

“Nhưng ... tớ sợ mình sẽ không làm được”

“Không có gì là không được cả, chỉ cần cậu tin tưởng vào bản thân mình, tin tưởng vào con tim của mình, đi theo hướng mà nó đã lựa chọn cho cậu, ở nơi đây, cậu sẽ tìm thấy tình yêu đích thực của mình. Với lại, cậu cũng thích Thiên Ti mà, đúng không?”

Nó gật đầu

“Và anh ấy cũng có tình cảm với cậu đây, Thiên Nhi à”

“Tình cảm sao, không thể nào”

“Vậy để tớ cho cậu thấy”

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbots* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Gia Tuệ khẽ lượn đôi cánh bay lên, vẽ một vòng tròn to vào không trung, sau đó, một loạt các hình ảnh hiện ra, từ những lúc anh cười, vui đùa với nó, bên cạnh nó, quay lưng lại với nó rồi ôm chặt trái tim, và còn rất nhiều cái khác nữa

“Đây chính là điểm xuất phát của tình yêu, Thiên Nhi, tớ tin rằng cậu sẽ làm được”

“Sao cậu biết?”

”Ở trên đời này, ai sinh ra cũng có đôi có cặp cả, từ lúc anh ấy và cậu sinh ra, sợi dây màu đỏ ở tay hai người đã thắt nút chặt, định mệnh đã định sẵn rằng, hai người, cậu và anh ấy sẽ là của nhau mãi mãi. Vì thế nên tớ mới không thể ở bên anh ấy được. Vậy nên cậu hãy mang hạnh phúc đến cho anh ấy nhé!”

“Sợi dây màu đỏ sao, tớ có hả, sao tớ không thấy?”

”Người bình thường thì làm sao thấy được. Nhưng, nếu cậu muốn, tớ sẽ cho cậu thấy”

Gia Tuệ bay đến chỗ nó. Khẽ cầm tay nó lên, lướt ngón tay mình trên cổ tay bên trái của nó. Sau khi tay của Gia Tuệ buông ra, nó chợt thấy, đúng như Gia Tuệ nói, có một sợi dây chỉ đỏ ở tay mình. Sợi dây xuất hiện, sáng lên một lúc rồi biến mất

“Sợi dây này

Ánh mắt của Gia Tuệ hướng về một nơi xa xăm, khẽ nhẹ nhàng nói với nó

”Phải, là dây tơ hồng, và ở cổ tay Thiên Ti cũng có một sợi. Thế nên, cậu hãy hoàn thành tâm nguyện của tớ nhé. Tớ xin cậu đấy. Ngay mà cậu và anh ấy bước vào lễ đường, cùng trao cho nhau chiếc nhẫn định mệnh, sợi dây chỉ đỏ ở tay hai người sẽ tạo nên một sự liên kết vô hình, thắt chặt lại với nhau. Và khi đó, tâm nguyện của tớ đã hoàn thành, tớ sẽ được xóa đi kí ức, siêu thoát khỏi nơi này và có lẽ sẽ được đầu thai, và có một cuộc sống ở một nơi xa xôi nào đó. Theo dõi theo Thiên Ti hai năm nay, tớ thấy mình thật có lỗi. Cậu hãy giúp tớ nhé Thiên Nhi”

Gia Tuệ nắm lấy hai bàn tay nó

“Tớ rất sợ, sợ rằng mình sẽ thất bại”

“Định mệnh đã chọn cậu là một nửa của anh ấy, vậy nên, cậu nhất định phải hoàn thành. Và nếu cậu là Thiên Chi Hạc, thì tớ tin, cậu có thể làm được”

“Ừ, tớ ... tớ ... tớ ... cậu cho tớ thời gian suy nghĩ đã”

“Cậu cứ nghĩ đi, nhưng nhất định phải đồng ý đấy, vì thời gian của tớ không còn lâu nữa đâu”

Gia Tuệ nói xong rồi bay đi, để nó đứng lại một mình

Nó đứng im một chỗ, nghĩ lại những lời mà Gia Tuệ nói với mình

Mang lại hạnh phúc

Cho người mà nó thầm thương trộm nhớ

Nhưng nó rất sợ mình sẽ không làm được

-GIA TUỆ, GIA TUỆ, ĐỘI TỚ VỚI – Nó hét lên ngồi bật dậy, mồ hôi vương đầy trán

Nó nhìn xung quanh, chẳng phải vùng đất yên bình nào cả, mà xung quanh là căn phòng của nó. Hóa ra chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ chẳng biết là điềm may hay xui nữa. Nó lấy tay quệt mồ hôi trên trán, ngồi nhớ lại giấc mơ khi nãy. Tại sao nó lại được gặp Gia Tuệ trong giấc mơ của mình. “... mang hạnh phúc đến cho Thiên Ti, giúp anh ấy tìm lại những nụ cười mà anh ấy đã đánh mất... MANG-HẠNH-PHÚC”. Câu nói này của Gia Tuệ cứ vang vọng bên tai của nó. Nó thật sự không hiểu ý nghĩa của giấc mơ này là gì. Nhưng, những điều mà Gia Tuệ nói với nó có phải là sự thật không, hay đơn giản nó chỉ là một giấc mơ. Vuốt nhẹ mấy giọt mồ hôi, nó cầm điện thoại, mở ra xem

00 giờ 28 phút

Nó đứng dậy, lấy chiếc áo len mỏng, khoác vào người, mang theo điện thoại đi ra khỏi phòng. Nó không thể ngủ được nữa nên mới ra ngoài đi dạo. Đây nhẹ cánh cổng nhà nó ra, nó bước ra ngoài. Bầu trời đêm tối không một ánh sao. Nó có hơi rùng mình vì sự tĩnh lặng xung quanh, người nó run lên. Phải, đơn giản là vì nó đang mặc chiếc váy ngủ mỏng nên nó mới thấy lạnh. Nó cứ đi như vậy, cho đến một lúc sau, nó đang đi thì nghe có tiếng bước chân người, nó toát mồ hôi, nó bất động tại chỗ, chân mềm nhũn đứng yên. Tiếng bước chân ngày một gần hơn, nó càng nắm chặt tay hơn. Một lúc sau, nó không nghe thấy tiếng bước chân đầu nữa. Nó tự an ủi mình, chắc là tai nó có vấn đề, hoặc là tiếng gió đập vào một cái gì đấy. Nó lấy hai tay bịt tai lại và chạy chậm. Đang chạy thì bỗng nó thấy lạnh lạnh ở vai, một cái gì đó chạm vào vai nó. Giật mình nó quay lại, một bóng người cao hơn nó đang đưa tay vỗ vào vai nó. Mặt nó biến sắc, nó nuốt nước bọt. Và sau đó

AA

-MẸ ƠI, CỨU CON, CỨU CON VỚI, MA MA, MẸ ƠI, CỨU, BỐ NGƯỜI TA, MA MA, AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
- Nó hét lên với tần suất không nhỏ, chạy không xác định phương hướng, cứ nhắm thẳng chạy mà không để ý đường

AA

Lại mộ tràng "a" nữa vang lên trong không gian yên tĩnh. Lý do là nó chạy không để ý đường nên đã vấp và ngã. Đầu gối nó bị chảy máu, mắt cá chân nó bị trật và cánh tay có vài vết xước. Đau quá, nó ngồi khóc. Cái bóng đen đó chạy lại gần nó, nó nhắm mắt lại, lấy tay xoa xoa

-Thiên Nhi, bình tĩnh, là tôi đây - Anh vội nắm lấy hai tay nó

Nó từ từ mở mắt ra, nó không còn là chính nó nữa, bây giờ nó không phân biệt được một cái gì hết, ngã người vào lòng anh mà khóc. Chắc nó sợ lắm. Một lúc sau, hình như nỗi sợ đã tan biến hết, nó mới giật mình là đang ở lòng anh, vậy mà anh vẫn để yên

-Tớ xin lỗi, có nặng lắm không - Nó vội ngồi dậy

-Như heo ấy - Anh đùa nó

-Sao cậu dám dọa ma tớ - Nó đánh vào tay anh

-Đâu, tôi không ngủ được nên ra đi hóng gió, thấy cái bóng đen ở phía trước thì chỉ muốn biết là ai thôi mà - Anh

-Cậu dọa chết tớ rồi, thôi, đi về, ngồi đây dám gì nữa - Nó cùng anh đứng dậy, nhưng vừa mới đứng, nó loạng choạng vội bám vào vai anh làm anh giật mình, chắc có lẽ là do vết thương lúc nó ngã

-Sao vậy? - Anh thấy nó như vậy cũng lo

-Không có gì, chắc tại lúc đó ngã, có vài vết xước nhẹ đó mà - Nó nói dối anh

Ai ngờ cái chân phản chủ, nó bước đến bước tiếp theo thì ngã luôn. Anh đỡ nó dậy

-Không đi được mà bảo là nhẹ,lên tôi cõng - Anh trách nó

-Thôi, tớ nặng lắm đó, với lại cậu là thần tượng của đầy người, ai mà dám ngồi lên lưng cậu cơ chứ - Nó

-Lên đi, nhiều chuyện quá, giờ này còn thời gian để mà nhắc đến mấy cái vấn đề đó nữa sao, cậu bị thương là tại tôi mà, nhanh đi, trời lạnh lắm đó - Anh

Nó ngoan ngoãn trèo lên lưng anh cho anh cõng về, suốt quãng đường chẳng ai nói với ai câu nào. Nó cũng chẳng muốn nói. Về tới nhà anh, anh khẽ mở công ra rồi cõng nó lên phòng luôn, đi lại ngăn kéo lấy hộp sơ cứu mang lại chỗ nó lau vết thương cho nó

-Cậu đưa chân ra đây - Anh ngồi xuống

-Ê, ơ, để tớ tự làm - Nó ngồi im

-CÓ ĐƯA RA KHÔNG??? - Anh nói bằng cái giọng lạnh nhất có thể

Nó đưa chân ra cho anh sơ cứu. Anh làm rất cẩn thận, tỉ mỉ, nhẹ nhàng

-Như thế này mà bảo nhẹ à - Anh mắng nó

Nó không nói gì, ngồi im cho anh sơ cứu, sau khi sơ cứu chân nó xong, anh lấy băng dính cá nhân, dán lại mấy chỗ vết xước ở tay nó, rồi anh lấy thuốc cho nó uống

-Cậu uống đi, uống rồi mai sẽ không còn đau nữa đâu - Anh đưa mấy viên thuốc cho nó

Nó uống xong, tạm biệt anh, đứng dậy định đi về thì đi không nổi, anh kéo nó lại

-Chân thế này thì đi làm sao được, thôi tối nay cậu cứ ngủ tạm ở đây đi rồi mai dậy tính tiếp - Anh đỡ nó ngồi xuống

-Nhưng mà còn cậu thì sao, tớ mà ở đây thì cậu ngủ ở đâu - Nó cứng đầu

-Tôi qua phòng NamNam, vậy nhé - Anh đi ra đóng cửa lại cho nó ngủ

Anh không đến phòng NamNam mà là sang phòng đọc sách, đọc một hồi xong úp mặt xuống bàn ngủ luôn. Anh thắc mắc là tại sao bên nó, anh cảm thấy ấm áp và dường như không còn về cao lãnh nữa, mà anh nói rất nhiều. Anh cũng chẳng hiểu lý do tại sao cả

Còn nó, sau khi anh ra, nó kéo chăn lên, nằm xuống ngủ. Ấm thật, lần đầu tiên nó ngủ ở phòng người lạ mà còn là phòng của thần tượng mình thì có lẽ ai cũng sẽ có chung một cảm giác. Vui mừng, hạnh phúc và

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Sáng hôm sau khi anh đang ngủ ở phòng đọc sách thì thức dậy, như một thói quen ngày nào anh cũng dậy vào giờ này nên có lẽ nó thành thói quen. Nghĩ tới chuyện tối hôm qua, anh bất giác mỉm cười. Hai đồng điệu xuất hiện như làm bừng tỉnh ngày mới. Anh đi về phòng mình, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa,

trên chiếc giường rộng kia, người con gái đang nhắm mắt có đôi lông mi cong vút đang cuộn tròn trong chăn ngủ. Anh không đánh thức nó dậy vì biết tối hôm qua nó ngủ muộn, cả anh cũng vậy mà. Anh khẽ đi về phía tủ đề đồ, lấy bộ đồng phục học sinh bước vào phòng tắm

ÀO ... ÀO ... ÀO

Tiếng nước tuôn xối xả từ trong nhà tắm vọng ra làm nó giật mình, lim dim mở mắt ra rồi sau đó nhắm mắt lại và ngủ tiếp. Nó đúng là sâu ngủ chính hiệu. Một lúc sau, anh đi ra với bộ đồng phục học sinh trên người. Áo trắng đúng chuẩn soái ca a~~~~. Anh đi ra khỏi phòng

CẠNH

Tiếng anh đóng cửa làm nó tỉnh ngủ luôn. Lần này là nó thức dậy thật. Nó đứng dậy, đưa đôi chân ra để xỏ vào đôi dép, nó nhìn mấy vết thương trên chân mà không khỏi khóc ròng. Nhưng nó cảm thấy chân nó không còn đau nữa. Chắc là vì đêm qua anh đưa thuốc cho nó uống. Nó vào nhà tắm VSCN rồi đi ra. Nó vừa mới ra đến cửa thì gặp anh cũng từ phòng đọc sách đi ra, khoác chiếc balo bên một vai. Nó thoáng đỏ mặt vì trên người nó bây giờ là bộ váy ngủ

-Cậu dậy rồi à, chân cậu đỡ chưa – Anh lên tiếng hỏi khi thấy nó từ cửa đi ra

-Ừm, cảm ơn cậu, tớ khỏe rồi, ơ, nhưng, giờ này cô với bác đã dậy chưa vậy – Nó ngó nghiêng nhìn xuống dưới

Trời ạ, đứng từ tầng 3 thì làm sao nhìn xuống mãi tầng 1 được. Bộ nó nhìn xuyên thấu hả. Nó đúng là cực ngốc mà

-Chắc dậy rồi – Anh

-HAAAAAAAAAAAAAAAA, DẬY ... DẬY ... DẬY RỒI SAO. GIỜ PHẢI LÀM SAO – Nó hét lên, lúng túng đi đi lại lại

-Thì giờ đi xuống nhà chào ba mẹ thôi chứ sao – Anh nói rồi bước xuống nhà

Anh đi ở trước, nó lèo đèo theo sau, y như người đi hành khất vậy. Xuống đến phòng khách, cả gia đình anh náo loạn vì tiếng hét của Nam Nam

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, CHỊ NHI, SAO CHỊ LẠI Ở ĐÂY – Nam Nam

Nghe câu Nam Nam hét, Dịch baba giật mình bỏ tờ báo xuống ngược mắt lên nhìn. Dịch mama chạy từ bếp ra phòng khách xem. Quần gia thì đơ toàn tập

-O, ơ, con ... con xin lỗi vì đã làm phiền ra đình – Nó hoảng

-Tiểu Nhi, sao con lại đi từ trên lầu 3 xuống vậy, không lẽ – Dịch mama nói giữa chừng rồi nhìn Dịch baba với ánh mắt “Không lẽ tụi nó”

Dịch baba như hiểu được ánh mắt của Dịch mama khẽ cười nhìn nó. Nó như hiểu được câu nói của Dịch mama, vội xua tay giải thích hết mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Dịch mama và Dịch baba nghe. Nghe xong, Dịch mama ánh mắt buồn thiu

-Vậy con có sao không Tiểu Nhi – Dịch baba quan tâm

-Dạ, con hết sao rồi – Nó cười

Trong đầu của Dịch mama đang lớn vồn suy nghĩ: “Vậy là tụi nó chưa có gì với nhau hết hả, chán quá”

-Thôi, Tiểu Nhi, chân con đã như vậy rồi, để ta gọi điện cho giúp việc nhà bên ấy mang đồ sang cho con, với lại thông báo với ba mẹ con là con đang ở đây cho họ đỡ lo, ở lại ăn sáng với nhà cô nhé, rồi đi học với Thiên Tỉ luôn – Dịch mama

-Dạ, thôi ạ, con làm phiền gia đình quá, con xin phép – Nó toan đi thì Dịch mama giữ nó lại

-Không sao đâu, ở lại ăn cùng cho vui – Dịch mama mắt long lanh nhìn nó

Nó nhìn anh

-Thôi, vậy cũng được ạ - Nó bất lực ngồi xuống ghế sofa

Dịch mama đi lấy điện thoại gọi cho Nguyễn mama. Hai người không biết nói chuyện gì mà cứ giấu giấu, thỉnh thoảng nó còn thấy Dịch mama cười. Không biết lại có chuyện gì xảy ra nữa đây

5 phút sau

TING ... TONG

Tiếng chuông cửa nhà anh reo lên. Một cô giúp việc ra mở cửa. Đi vào là một cô gái trẻ tuổi nó, trên tay bê một bộ đồng phục và chiếc balo. Không ai khác đó chính là giúp việc nhà nó

-Dạ, xin chào Dịch Chủ tịch, Dịch Phu Nhân, Đại Thiếu Gia, Nhị Thiếu Gia, con mang đồ qua cho Tiểu thư nhà con ạ - Cô gái giúp việc lễ phép

Mọi người trong ra đình anh thấy cô gái đó lễ phép thì gật đầu mỉm cười. Trừ anh đã đi vào trong bếp từ lúc nào

Nó thấy cô giúp việc thì đứng dậy, đi lại chỗ cô ấy

-Tiểu thư, em mang đồ qua cho Tiểu thư này – Cô gái giúp việc trao hết cho nó đồ đạc trên tay mình

-Lan Yên, cảm ơn em nhé – Nó mỉm cười

-Không có gì đâu Tiểu thư, thôi, Tiểu thư buổi sáng vui vẻ, đi học vui nha Tiểu Thư, em về đây – Lan Yên chào nó, quay lại chào gia đình anh rồi đi về nhà

Dịch mama dẫn nó vào chỗ thay đồ. Mọi người đi vào trong bếp. Một lúc sau, nó đi ra với bộ đồng phục làm mọi người nhìn chăm chăm vào nó. Chiếc váy ngắn khoe đôi chân trắng nõn nà, mái tóc dài hôm nay được nó buộc lệch sang một bên nhìn cực kì cá tính nhưng cũng không kém phần dễ thương. Chiếc áo trắng đồng phục tôn lên vòng eo và vóc dáng chuẩn hơn cả siêu mẫu của nó. Nó cực kì xinh khiến mọi người ai cũng nhìn lầm nó ngại. Nam Nam thấy thế, chạy lại chỗ nó, kéo nó ngồi xuống bàn ăn rồi cả gia đình anh và nó bắt đầu bữa sáng

Nam Nam hôm nay có sự thay đổi làm Quân gia và mấy người giúp việc giật mình. Bình thường là Nam Nam nghịch như quỷ mà sao hôm nay lại ngoan thế

“Nam Nam nhị Thiếu gia nhà mình hôm nay cứ như trúng phải bùa vậy nhở” Đó chính là suy nghĩ chung của mấy cô người giúp việc và bác Quân gia

Ăn xong bữa sáng, nó cầm ly sữa lên, uống một ngụm rồi chào cả gia đình, cùng anh đi ra xe để đến trường. Nó và anh như thường lệ, vẫn không nói chuyện với nhau trên xe và cứ đến trường là y như rằng trường sẽ nổi loạn ngay lúc mà nó và anh bước xuống xe

Tâm điểm là nó và anh lúc này

FC bên phía anh bùng nổ

-Thiên Ti ơi, em yêu anh, hú hú, cho em xin chữ kí đi – Nữ sinh 1

-Jackson Yi, wo ai ni, I love you, saranghae – Nữ sinh 2

-Tiểu Thiên Thiên, cậu là cả thế giới của tớ - Nữ sinh 3

-Cục Bông, bảo bối, đẹp trai quá đi – Nữ sinh 4

-Học trường ơi, hao xiang ni – Nữ sinh 5

..... bla bla

Và cứ như thế, hàng loạt tiếng hét của nam sinh bên phía nó

FC bên phía nó cũng náo loạn không kém

-Thiên Nhi ơi, làm bạn gái anh đi – sinh 1

-Người đẹp ơi, nhìn về phía anh này, hú hú – sinh 2

-Mỹ nhân, tiên giáng trần, thiên thần ơi, hú hú, xinh quá – sinh 3

-Bảo bối ơi, anh yêu em – sinh 4

-Người gì đâu mà tạo hóa đẹp quá đi, dễ thương quá, moa moa – Nam sinh bla bla

Cứ thế, hai bên hét lên gay gắt, nhưng hai người đi dễ dàng vì chẳng có ai dám chắn đường hai người cả. Nó và anh đi song song bên cạnh nhau, như một đôi tiên đồng ngọc nữ hạ phàm làm người khác nhìn vào cũng phải ghen tị. Đi đến giữa sân, anh thì đi về phía phòng Học sinh, nó đi về lớp nó. Vừa mới vào đến lớp, đã bị Huệ Ân tóm lời về chỗ

-Nhi Nhi, cậu bị sao mà lại băng ở chân với trầy xước tùm lum vậy nè – Huệ Ân cầm tay nó lên xem rồi nói to làm cả lớp bu lại chỗ nó

-Nhi Nhi, cậu có làm sao không – Quế Anh hỏi han

-Tớ không – Nó chưa kịp nói hết câu đã bị Trâm Hi nhảy vào cướp lời

-Đưa nào nó bắt nạt cậu, nói cho bọn tớ nghe, bọ tớ xử nó – Trâm Hi lên tiếng

-Em bị bắt lên đây vì tôi ngủ trong giờ học a - Nó gỡ đầu

Bây giờ anh mới giật mình vì cái lý do của nó. Ký ức về tối ngày hôm qua ngay lập tức lướt qua trong đầu anh. Anh cười thầm. Anh thừa biết lý do nó ngủ gật. Chuyện hôm qua đi ngủ muộn như vậy không buồn ngủ sao cho được, nó còn lại là con gái nữa

Nhưng trái ngược với vẻ điềm tĩnh của anh, Chí Hoàng và Sài Úy đang trong tình trạng “tâm hồn trên mây”. Khi nghe đến cụm từ “ngủ trong giờ học”, miệng của Chí Hoàng há ra, miệng mở to mà không nói được gì. Sài Úy còn kinh điển hơn – cây bút trong tay rơi cộp xuống đất

Sau khi bình tĩnh lại, Chí Hoàng nhìn Sài Úy, Sài Úy nhìn Chí Hoàng rồi hai người cùng nhìn nó. Không thể tin nổi đây là sự thật, nó gây ấn tượng quá mạnh với người khác rồi

-Thôi, Nhi Nhi, giấy chì để ở bàn, em ra viết đi – Sài Úy nhẹ nhàng bảo nó

Nó đi ra bàn, đặt bút xuống viết. O, nó cầm cái bút mà không biết viết gì. Hôm qua mấy ông tướng trong lớp viết hộ cho nó nên nó ngồi chơi, vậy giờ mới không biết viết. Nó không biết là do hai đất nước có hai kiểu viết khác nhau, mỗi đất nước một kiểu và tất nhiên Việt cũng sẽ khác kiểu của Trung Quốc. Trong đầu nó bây giờ đang lộn xộn suy nghĩ hải không thể chịu được

“Ở Việt, mở đầu là *Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam*, không lẽ ở đơn này lại là *Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Trung Quốc* hả ta” Với cái suy nghĩ này thì đảm bảo ai nghe xong cũng phải cúi đầu lạy nó vì cái tính tưởng tượng bay bổng của nó

Đang định đứng lên hỏi Sài Úy thì cánh cửa phòng Hội học sinh bỗng nhiên bật mở, và tiếp đó là mấy chục con người bước vào

Rồi. Cả lớp nó bị xuống đây rồi

-Ừa, mấy cậu xuống đây làm gì? – Nó tròn mắt nhìn

-Viết bảng kiểm điểm – 11 VIP đồng thanh

-Tụi em xin chào Thiên Học Trường, Couple Học phó cute, tụi em đến chơi với anh chị này – 11 VIP đồng thanh lần 2

-Thôi, chị biết thừa, Nhi Nhi bị bắt xuống đây nên mấy đứa bày đủ mọi cách để chọc giận cô giáo chứ gì – Sài Úy nói đúng vấn đề

11 VIP nhìn nhau, sao chị Sài Úy biết và tại sao mọi người không nghĩ ra là nó nói cho Sài Úy biết nhỉ

-Mấy đứa bớt quậy đi – Anh bây giờ mới lên tiếng

Cả lớp kéo ra bàn, nó nhìn Huệ Ân và Huệ Ân chỉ cho nó viết. Hóa ra là khác với nó suy nghĩ. Cả cách trình bày lẫn khuôn mẫu sẵn có của nó

Sau khi viết xong, lớp nó lại kéo nhau về. Đúng rồi, nó bây giờ rất mệt, cần một không gian riêng. Nó tách ra khỏi nhóm, một mình đi lên sân thượng. Nơi có không khí trong lành, thoáng đãng, yên bình. Nó chợt nhớ đến giấc mơ đêm qua, một giấc mơ cùng kì lạ, cứ như nó là một định mệnh mà ông trời đã sắp đặt để nó bên anh. Nhưng rồi, nó chợt lắc đầu, xua tan đi suy nghĩ. Nó và anh sinh ra, vốn là người của hai thế giới, hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Khoảng cách giữa nó và anh vô cùng lớn. Anh là bảo bối vô giá của hàng vạn con người trong thế giới rộng lớn này. Còn nó, ngoài thân phận là một Thiên kim Tiểu thư, nó cũng chỉ là một con người bình thường như bao người khác. Anh và nó luôn là hai đường thẳng song song, không bao giờ có điểm chung. Vợ tương lai của anh, cô ấy chắc chắn sẽ là một cô gái tốt, tốt nhất thế gian này, và sẽ là người có thể bên anh mãi mãi. Nó không nghĩ mình là người có thể mang trong mình trọng trách quá lớn như vậy được. Chắc chắn cô gái ấy không thể là nó. Nhưng nó không hề biết rằng, sau khi gặp nó, con tim anh đã rung động lần nữa

Anh đã bỏ qua lời hứa trước kia của mình, tập mang cảm xúc trở lại với con tim, và anh mong, có lẽ ở nơi xa kia, Gia Tuệ sẽ hiểu được điều này, bởi vì cô ấy là người luôn mong anh được hạnh phúc nhất trên thế gian này

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Buổi chiều Trường nó được nghỉ, nó về nhà trong tâm trạng trên mây. Ai hỏi gì nó cũng không nói, không trả lời. Kể cả lúc ngồi xe về với anh, nó cũng chẳng mở miệng nói lời nào. Chắc bây giờ Nguyễn baba và Nguyễn mama đi làm còn chưa về, nó về đến nhà, lên phòng lấy bộ váy thay rồi đi ngủ. Nó cảm thấy mình cần được ngủ bù cho giấc ngủ ngày hôm qua. Nó mệt mỏi đến mức vừa nằm xuống giường, nó đã ngủ luôn. Đến lúc Nguyễn baba và Nguyễn mama đi làm về, nó vẫn còn chưa dậy. Nguyễn mama thấy thế nên cứ để vậy cho nó ngủ

23.00 p.am

Và rồi

"Thiên Nhi, cậu đã suy nghĩ chưa" - Lục Gia Tuệ xuất hiện một lần nữa trong giấc mơ của nó làm nó giật mình

"Lại là cậu" - Nó choàng dậy

"Hôm qua cậu đã bảo để cho cậu suy nghĩ, cậu đã nghĩ được chưa, thời gian với tớ còn rất ít đấy" - Gia Tuệ nhìn nó với ánh mắt cầu xin

"Tớ ... tớ ... tớ ..." - Nó ngập ngừng

"Nhanh lên đi Thiên Nhi, aaaaaaaaaa ..." - Nó giật mình nhìn lên Gia Tuệ, cô đang tan biến dần dần trong không gian, mờ dần, mờ dần

Nó sẽ phải giúp Gia Tuệ, bởi vì, Gia Tuệ là một người hiền lành, tốt bụng, cô ấy cần phải sống tiếp

"TỚ ĐỒNG Ý" - Nó hét

Nó thấy Gia Tuệ mỉm cười, dần dần trở lại. Trong vô thức, nó thấy một ánh sáng phủ lấy quanh người nó và người Gia Tuệ, Gia Tuệ bay đến chỗ nó, cầm tay nó lên

"Cảm ơn cậu nhiều lắm" - Gia Tuệ nói trong nước mắt

"Tớ mới là người phải cảm ơn cậu" - Nó cũng cười

Gia Tuệ bay đi

Nó vội vàng bật dậy, mồ hôi vương đầy trên trán

Lại là giấc mơ kì lạ đó, không lẽ, Gia Tuệ muốn nó mang hạnh phúc đến anh thật sao

Sau đó, nó lấy tay, lau đi mồ hôi. Nó lại nằm xuống, đưa mình vào giấc ngủ. Nó mong sao trời sáng thật mau để nó có thể ngăn lại mọi chuyện

Sáng hôm sau

Hôm nay nó dậy sớm hơn mọi ngày rất nhiều. Sau khi VSCN xong, nó thay đồ, đeo ba lô lên rồi đi xuống nhà. Nguyễn mama dậy sớm, chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả gia đình. Nhìn thấy nó đi xuống, Nguyễn mama phẩy tay kêu nó lại rồi nói chuyện với nó

- Tiểu Nhi, con lại ăn sáng đi rồi ba đưa con đi học, hôm nay Tiểu Thiên nó phải đến Trùng Khánh rồi - Nguyễn mama nhìn nó

- Dạ, thôi con không ăn đâu, con đi học đây ạ, lát đến trường con sẽ ăn sau - Nó đứng dậy, vội chào Nguyễn mama rồi đi ra khỏi nhà

Hôm nay nó sẽ đi bộ đi học

Chợt nhớ ra một điều gì đó rất quan trọng, nó nhanh chóng bắt một chiếc taxi, chở nó đến ngoại ô thành phố. Vì còn là sáng sớm nên đường quang vắng, rất ít người qua lại. Nó nghĩ, sau khi đến đó, nó sẽ phải như thế nào, vì người con gái mà nó sắp gặp trước đây từng là người mà anh thương. Chiếc xe lao vun vút trên đường. Đến nơi, nó dừng xe, xuống tiệm hoa bên đường, mua một bó hoa bách hợp rồi men theo con đường, nó đến thăm Gia Tuệ. Đây là lần đầu tiên nó đến thăm một người không quen, nhưng nói không quen cũng không phải, vì Lục Gia Tuệ chính là NGƯỜI BẠN TRONG MƠ của nó. Một người bạn mà trong mọi tình huống như thế nào, vẫn ra sức bảo vệ người mà mình yêu thương

Đồng cỏ nơi có mộ của Gia Tuệ trong sớm mai thật là yên bình. Những giọt sương sớm còn đọng trên những lá cỏ non. Nó đặt bó hoa xuống ngôi mộ, khẽ vuốt ve vào tấm hình

- Gia Tuệ, tớ đến thăm cậu, tớ là Thiên Nhi này - Nó mỉm cười - Đã hai lần cậu đến giấc chiêm bao của tớ, bảo tớ hãy ở bên Thiên Ti, nhưng liệu tớ có làm được không? Hay là tớ sẽ làm cho anh ấy phiền muộn? Tớ vốn không phải là người hoàn mỹ, bởi vì tớ có quá nhiều khuyết điểm, nhưng Dịch Dương Thiên Ti, cậu ấy đến cả một khuyết điểm còn chẳng có thì làm sao có thể yêu một người như tớ. Nhưng Gia Tuệ à, tớ vẫn sẽ giúp cậu, giúp cậu đến cùng, hôm nay tớ chỉ đến chơi với cậu vậy thôi, hôm sau tớ lại đến nhé. Tạm biệt người bạn trong mơ. Tớ hứa với cậu là hôm sau sẽ đến thăm cậu lâu hơn. Hứa nha, danh dự con gái đấy

Nó vuốt ve tấm hình, Gia Tuệ như đang mỉm cười với nó vậy

Nó rời khỏi ngôi mộ, lại bắt taxi về. Về gần đến trường học, nó xuống đi bộ. Dòng người qua lại đông đúc, bon chen, không giống như ở nơi ngoại ô kia. Yên tĩnh. Nó vừa đi, vừa thờ thẩn, nhớ đến những lời Gia Tuệ nói với mình, những lời nói ấy cứ vang vàng bên tai, làm cho nó cảm thấy lo sợ. Lo sợ vì những lời đó không biết có là thật không, hay chỉ là do nó suy tưởng từ trong giấc mơ ra...

"Giúp là làm cho anh ấy hạnh phúc, trở thành một nửa còn lại của anh ấy, cùng anh ấy đi hết con đường cuộc đời, luôn ở bên cạnh, quan tâm, chăm sóc, giúp đỡ, bảo vệ cho anh ấy, phá tan đi lớp vỏ bọc lạnh lùng, cao lãnh mà anh ấy đã tự tạo cho bản thân mình, mang đến niềm vui, giúp anh ấy tìm lại những nụ cười mà anh ấy đã đánh mất trong hai năm qua ... MANG HẠNH PHÚC ... "

"Định mệnh đã chọn cậu là một nửa của anh ấy, vậy nên, cậu nhất định phải hoàn thành. Và nếu cậu là Thiên Chi Hạc, thì tớ tin, cậu có thể làm được"

Nó không chắc rằng mình có thể hoàn thành tốt

Vì người mà nó cần mang hạnh phúc đến LÀ ANH - DỊCH DƯƠNG THIÊN TỈ - THẦN TƯỢNG TRONG TRÁI TIM CỦA NÓ

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - Tfbys được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bộc Lộ Nửa Tính Cách

Anh đi Trùng Khánh để chuẩn bị ra mắt MV mới, đó là MV Big Dreamer. Nó cũng chẳng còn tâm trạng vui vẻ thường ngày, mà cứ thấy thiếu thiếu cái gì bên cạnh mình, rất trống vắng.

Sáng nay lớp nó có tiết thể dục.

Nhìn thầy giáo đi một chiếc xe ô tô đời mới, lao vun vút vào sân trường, lớp nó thấy ngửa mặt. Đơn giản, trong mắt lớp nó, thầy thể dục là một người có nỗi thù sâu sắc, cần phải tiêu diệt. Nhìn thầy đi chiếc xe mới toanh vào trường, đầu nó sáng lên bóng đèn, nó cười nham hiểm. Nó chạy lên, kêu cả lớp tập trung.

-Cả lớp, ai muốn trả lại cả gốc lẫn lời cho thầy thể dục – Nó hét to.

Hơn 30 cánh tay giơ cao, nó gật gật, ra hiệu giờ tay xuống. Nó vẫy vẫy mọi người, túm tụm lại với nhau, bắt đầu bàn kế hoạch.

-Bây giờ nhé, hội con trai đi kiểm lọ thủy tinh, than, ít thuốc nổ về đây nhé, còn hội con gái, một nửa đi dụ thầy ra canteen đi, còn nửa kia ở lại với tớ, chuẩn bị kế hoạch tác chiến – Nó nhỏ nhẹ.

-Chuẩn bị mấy cái đồ làm gì, eo oi, thuốc nổ ghê chết đi được – Huệ Ân nhìn nó.

-Tí nữa rồi cậu biết – Nó cười nham hiểm

Theo yêu cầu của nó, bên đám con trai lớp 11 VIP đi kiểm dụng cụ về. Để qua mắt được một hàng bảo vệ của trường, mấy cậu phải mang một túi gồm đồ ăn và nước uống, dụ dỗ mấy ông, sau đó đứng vây kín quanh bảo vệ, nửa còn lại nhân cơ hội chạy ra ngoài đi mua dụng cụ mà nó yêu cầu.

Còn tại canteen

Đám con gái phải dụ mãi thầy thể dục với chịu đi. Sau một hồi ăn uống no nê, thầy thể dục thấy tụi nó hiền thì cũng quý, liền kể ngay, cô dạy môn Lịch Sử, cũng là một nhân vật cần phải thù nằm trong danh sách đen của lớp nó, hóa ra lại là vợ thầy. Nỗi thù hằn tăng lên gấp bội, cả đám nhìn nhau cười, kì này thầy chết chắc rồi.

Sau khi đám con trai mua đầy đủ dụng cụ về, nó dẫn cả đám lên phòng thí nghiệm, đám con gái ở canteen cũng khôn khéo rút lui, cùng tập trung tại phòng. Nó nhìn túi thuốc nổ, cười hài lòng.

-Nhi Nhi, cậu định làm gì vậy? – Nhất Lâm thắc mắc.

-Làm thuốc nổ, nổ ngay cái xe mới của thầy, trả thù cả thầy lẫn vợ thầy luôn – Nó hất mặt lên rồi cười tươi.

Nguyên cả đám trợn ngược mắt nhìn nó. Thật không bao giờ có thể tin được, nó đường đường là Thiên kim Tiểu thư, vậy mà có thể nghĩ ra được mấy cái trò khủng khiếp này. Nhưng sau đó nghĩ lại hai vợ chồng nhà thầy đã đối xử với lớp mình như thế nào, cả đám cười hùa theo, rồi nhìn nó làm thuốc nổ.

Nó đeo khẩu trang vào, từ từ cho than, thuốc nổ vào lọ thủy tinh. Sau đó, nó cho một thứ dung dịch màu vàng, một ít dung dịch màu trắng, khuấy nhẹ cho thấm đều vào nhau, xong rồi nút bình lại, xỏ sợi dây đã được tẩm dầu qua nút miệng lọ. Xong việc, nó đưa mấy cái lọ thuốc nổ vào cái túi nylon đen. Cả đám đi ra ngoài.

-Bây giờ, cần vô hiệu hóa ngay mấy cái camera quay khu vực nơi thầy thể dục để xe, mọi người cùng làm nhé, tớ sẽ rình để gấp mấy lọ thuốc nổ này quanh xe thầy – Nó mỉm cười.

-Vô hiệu hóa là như thế nào – Quế Anh nhìn nó.

-Ừm, thôi, phá cho hư luôn đi, sau lớp mình đền cái mới nhé. Mọi người sẵn sàng vào vị trí – Nó ra hiệu.

Sau khi nó phân chia kế hoạch, mọi người bắt đầu tản ra làm nhiệm vụ. Quanh khu vực nơi thầy giáo để xe, có tổng cộng năm cái camera, lớp nó chia

nhau xử lí. Có ba cái là gắn ở nhà xe, đám con trai phải đi men theo tường, để hình ảnh của mình không lọt vào camera. Nhóm bên này do Nhất Lâm cầm đầu. Sau khi ra hiệu, Lập Khiêm cầm tấm vải đen, phủ vào camera, rồi cả bọn tới tập dùng súng bắn nước bắn vào camera làm nó hỏng luôn. Hai cái camera còn lại cũng bị tình trạng y như thế. Kết quả, ba cái camera ngấm nước, chập điện và hỏng tại chỗ. Còn ở chỗ đám con gái, mấy chị chơi còn kinh khủng hơn. Cũng dùng vải đen phủ lại, rồi Quế Anh ra hiệu, cả đám rút giày cao gót lia tới tập, ném vào camera. Cái camera còn lại cũng bị xử đẹp tại chỗ y như vậy. Kết quả là hai cái camera được gắn vào thân cây cổ thụ bị rơi xuống, vỡ tan.

Ở trên phòng Hội học sinh, Chí Hoành giật mình khi trên màn hình máy tính, có năm cái camera mang mã số MX 28, MX 08, MX 21, MX 68, MX 13 đồng loạt bị nhiễu tín hiệu và sau đó mất kết nối.

Còn lại mỗi nó, nó mang nhiệm vụ cao cả nhất. Sau khi nó biết chắc là các camera đã ngừng hoạt động, nó chạy lại chỗ xe của thầy thể dục, lắp đặt bốn lọ thuốc nổ vào bốn bánh xe. Dùng chìa khóa đa năng mở xe ra, cho thêm ba quả vào trong nữa. Thật ra, chất bột có trong thuốc nổ đã được nó pha chế rất kĩ. Xong xuôi, nó nối các đầu dây nổ lại với nhau, sau đó kết lại thành một điểm chung. Nó gọi lớp 11 VIP tập trung lại về một vị trí để xem pháo hoa, cả lớp đã sẵn sàng, nó châm lửa. Chỉ 10 phút nữa thôi, cái xe này sẽ tan tành mây khói.

Sau khi châm lửa, nó bỏ chạy về phía lớp. Nó giơ tay hình chữ "V" rồi cười thật tươi, lúc đó mọi người biết chắc rằng, nhiệm vụ của nó đã thành công rất mỹ mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tjboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Hậu Quả

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua.

Mặt đũa nào đũa nấy lấm tấm mồ hôi, riêng nó mồ hôi chảy xuống như nước.

5s, 4s, 3s, 2s, 1s, 0s.

Điện thoại của nó rung lên.

Bắt đầu.

ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG ... ĐOÀNG.

Bảy quả bom lần lượt nổ, mọi người trong trường ủa ra xem, thuốc nổ bắn ra thành pháo hoa cuối cùng kết thành dòng chữ "11 VIP We are one". Cả trường giật mình nhìn đồng hồ đồ nát mà nó để lại. Lớp 11 VIP nhìn nhau mỉm cười mỹ mãn. Thầy thể dục cũng đứng nhìn, nhưng sau đó chợt nhận ra, đó là chiếc xe yêu quý mới toanh thầy vừa mua liền chạy ra ngay lập tức. Không còn tí gì gọi là hình dáng của xe nữa rồi. Thầy khóc lóc, ôm lấy mất mảnh vụn làm lớp nó cười bỏ lăn ra đất. Thầy thể dục liền quay người lại, lườm lớp 11 VIP, xong mang nước mắt lên phòng thầy Hiệu trưởng.

Lớp nó ôm nhau cười và đũa cười nhiều nhất trong đám đó là nó. Mấy tên con trai trong lớp tung nó lên không trung rồi hạ nó xuống. Nhưng, niềm vui chưa kéo dài được bao lâu thì.

-Tôi yêu cầu lớp 11 VIP lên phòng Hội Học sinh ngay lập tức, tôi nhắc lại, yêu cầu lớp 11 VIP lên phòng Hội học sinh ngay lập tức - Tiếng thầy Hiệu trưởng vang lên xen chút tức giận lẫn ngạc nhiên.

11 VIP nhìn nhau cười.

-Cả lớp, chuẩn bị tinh thần để uống nước miễn phí chưa - Nó hét lên.

-Roooooooooooooooooooo - Tiếng đồng thanh của tập thể.

Lớp nó kéo nhau lên phòng Hội học sinh, thầy Hiệu trưởng đang ở đó, kế bên là thầy thể dục. Tập thể lớp đi vào, đứng đầu là nó, theo sau là Huệ Ân với Quế Anh rồi đến những thành viên còn lại. Trong không gian này, mỗi người mang một khuôn mặt biểu cảm khác nhau. Mặt thầy Hiệu trưởng thì có vẻ tức giận, nhưng thầy tức một thì thầy thể dục tức gấp 10. Chí Hoành thì ngạc nhiên, Sài Ủy thì lo lắng nhìn lớp. Nó nháy mắt với chị Sài Ủy một cái xong rồi cùng với Quế Anh ngồi xuống ghế, đối diện với Hiệu trưởng.

-Quế Anh, em hãy khai thật cho thầy biết, có phải lớp em đã làm ra chuyện này không - Thầy Hiệu trưởng tháo kính ra đặt xuống bàn.

-Dạ thưa thầy, không phải lớp em, có thể là thầy thấy cái dòng chữ kia liên quan đến lớp em nên thầy nghĩ là do lớp em phải không ạ. Nhưng thưa thầy, chẳng lẽ tại em làm mà lại tạo thành chữ thế kia để cho người ta thấy ạ. Chắc chắn là lớp khác làm, để hại lớp em thôi thầy ạ. Thầy cũng biết là có nhiều lớp không thích lớp em mà thầy - Quế Anh đưa ra một đồng lí luận sắc bén rồi nhìn thẳng vào mắt thầy giáo.

Thầy giáo không nói gì, nhìn lại Quế Anh. Không gian yên ắng đến lạ thường. Nó chỉ cảm nhận được lồng ngực nó đang đập thình thịch. Hai người mất

đổi mặt, mãi đến 15 phút sau mới thôi.

-Nếu các em nói như vậy thì để thầy điều tra, nhưng hãy nhớ, nếu thầy biết các em nói sai, hình phạt như thế nào, các em tự hiểu - Thầy Hiệu trưởng lên tiếng xua tan đi không gian tĩnh mịch.

Sau đó thầy và thầy thể dục cùng đi ra khỏi phòng, lớp nó nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm. Chí Hoàng và Sài Úy cũng bị dọa cho hết hồn. Sau khi hai thầy đi khỏi mới định hình được chuyện gì đang xảy ra. Chí Hoàng biết chắc là lớp này làm ra chuyện nổ xe, vì chỉ có lớp đó mới có đủ can đảm và trí thông minh để nghĩ ra mấy cái trò này. Lũ quý sử kia, thông minh hơn người, trò này đối với chúng chỉ là đơn giản. Chí Hoàng bình thản, bước đến ngồi đối diện với nó, Sài Úy lo lắng theo sau.

-Mấy đứa nói choa nh biết, ai là người bày ra trò này, anh biết chắc là chỉ có mấy đứa làm thôi, không còn ai vào đây nữa. - Chí Hoàng nhìn hết một lượt lớp.

Nó nhanh nhẩu xung phong lên trước

-Dạ, em, em đó, là do em. Đứa bày ra trò này là em, kêu mọi người cùng làm là em, chế ra thuốc nổ là em, cho thuốc nổ vào xe thầy giáo cũng là em. Tại vì thầy phạt tụi em nên tụi em mới làm vậy. Còn mấy cái camera là do lớp em làm luôn, chúng em sẽ đền bù tất cả mọi thiệt hại trừ cái xe của thầy thể dục ra ạ. - Nó ngây thơ nhận tội

Sau lời nó nói, Chí Hoàng và Sài Úy nhìn nhau, hai người giật mình. Sao lại có thể chứ, cô bé này là thành viên mới của lớp tại sao có thể nghĩ ra mấy trò như vậy. Không thể nào tin được. Và sau cái vụ oanh hùng đó, lớp nó bị phạt viết bảng kiểm điểm nhưng ai cũng thấy vui, nó cũng vậy. Có lẽ, nó đã tìm được tình bạn ở lớp này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tình Cảm Của Thiên Nhi

Trong vòng một tuần sau, lớp nó ngoan hẳn, nó cũng chẳng còn có hứng thú quậy nữa. Không hiểu sao, nó nhớ đến anh rất nhiều. Rồi nó cũng tự nhủ với mình là chắc đó chỉ là tình cảm mà fan dành cho thần tượng của anh. Giấc mơ về Gia Tuệ làm nó phải suy nghĩ rất nhiều. Anh và nó vốn là người của hai thế giới, hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nó không bao giờ nghĩ mình có thể làm được. Bởi vì, thế giới của anh là thế giới với những ánh đèn sân khấu, đầy ánh hào quang chói lòa, và còn rất nhiều những cạm bẫy, cạm dổ nơi showbiz. Còn thế giới của nó đầy sự bình yên, không có những hào nhoáng như nơi thế giới của anh.

Tối thứ 7, tại sân bay Bắc Kinh, nhộn nhịp, đông vui. Anh từ Trùng Khánh trở về sau hai tuần luyện tập, quay MV để cho ra một MV mới, có tên là Big Dreamer. Các fan mong chờ, háo hức, tay cầm đầy những banner to giờ lên cao. 10 giờ đêm sân bay vẫn nhộn nhịp.

10 giờ 30 phút.

Một chàng trai bước ra từ trạm kiểm an, mặc chiếc áo phông trắng, quần jean, đi đôi giày màu đen cũng với chiếc mũ đội ngược ra sau, khoác chiếc balo một bên trông cực kì phong cách. Anh đi từ từ ra, các fan chen nhau để được nhìn thấy thần tượng và cũng mong thần tượng để ý tới mình. Anh mỉm cười với các Thiên Chi Hạc một cái, ôi ôi, vài giây sau đó, mọi người như say nắng với nụ cười này. Nhờ sự can thiệp của vệ sĩ mà anh lên xe an toàn. Suốt hai tuần qua, anh chỉ mong nhanh nhanh về nhà thật sớm, vì trong thời gian đó, thỉnh thoảng hình ảnh của nó cứ hiện lên trong tâm trí anh. Anh vẫn không biết rằng, ở Bắc Kinh này, cũng có một bóng hồng mong ngóng anh từng ngày, từng phút từng giây.

Bầu trời Bắc Kinh hôm nay đầy sao. Thật đẹp!

Về đến nhà, sau khi cất hành lí và tắm xong, anh ra ban còn hóng gió. Ban công của anh đối diện với ban công phòng nó. Anh khẽ liếc sang. Phòng nó đã tắt điện, chỉ có ánh đèn lúc ẩn lúc hiện của đèn ngủ. Anh thở dài. Không hiểu sao, anh cứ nhớ đến nó, mỗi lần nhớ là anh lại cảm thấy tim mình đập nhanh.

Sáng sớm hôm sau

Hôm nay là chủ nhật mà nó lại dậy sớm. Nó trần trọc, không ngủ được nữa, liến ra ngoài đón ánh nắng bình minh. Bầu trời xanh không một gợn mây, mặt trời còn đang e thẹn lấp ló. Vài con gió lướt qua nhẹ nhàng, làm tóc nó tung bay. Nó lấy tay vuốt lại tóc, theo quán tính mắt đưa thẳng

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 28: Zaha Club

Anh với nó đi vào trong nhà. Anh vào thay đồ, đến khi bước ra thật sự rất rất đẹp trai. Anh mặc chiếc áo phông màu đen, kết hợp với quần jean màu trắng và chiếc mũ đội ngược ra phía sau. Anh đi đôi giày màu trắng, khoác balo rồi đi ra đường chờ nó. Còn nó, sau khi đi vào trong phòng, nó nhanh nhanh lưu số điện thoại của anh lại rồi đi thay đồ. lát sau nó đi ra với bộ đồ trông rất dễ thương nhưng cũng không kém phần cá tính. Nó diện áo Baby doll màu hồng, kết hợp với chân váy đen tới đùi và đi đôi giày Converse màu trắng, mái tóc dài được cột lên một nửa. Nó đi ra làm anh nhìn nó không rời, nhưng sau đó lại ý thức được hành động của mình, anh lại quay đi hướng khác. Nó với anh bắt xe bus đến chỗ mà anh đã rủ nó đi cùng, nó cũng chẳng ngờ là anh lại dẫn nó đến Zaha Club. Đây là câu lạc bộ dance cũng như là ngôi nhà thứ hai của anh. Nó cũng biết Zaha, nhưng chưa bao giờ được tới, hôm nay anh lại đưa nó tới đây, quả là nó rất may mắn.

- Có vào không, hay đứng đây? - Thấy nó ngần người ra thì anh lên tiếng.

Nó cười bước theo sau chân anh. Zaha Club thật sự rất rộng, rộng hơn nó tưởng tượng. Trong lúc đó, anh bảo nó ngồi ở hàng ghế kia, còn anh thì đi tập nhảy. Anh bật nhạc lên, dance theo nhạc. Thật tình đối với bản thân nó, lúc anh nhảy là lúc hình ảnh của anh chiếm hết lí trí lẫn trái tim của nó. Anh là một dancer mạnh mẽ, lạnh lùng, tuy anh sống có hướng nội nhưng cũng rất ấm áp, luôn mang lại cảm giác yên bình cho người đối diện. Từng bước nhảy của anh như từng nhịp đập trong tim nó. Nhẹ nhàng, uyển chuyển, dứt khoát.

30 phút sau.

Anh dừng lại ra chỗ nó. Thấy khuôn mặt anh đầy mồ hôi, nó với lấy cái khăn đưa cho anh rồi đưa nước cho anh uống. Chờ anh ngồi xuống, nó mới mở nụ cười tươi nhất có thể quay sang phía anh.

- Thiên Ti, cậu cho tớ nghe bài hát của MV sắp ra đi, thật sự rất mong đó - Anh biết ngay mà, khi nó như vậy thì anh biết là có chuyện không bình thường rồi.

Anh lưỡng lự một lúc, sau đó thì cũng gật đầu đồng ý, không hiểu sao anh lại đồng ý với nó dễ dàng như thế. Anh đưa tay lấy cái điện thoại, nhập mật khẩu vào khung, rồi mở cho nó nghe.

Yi ge yi ge meng fei chu le tian chuang

Yi ci yi ci xiang chuan suo jiu shi guang

Yu zai da ye zong yao hui jia

Bei lin shi de xie sai gan zai chu fa

Qing song de bu pa bei ni tu chong shua

Li lang wu xian fang da

Wo men bei xiao shi da rao

Wei xin shi fan nao

Gu ge he shi jian sai pao

Wei xin shi fan nao

Zhun mei zhun bei hao

Dai zhe guang

Gen wo fei xiang

Gan shou feng de su du zai er bian

Hu xian yuan fang

Yi ge yi ge meng fei chu le tian chuang

Yi ci yi ci xiang chuan suo jiu shi guang

Cha shang zhu qing ting zhang kai le chi bang

Fei dao ren he xiang yao qu de di fang

Yi ge yi ge meng xie zai ri ji shang

Yi diang yi dian kao jin nou bei er jiang

Zhi yao ni gan xiang jiu suan mei da dao li xiang

Zhi shao you hui zhen cang

Hey | Bey Go | Let Go

Wo men man man di sheng zhang

Cang xiao de yuan wang

Dao da de meng xiang qi hang

Jia chi shi ming de yong heng

Tiao dong de xin tiao

Dai zhe guang

Gen wo fei xiang

Gan shou feng de su du zai er bian

Hu xian yuan fang

Yi ge yi ge meng fei chu le tian chuang

Yi ci yi ci xiang chuan suo jiu shi guang

Cha shang zhu qing ting zhang kai le chi bang

Fei dao ren he xiang yao qu de di fang

Yi ge yi ge meng xie zai ri ji shang

Yi diang yi dian kao jin nou bei er jiang

Zhi yao ni gan xiang jiu suan mei da dao li xiang

Zhi shao you hui zhen cang

Rap: Karry Wang

Wei lai shi shi me yang

Xin wei nian ye wei yang

Xiang zuan shi yi yang shun liang

Oooh!

Zhan zai ni feng de fang xiang

Fan er geng da sheng de chang

Qing chung jiu yi ci feng kuang

Yi ge yi ge meng fei chu le tian chuang

Yi ci yi ci xiang chuan suo jiu shi guang

Cha shang zhu qing ting zhang kai le chi bang

Fei dao ren he xiang yao qu de di fang

Yi ge yi ge meng xie zai ri ji shang

Yi diang yi dian kao jin nou bei er jiang

Zhi yao ni gan xiang jiu suan mei da dao li xiang

Zhi shao you hui zhen cang.

Mỗi từ, mỗi câu hát trôi qua là tìm nó như ngừng đập. Nó đang tự nghĩ, không biết nó có phải là người may mắn nhất hay không mà cuộc đời nó tươi đẹp đến như vậy. Được gặp thần tượng, được làm hàng xóm của con người hằng đêm mơ đến, được đi học chung, được ngắm thần tượng ở khoảng cách gần, được tặng quà, được làm bạn với một người – LÀ THẦN TƯỢNG, tất cả diễn ra chỉ trong một phạm vi gọi là thần tượng. Nếu như đây là một giấc mơ thì nó mong mình sẽ mãi mãi ngủ trong giấc mơ ấy, đừng bao giờ tỉnh dậy. Rồi, bây giờ, nó còn được anh cho nghe bài hát mới – một bài hát mà hàng triệu fans đang mong chờ từng ngày, nó cảm thấy mình thật may mắn!

Một lúc sau, có một người đi ra, người này chắc tầm khoảng 25, 26 tuổi. Anh thấy người đó đến, vội dừng lại, cúi gập người xuống, cong lưng.

-Em chào thầy – Anh lễ phép, nó nhìn người đó vì nó mới gặp lần đầu, nhưng sao trẻ như vậy mà anh lại gọi là thầy.

-Thiên Thiên em đến sớm vậy sao, thầy định là... Ồ, ai đây – Người đàn ông đó chỉ vào nó hỏi.

-Đây là Thiên Nhi, bạn của em – Anh giới thiệu nó với thầy giáo rồi quay sang nói với nó – Đây là Bobo Lão sư, thầy dạy nhảy của tôi.

Bobo Lão sư, đi về phía nó, mỉm cười thân thiện hết sức, đưa tay ra. Là thầy của anh sao nhìn rất trẻ, không những thế còn rất đẹp trai. Khuôn mặt thanh tú hoàn hảo đến từng cen-ti-mét, mái tóc được vuốt lên gọn gàng.

-Rất vui được làm quen em, Nhi Nhi, cứ gọi là Lão sư hay cái gì em thích cũng được – Thầy thân thiện chết người rồi a~~~

Nó cũng mỉm cười, nhẹ nhàng đưa tay ra, lễ phép.

-Xin chào thầy, em là bạn của Thiên Ti, rất vui được gặp thầy ạ, nghe tiếng thầy lâu rồi mà hôm nay mới được gặp, quả là vinh dự cho em - Nó cười tươi nhìn Lão sư - người thầy đã gắn bó với Thiên Ti từ hồi anh còn nhỏ xíu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - Tfbys được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Trái Tim Hai Hướng

Bobo Lão sư nhìn nó mỉm cười. Cô bé này quả thực rất dễ thương, đôi mắt sâu như hút hồn người đối diện. Hơn thế nữa, tính cách cũng rất lễ phép. Lão sư bảo nó ngồi đợi còn thầy đi dạy anh tập nhảy.

Nó nhìn Lão sư và anh tập nhảy, hai con người, hai phong cách khác nhau nhưng sao đến lúc nhảy lại có thể cảm nhận được từng bước nhảy giống nhau như hòa làm một. Sau khi thầy tập nhảy cho anh xong, liền quay lại bảo nó.

-Nhi Nhi, em có biết nhảy không? – Lão sư xoáy vào mắt nó

-Dạ, biết chút chút thôi ạ. – Nó khiêm tốn thế đấy, có trời mới biết nó nhảy siêu đến mức nào. Tất cả những bài hát của TFBOYS và các màn solo của anh, nó đều biết dance hết.

-Vậy em thử solo một bài với Thiên Ti đi. – Lão sư nhìn nó kì vọng.

Lúc đầu là nó đang định từ chối nhưng nhìn thấy cả ánh mắt hiếu kì của anh, nên nó gật đầu đồng ý. Lão sư bảo nó chọn bài, nó mở luôn bài Sở tay rèn luyện thanh xuân. Nhạc nổi lên, nó và anh bắt đầu dance, hòa mình vào giai điệu. Thầy giật mình nhìn nó, bởi vì lúc này nó thật sự làm thầy chú ý. Thiên Ti dance tốt thì khỏi nói rồi, nhưng còn nó, tại sao nhảy mà cũng chẳng tìm ra được một khuyết điểm. Chân nó uyển chuyển theo nhạc, khuôn mặt biểu cảm cũng rất tốt. Theo thầy, nếu được đào tạo kĩ, chắc chắn nó sẽ trở thành một dancer chuyên nghiệp.

Bobo Lão sư nhìn nó nhảy nhưng đôi lúc cũng chú ý tới anh. Anh là học trò cưng của thầy, đã theo thầy rất nhiều năm, tính cách của anh ra sao thầy đều biết hết. Anh bề ngoài tuy có cao lãnh, khó gần, ít nói và trầm như vậy thôi chứ thật ra anh ấm áp vô cùng. Thầy cũng hiểu, từ khi Gia Tuệ mất, anh đã ít nói hơn rất nhiều, mà tính anh cũng chẳng bao giờ gần gũi với con gái. Thế mà, hôm nay anh lại dẫn nó đến đây, nói chuyện với nó, cười với nó làm thầy không khỏi ngạc nhiên. Thật ra, lúc thầy đứng ở bên trong, thầy đã quan sát hết mọi cử chỉ của anh. Thầy tự hỏi, nó là ai, là người như thế nào mà lại có khả năng phi phàm đến như vậy. Nhưng sau khi thầy nói chuyện với nó thì câu hỏi của thầy đã được giải đáp. Qua cách nhìn của thầy, nó là một cô gái trong sáng đến đáng yêu, khuôn mặt đầy nét trẻ con vô tư, ánh mắt đen tuyền luôn ánh lên vẻ rực rỡ như triệu vì sao, làm người đứng đối diện có thể đoán được tâm trạng của nó thông qua ánh mắt. Miệng lúc nào cũng nở nụ cười tươi, làm người ta có cảm giác ấm áp. Và thầy cũng tin rằng, nó sẽ là người có thể làm cho đứa học trò cưng này của thầy hạnh phúc!

BỘP ... BỘP ... BỘP

Tiếng nhạc vừa dứt, thầy đứng đằng sau vỗ tay, cười lớn đi lại chỗ nó và anh.

-Nhi Nhi, em nhảy đẹp lắm, thật sự rất đẹp! – Thầy nhìn nó hài lòng.

-Em cảm ơn thầy. – Nó đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn thầy.

Lão sư nhìn sang Thiên Tỉ, anh im lặng từ nãy tới giờ, ánh mắt như muốn nói “Thế còn em?”. Thầy như hiểu được ánh mắt đó quay sang vỗ vào vai anh.

-Em lúc nào mà nhảy chẳng đẹp! – Lão sư cười hiền.

Ánh mắt anh giãn ra một chút. Liền thấy đã đến giờ về, anh và nó xin phép, chào Lão sư rồi về nhà. Vừa ra đến cửa Zaha, điện thoại anh bỗng có tin nhắn, anh mở ra xem. Trong lúc đó nó đứng cạnh bên, nhìn thấy tay anh nhập mật khẩu mà nó buồn.

-Thiên Nhi, về thôi. - Anh nói rồi đi trước, nó bước theo sau.

Nó gật gật đầu chứ thực sự nó có nghe anh nói cái gì đâu. Trong đầu nó bây giờ còn nhớ đến cái dòng mật khẩu của anh. Nó biết mà, đó là ngày tháng năm sinh của Lục Gia Tuệ, nó nhớ là lần nó đến chỗ cô ấy thì nó thấy. Hóa ra anh vẫn còn yêu cô ấy nhiều lắm. Đầu nó bây giờ rất bối rối. Ánh mắt nó hướng về nơi xa, đôi chân vẫn bước. Cho dù, Lục Gia Tuệ có mất đi nhưng tình yêu mà anh dành cho cô ấy vẫn không mất, nó nghĩ thế. Hóa ra, người mà khiến cho trái tim anh rung động cũng chỉ có mình cô. Nó cảm thấy mình thật ngốc, lại đi hứa với Gia Tuệ là sẽ mang hạnh phúc cho anh, nhưng trong khi đó, trái tim của anh vẫn hướng về nơi cô cư mà. Sau hôm Bảo Kim giải thích hết mọi vấn đề cho nó hiểu, nó phải thừa nhận là nó có tình cảm với anh mất rồi, không phải là tình cảm của fan dành cho thần tượng, mà là của nữ dành cho nam. Biết anh vẫn còn nhớ nhưng cô ấy làm tim nó hơi đau, dù gì đi nữa nó cũng là con gái mà. Hóa ra là nó đơn phương anh, vậy mà khi thấy anh quan tâm, nó đã ngỡ rằng anh có một chút tình cảm cho nó. Hóa ra, đều là do nó suy nghĩ ra mà thôi.

Nhưng thực sự, nó đâu biết được, anh đã thích nó mất rồi.

Dù anh biết rằng, anh vẫn còn thương Gia Tuệ, nhưng cuối cùng, đó cũng chỉ là quá khứ, không muốn quên rồi cũng phải quên đi, quên nó để nắm chặt lấy hạnh phúc bên cạnh mình. Anh đã nghĩ, hay là anh đã quá tham lam, khi trái tim mình rẽ ra hai hướng, hướng về hai nơi. Và rồi, anh nhận ra, anh cần phải quên đi Gia Tuệ, phá vỡ lời hứa với cô để có thể yêu một người mới. Gia Tuệ à, anh xin lỗi, nhưng anh làm như vậy em cũng yên tâm về anh hơn đúng không.

Anh và nó trên đường từ đó về đến nhà, không ai nói với ai một lời nào. Bởi vì trong lúc này, ai cũng đuổi theo suy nghĩ của riêng mình.

Nơi bình minh đến rồi cũng sẽ bừng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chạy Trốn Tình Cảm

Hạnh phúc vốn được định nghĩa như là một thứ quá xa xỉ, kiếm tìm rất khó, nắm chặt rất khó nhưng buông tay hạnh phúc thì lại rất dễ. Với nó cũng vậy. Tìm kiếm hạnh phúc cho mình, dù là một chút hi vọng mong manh thôi mà sao lại khó đến như thế. Hạnh phúc như bông hoa bồ công anh, nhẹ nhàng, mỏng manh trước gió, cho dù có muốn ôm chặt để nó đừng bay đi thì cũng chẳng được. Bởi vì bồ công anh mãi mãi là bồ công anh, bay xa nhờ gió.

17 tuổi sống trên đời, mãi đến bây giờ nó mới cảm thấy tim nó có một cảm xúc kì lạ. Thấy người mình thích thì tim đập nhanh, thấy người ta vui tim mình cũng vui, thấy người ta hạnh phúc thì tim mình lại đau. Phải rồi, trên đời này, thứ bất trị nhất là trái tim mà. Thứ thuộc về mình mà lại đi loạn xạ vì người khác.

Nó đi chơi về với anh mà lòng buồn trĩu. Về đến nhà rồi cũng tạm biệt anh cho có phép rồi cũng vào nhà luôn, lên phòng đóng cửa rồi nằm phịch xuống giường. Một môi, đau lòng, tâm trạng nó bây giờ, vô cùng phức tạp. Bỗng chốc nó nhắm mắt lại, xoẹt, hình ảnh của Lục Gia Tuệ lướt qua trong đầu nó, nó giật mình. Nó chợt nhớ đến lời hứa với Gia Tuệ. Đôi môi hình cong lên hình bán nguyệt. Yêu anh có nghĩa là một mình nó sẽ phải chống lại bảy tỷ người trong thế giới này rộng lớn này để giành lấy hạnh phúc. Nó sẽ không đủ sức đâu.

Nó ngồi bật dậy, với tay lấy cái điện thoại, nhắn tin cho anh.

[Thiên Tỉ, ngày mai cậu đi học một mình nhé, tớ có việc sẽ không đi cùng cậu được, vậy nha.] – Một SMS bay đến máy anh với nội dung như thế. Hình như, nó muốn trốn tránh anh thì phải.

[Được.] – Có tin nhắn đến, nó biết chắc là của anh, rồi nó mở ra xem. Trong đầu nó thầm oán trách anh tại sao lại có thể keo kiệt từ đến mức mà không thèm quan tâm tới nó, hỏi nó vì sao lại như vậy.

Ném điện thoại qua một bên, nó lăn ra ngủ luôn, chẳng cần ăn cơm trưa nữa. Mặc cho Nguyễn mama có gọi như thế nào nó cũng chẳng quan tâm. Nó chỉ biết, khi nó mở mắt ra, hoàng hôn đã buông nơi những ngọn núi, đang ẩn mình đi dần dần mà thôi.

Ngày chủ nhật của nó trôi qua như vậy đấy!

Sáng hôm sau

Nó dậy sớm, sửa soạn đồ rồi đi học. Nó cố đi học sớm để có thể thấy được cái nét yên tĩnh của thành phố Bắc Kinh trong buổi sớm mai này. Một cô gái với bộ đồng phục trên người, chiếc áo trắng tinh khôi, gió thổi làm chân váy nó đung đưa, mang đầy vẻ tinh nghịch của tuổi 17. Nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài của nó thôi, nhưng nếu có ai đó dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt nó mới có thể biết được tâm trạng của nó bây giờ bởi rồi đến mức nào. Mới giữa tháng ba mà thời tiết vẫn còn hơi se lạnh, nắng cũng nhạt nhòa, những cơn gió thoảng qua vờn trên đôi mi dài vẫn còn ươn ướt, mái tóc khẽ tung bay theo chiều gió. Mãn sương mỏng vẫn còn bủa vây lấy vạn vật. Đất trời trong lành đến bình yên. Hàng cây phượng tím rung lên trong gió nhưng tiếng phong linh. Đã lâu lắm rồi, nó mới cảm nhận được sự yên lành trong cái thành phố xa hoa này.

Lúc nó vừa đi ra khỏi cổng. Từ khung cửa sổ, có một ánh mắt dịu dàng đã dõi theo bước chân nó, cho đến khi nó khuất khỏi tầm nhìn, ai đó khẽ cười.

Nó đến trường sớm nhất, vì chưa có ai, nên nó vòng ra sau vườn trường, nơi có cây hoa bạch thiên hương trắng. Nó ngồi xuống bộ bàn ghế đặt giữa vườn hoa, tiện tay hái một bông hoa bạch thiên hương rồi nâng niu nó, ngắm nhìn vẻ đẹp của nó. Những cánh hoa còn e thẹn chưa kịp nở, màu hoa trắng tinh khiết, hương thơm nồng nàn quyến rũ, dáng hoa đẹp xinh duyên dáng. Nhìn nó cũng như bông hoa bạch thiên hương kia vậy. trong sáng, mỏng manh. Bỗng bất chợt có tiếng nói sau lưng nó làm cho nó giật mình.

-Có tâm sự gì hả, Nhi Nhi? – Sài Úy nở nụ cười nhìn nó, lúc chị đến đây để ngắm cảnh, không ngờ còn có người đến sớm hơn cả chị. Nhìn nó ngẩn người ngồi ngắm bông hoa, chị đoán chắc là nó đang có chuyện gì rồi.

Nó quay người lại, nụ cười tươi lại hiện trên môi nó.

-A, chị Sài Úy, sao chị đi học sớm thế? – Nó đánh trống lảng.

-Em đừng có xiên xỏ chuyện này đến chuyện kia, có chuyện gì đang giấu chị phải không? – Sài Úy tháo balo ra, ngồi xuống bên cạnh nó.

-Em có chuyện gì đâu. – Nó cố mở nụ cười tươi nhất có thể.

Sài Úy nhìn nó lắc đầu.

-Em đừng mong lừa được chị, thường ngày em vui vẻ, hoạt bát như thế, mà bây giờ lại ngồi đây trưng tư với mấy bông hoa, chắc chắn là có chuyện gì rồi, hay là ai bắt nạt em, nói cho chị nghe đi, đừng giấu trong lòng. – Sài Úy nắm lấy tay nó.

Còn nó, nó rất vui vì có được sự chia sẻ, địa điểm đáng tin cậy để tâm sự hết nỗi lòng của nó. Nhận được cái gật đầu của chị ấy, nó cũng yên tâm hơn. Nó kể hết tất cả mọi chuyện, từ đầu đến đuôi cho Sài Úy nghe. Từ lúc bắt đầu làm fan anh, cho đến khi biết được anh là hàng xóm của mình, rồi còn trước kia anh còn có một cô bạn gái tên là Lục Gia Tuệ, rồi cả chuyện hôm qua nữa. Nó kể hết. Nghe xong, Sài Úy cầm lấy chặt hai bàn tay nó, nhìn thẳng vào mắt nó làm nó lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tjboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cậu Ở Đâu, Tôi Ở Đó!

Sài Úy nhìn thẳng vào mắt nó, giọng ôn nhu.

-Nhi Nhi, bây giờ em hãy nghe chị nói đây, chị tin chắc là em đã thích Thiên Ti rồi, và mấy ngày nay chị cũng để ý tới biểu hiện của cậu ấy, chắc là cũng yêu em mất rồi. Thế nên đừng chạy trốn tình cảm của mình nữa. Chị chơi với Thiên Ti lâu rồi, cậu ta mặc dù sống rất nội tâm, nhưng chị hiểu Thiên Ti không lạnh lùng như vẻ bên ngoài của cậu ấy đâu. Cậu ấy thực sự đã ấm áp, và khi đã yêu một ai là chung thủy hết lòng. Trước khi em đến, cậu ấy và Gia Tuệ có yêu nhau, nhưng sau khi cô ấy mất đi, thực sự thì Thiên Ti đã sống ít giao tiếp với mọi người, cơ bản chỉ là để che đi vết thương trong tim mà thôi. Nhưng khi em xuất hiện, mọi thứ đã thay đổi rồi, trái tim cậu ấy cũng đã lành vết thương trở lại và đã bắt đầu có thể rung động đây. Còn chuyện về mặt khẩu điện thoại, bởi vì trong mấy năm nay, cậu ấy vẫn để như vậy, không có thói quen đổi, nên em đừng quan tâm đến nó, cái chính là em phải bỏ qua chuyện quá khứ của cậu ấy để nắm chặt lấy hạnh phúc của em. Con người mà, ai chẳng có quá khứ, muốn che giấu đi cho người khác khỏi biết. Nhưng quá khứ vẫn chỉ là quá khứ thôi, em hãy ném nó vào một góc, đối mặt với hiện tại và nắm chắc lấy tương lai của mình. Em thích cậu ấy, chị cũng thấy cậu ấy có vẻ thích em, vậy thì tại sao hai người lại không đến với nhau. Chị chỉ nói vậy thôi nhé, còn phía sau thế nào là do em quyết định. Thôi đến giờ rồi, chị lên lớp trước đây. – Sài Úy xách balo đi trước, nó ngồi suy nghĩ lại những điều mà chị đã nói với nó lúc này.

Nhìn vào đồng hồ, thấy còn vài phút nữa là vào học, nó lấy điện thoại ra gọi cho Huệ Ân, bảo là xin phép cô nghỉ học giúp nó, còn nó thì hôm nay sẽ trốn học đi chơi. Nó muốn tâm trạng nó tốt hơn một chút.

Lách người qua cổng trường, nó nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường phố. Cách đây một giờ, thành phố còn đang thanh bình đến như thế mà sao bây giờ lại ồn ào, náo nhiệt thế kia. Nó đi lang thang trên vỉa hè, mà lại không biết rằng, từ này đến giờ, luôn có một người đội mũ, bịt khẩu trang kín mít đi theo sau nó.

Nó sau khi đi một vòng, liền vào ngay quán kem nổi tiếng nhất chỗ này. Quán kem L.O.V.E là nổi tiếng là vì quán này mở đúng như cái tên của nó, luôn có những cặp tình nhân dạo phố rồi ghé vào đây. Nhưng hôm nay ít khách là vì hôm nay là đầu tuần, mọi người đang quay cuồng trong công việc của riêng mình. Nó đi nhanh lên tầng hai, chọn một bàn khuất với các bàn còn lại, từ đây có thể nhìn ra thành phố.

-Em dùng gì? - Chị nhân viên xinh gái nhẹ nhàng hỏi nó

-Chị cho em một ly cherry và bánh kem chocolate dâu tây chị nhé - Nó mỉm cười đáp lại.

-Em chờ một lát nhé.- Chị phục vụ quay người bước đi.

Nó gật đầu. Lúc nó còn ở Việt Nam, vào những lúc như thế này, nó thường có Bảo Kim bên cạnh, chọc nó đủ trò cho nó đỡ buồn. Còn bây giờ, nó cũng đã tìm thêm được rất nhiều bạn mới nhưng nó lại không muốn chia sẻ với họ. Không phải nó không tin tưởng lớp mới của nó, mà là chuyện của nó không nên cho mọi người biết thì hơn.

Một lát sau, phục vụ mang những thứ nó gọi ra, chúc nó ngon miệng xong thì đi vào. Nó cầm thìa kem lên, đưa vào miệng, vị ngọt ngọt, mát lạnh lan tỏa trong miệng rồi tan dần. Nó chậm chậm múc thìa thứ hai lên, chưa kịp đưa vào miệng thì nó chợt thấy bóng dáng một người con trai đi ngồi vào bàn, ngay đối diện nó. Nhìn dáng người ấy là nó biết là ai rồi. Lúc đầu khi anh ngồi, nó giật mình, lúng túng, hai má hồng lên trông cực đáng yêu. Nó im lặng không nói gì.

-Cho tôi một ly kem bạc hà. - Anh nói với giọng khác làm nó nhìn anh không chớp mắt. Lý do là vì lúc này anh vào quán, anh chợt thấy phía sau thẻ nhân viên của chị phục vụ, có hình ảnh của TFBOYS, với cái đầu có chỉ số IQ cao như anh có thể đoán ra ngay, chị phục vụ ấy là fan của TFBOYS rồi. Vậy nên anh phải cố hạ giọng của mình xuống để chị ta không nhận ra, anh không muốn mình bị phát hiện. Lúc đi đường, nhiều người nhòm ngó anh, báo hại anh đã khổ sở lắm rồi.

Chị phục vụ mang ra, anh vẫn chưa tháo khẩu trang và mũ ra nữa. Chị ấy đi vào rồi, anh mới từ từ tháo khẩu trang xuống, còn cái mũ thì anh kéo ngược ra sau. Mãi đến bây giờ nó mới nhìn kĩ anh. Áo trắng đồng phục kết hợp với quần đen trông như soái ca, đã vậy còn đeo balo một bên, trông thực sự rất đẹp trai. Nhìn anh như vậy, trẻ con hơn nhiều.

-Sao hôm nay lại trốn học. - Anh hỏi nó.

-Cậu đùa à, chính cậu cũng thế đấy nhé. - Nó lờm anh một cái

Anh giật mình nhìn nó, anh cũng không hiểu vì sao, lúc nhìn qua camera, thấy nó đi ngược ra cổng trường, anh đã giao công việc lại cho Chí Hoàn và Sài Uy rồi đuổi theo nó. Anh cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy, lúc đó anh chỉ nghĩ rằng, không thể để nó đi khỏi tầm mắt của anh được, anh rất lo cho nó, có lẽ là vì thế nên anh mới hành động không suy nghĩ như vậy.

Anh im lặng không nói gì, nó cũng im lặng.

Anh đưa một thìa kem vào miệng, phải rất lâu, lâu lắm rồi anh thử lại vị này. Nếu không có nó hôm nay, chắc anh đã quên mất hương vị của kem là như thế nào rồi. Lại là nó, từ khi nó xuất hiện, anh thấy mình thay đổi rất nhiều, chính bản thân anh còn không nhận ra mình nữa.

-Trốn học vì hôm nay không có tâm trạng, còn cậu, Học trường, tại sao lại trốn học? - Nó mở lời trước.

-Cậu ở đâu, tôi ở đó! - Anh bình thản.

Câu nói này, thực sự là làm ấm lòng người khác. Tim nó đập lệch một nhịp. "Cậu ở đâu, tôi ở đó", chỉ có sáu chữ vồn vện như vậy thôi mà lại khiến nó xao xuyến như vậy đấy. Đó đều là lời nói thật lòng của anh, xa nó một tí thôi là đã nhớ nó đến phát điên lên rồi. Chính vì thế, anh ngày càng chắc chắn rằng, anh thực sự đã thích nó, thích rất nhiều. Vậy nên: "Thiên Nhi à, đừng bao giờ rời khỏi tầm mắt của tôi".

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbos* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tfbos Tái Xuất Giang Hồ ^^

Ngay sau một lúc, anh cùng nó rời quán kem.

Hai người cùng bước lên một chiếc xe, thành phố xa hoa chẳng mấy chốc lùi dần về phía sau, trả lại không gian yên tĩnh cho hai con người. Nó không biết anh định đưa nó đi đâu, nhưng dù là anh đưa nó đi đến nơi nào, đi đến góc bẽ chân trời hay chẳng đi nữa, chỉ cần có anh kề bên, là nó yên tâm rồi. Cả hai đều rơi vào những suy nghĩ của riêng mình. Rồi tương lai bọn họ sẽ đi về đâu.

Chiếc xe dừng lại ở một cánh đồng bồ công anh rộng lớn, mênh mông, ngay giữa cánh đồng cũng có một cây đại thụ đang trở mình thay lá. Cảnh đẹp sâu lòng đến thế lương. Anh và nó cùng nhau đi song song bước vào cánh đồng hoa. Khi hai người họ bước vào, vẻ đẹp của hai người như làm lu mờ tất cả. Vài cơn gió gọn qua, làm những bông hoa bồ công anh bay lên, nó đuổi theo bắt lấy. Anh chỉ nhìn nó mỉm cười. Rồi anh lấy điện thoại ra, chụp trộm nó một kiểu. Sau đó anh bỏ lại điện thoại vào túi, ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra, một mình đi đến gốc cây đại thụ, anh khẽ nhắm mắt lại. Chẳng bao lâu mà anh đã chìm vào giấc ngủ.

“Thiên Tì.” – Giọng nói ngọt như kẹo bông, trong trẻo như tiếng chim hót vang lên bên tai anh.

Anh khẽ mở mắt ra.

“LỤC GIA TUỆ!” – Anh hét lên.

“Em nhớ anh nhiều lắm!” – Gia Tuệ mỉm cười.

Anh khẽ gật đầu, lấy tay xua đi giọt nước mắt vừa rơi xuống từ má Gia Tuệ.

“Thiên Nhi có phải là rất dễ thương đúng không, cậu ấy thật sự rất tốt, anh phải yêu thương cô ấy.” – Gia Tuệ nói tiếp.

“Không thể nào được đâu, Gia Tuệ, anh sẽ không...” – Anh chưa nói hết câu đã bị Gia Tuệ dùng tay chặn miệng anh lại không cho anh nói tiếp.

“Đừng nói dối tim mình nữa, em biết, anh đã thích cậu ấy rất nhiều rồi, anh phải đi tìm tình yêu của mình, quên em đi, anh phải bắt đầu từ điểm mà anh đã xuất phát... đừng nhớ về em nữa, nhé” – Sau câu nói, Gia Tuệ biến mất.

Anh vội vàng đuổi theo Lục Gia Tuệ, mở mắt ra thì không nhìn thấy Gia Tuệ đâu, mà chỉ thấy bóng hình nó đang ngắt mấy bông bồ công anh. Anh khẽ đưa tay day day thái dương, thờ dài một tiếng, anh cần phải tỉnh táo ngay lúc này, để nhận ra tình cảm mà anh dành cho nó chỉ là thoáng qua hay là yêu thương thật sự.

Hai người đi chơi, đến lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu mới chịu quay về. Về đến nhà thì được tin Nguyễn bama và Dịch bama bốn phụ huynh cùng nhau đi công tác và đi du lịch luôn. Nó và anh mỗi người mỗi căn nhà rộng. Hai căn biệt thự trở nên trống trải vô cùng.

Chiều nay, nó và anh được nghỉ học.

Anh đang nằm trên giường, đeo headphone, bỗng nhiên điện thoại anh rung, trên màn hình điện thoại hiện lên một dãy kí hiệu, không có tên đề người gọi, anh gỡ headphone ra, ấn để nghe. Vừa mới áp lên tai, thì đầu bên kia đã vang lên hai giọng nói làm anh phải nhắc cái điện thoại ra xa tai mình để bảo vệ màng nhĩ.

[Alo, Thiên...] – Giọng nói đầu tiên vừa mới vang lên thì đã vang lên giọng trong trẻo nói chen vào – [Thiên Tì, tớ thật sự rất nhớ cậu a~~~~, cậu có nhớ tớ không hả? Tớ thật sự nhớ cậu đến chết rồi, không có cậu thì tớ... axxx, đại ca, sao anh không để em nói tiếp, tránh ra, em phải nói chuyện với Thiên Tì, em phải nói với cậu ấy là anh đã bắt nạt em, bắt em làm osin cho anh, anh bóc lột sức lao động của em, anh sẽ phải trả giá, huhu, đau khổ quá, Thiên Tì, cậu phải đòi lại công bằng cho tớ, oa oa oa] – Giọng nói ấy không ai khác chính là Vương Nguyên nhiều chuyện, đang lòi thối kể tội của Tuấn Khải cho anh nghe.

[Thiên Thiên, em đừng nghe em ấy nói lung tung, à, tối nay anh với Nguyên Nhi đến nhà em chơi nhé, ở đây chán quá, nhớ đón anh đó. Đi đêm cho đỡ gặp fan.] – Khải ca cười.

[Vâng ạ. Đại ca nếu không còn việc gì nữa thì em cúp máy nhé.] – Anh nhẹ nhàng trả lời.

Khải ca chưa kịp nói lại, đã thấy điện thoại mình vang lên mấy tiếng tút kéo dài. Anh khẽ lắc đầu, tính cậu ấy xưa này là vậy, ngàn lần không thay đổi.

Đêm hôm đó

Đúng như Khải ca nghĩ, không có một fan nào cản trở anh cùng Vương Nguyên từ Trùng Khánh bay đến Bắc Kinh. Nên đoạn đường từ sân bay về nhà trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Vừa vào đến phòng anh, Vương Nguyên đã nhảy lên giường, với tay lấy điện thoại anh, ấn vào phần game mà cậu hay chơi.

-Rốt cuộc thì cậu nhớ tớ hay nhớ cái level game trong điện thoại tớ? – Anh làm mặt lạnh quay sang hỏi Vương Nguyên.

-Hi hi, tớ nhớ cả hai, cơ mà điện thoại tớ hết dung lượng rồi, cậu phải thương tớ chứ, ngoan đi, mai tớ mua cho cậu mấy bịch snack luôn. – Vương Nguyên cười trừ.

Anh lắc đầu, mấy thứ đồ ăn đó nhà anh chật tủ rồi. Không phải tại Nhị Thiếu gia Nam Nam đòi thì còn lâu anh mới mua mấy thứ ấy. Khải ca từ nãy giờ mãi xếp quần áo vào tủ của anh, sau đó thúc Vương Nguyên đi tắm, thì cậu mới chịu buông tha thôi miên cho cái điện thoại.

Sau khi hai người kia tắm xong. Việc nan giải là phân chia giường ngủ.

-Em đề nghị là ba người chúng ta ngủ chung. – Vương Nguyên nói xong nhanh như cắt nằm lên giường của anh, với tay lấy cái chăn kéo lên người mình.

-Như vậy chặt chẽ lắm – Anh lên tiếng

-Đúng, anh đề nghị là mỗi người mỗi phòng như ở kí túc xá đi. – Khải ca lôi Vương Nguyên khỏi chăn ấm

-Ừ đầu, em sợ ma lắm, lỡ đâu tối nay ngủ, con ma đầu đen, quần áo trắng phát phơ, phát phơ trước đầu giường em thì làm sao. – Vương Nguyên vừa nói vừa dùng tay miêu tả. Trí tưởng tượng của cậu hết sức bay bổng

-Cứ mỗi người mỗi phòng đi, còn cậu qua ngủ với Nam Nam, còn tớ không cho cậu ngủ đây đâu nhé, cậu hay gác chân lên người tớ lắm, đi nhanh lên. – Anh quăng cái gối cho Vương Nguyên.

Ba người chúc nhau ngủ ngon rồi về phòng ngủ. Vương Nguyên phụng phịu ôm gối qua phòng Nam Nam. Giờ này chắc nhóc con đã ngủ rồi, cũng may là còn có cậu bé, chứ không là Vương Nguyên phải thức đêm rồi. Đã sợ ma lại còn hay coi phim kinh dị, chỉ thích làm màu là giới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tình Yêu Của Vương Nguyên

Sáng hôm sau, thứ bảy, anh với nó chỉ phải học buổi sáng nhưng anh xin nghỉ. Còn nó do ngủ nướng quá giờ nên cũng nghỉ. Không biết có phải sinh ra là để cho nhau không, sao cái gì cũng tương đồng với nhau đến từng chi tiết.

Anh là người thức dậy đầu tiên, sau đó là Khải ca, còn Vương Nguyên với Nam Nam vẫn còn ngủ. Khải ca sau một hồi quyết liệt với Vương Nguyên cùng đồng chăn gối, đã lôi được heo ngủ nướng dậy. Và thế là làm thức giấc cả Nam Nam. Nam Nam bật dậy, ngơ ngác nhìn hai con người trước mặt mình như sinh vật lạ. Nhóc con thề, nếu không phải cậu yêu quý hai người này thì cậu đã cho Khải ca và Vương Nguyên về gặp ông bà vì tội dám phá giấc ngủ của cậu rồi.

-Nam Nam, hi hi, em dậy rồi sao? Anh xin lỗi, thôi hai đứa mau vào vệ sinh cá nhân đi rồi xuống ăn sáng- Khải ca gỡ gỡ đầu, vừa quay đầu lại nói vừa đi xuống dưới nhà.

Một lúc sau, Vương Nguyên và Nam Nam cùng đi xuống. Hai người này rất quý nhau vì tính cách của họ rất giống nhau. Ham ăn, ham ngủ, ham chơi. Hẹn nhau về tắt cả mọi mặt. Mọi người ăn sáng xong thì cùng nhau ngồi xem ti vi. Lại đến phần Khải ca, Vương Nguyên và Nam Nam tranh nhau cái điều khiển, anh đầu đầu với họ quá. Và sau một hồi đại chiến, cả ba đều quyết định xem chung một bộ phim hoạt hình.

Tình trạng lúc này là anh thì ngồi lướt weibo, Khải ca, Vương Nguyên và Nam Nam thì ngồi xem phim, vừa xem vừa múa máy chân tay, còn ở trên bàn là mấy bịch snack có cả đã bóc và chưa. Bỗng nhiên ...

“TING ... TING ... TING”

Chuông cửa nhà anh reo lên, giúp việc nhà anh chạy ra mở cửa, nhưng vừa mới đi đến nửa đường thì lại chạy quay ngược trở lại. Tất cả tròn mắt nhìn cô giúp việc.

-Chị Tâm, sao thế, mở kia đi chứ!

Vương Nguyên nháy mắt với chị giúp việc. Giờ không phải là lúc đùa tình đâu Nhị ca.

-Nguyên Nguyên, có khách của em đây ... - Chị giúp việc cười gian nhìn Vương Nguyên.

-Là khách của em ạ, ai thế? Sao chị không mở cửa cho họ vào? - Vương Nguyên thân thiện.

-Là ... là ... là ...

Chị giúp việc ngập ngừng ấp úng. Mặt Vương Nguyên biến sắc. “Ôi trời, đã trốn đến tận đây rồi mà cũng tìm ra được, ai đó làm ơn cứu em đi”. Vương Nguyên đưa con mắt vô tội đi cầu cứu. Nhưng tất cả đều lắc đầu. Cuối cùng vẫn là Nam Nam bị đẩy ra.

Nam Nam chạy ra cười tươi, giọng ngọt sớt nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình. Cô mặc một chiếc áo phong màu hồng vừa cá tính vừa dịu dàng, kết hợp cùng quần sooc ngắn. Bên cạnh tay cô là chiếc vali.

-Hihi, đại tỷ, chị mới đến chơi sao.” – Nam Nam cố cười, vừa mở cổng.

-A~~~~, Nam Nam, chị nhớ em đây, chị đến đây chơi với em tiện thể hỏi tội Vương Nguyên. – Cô gái xinh đẹp kia kéo vali đi vào bên trong.

“Nhưng Nguyên ca không có ở đây!”

Nhóc này, đúng là nói dối không chớp mắt.

-Em đừng nói dối chị, rõ ràng định vị đã chỉ vị trí ở nhà em, nào nào, em với Thiên Ti caca, Khải ca đã giấu Vương Nguyên nhà chị ở đâu rồi.

-Không có thật mà.

Nam Nam cố ngăn bước chân cô gái ấy lại.

BỐP ... HỤ ... HỤ ... RẦM ... RẦM

Một loạt tiếng động vang lên, Nam Nam nhà ta đã bị ngồi im ở gốc cây anh đào. Cú bẻ Nam Nam rồi ném thẳng nhỏ trúng gốc cây hoa anh đào vừa rồi không ai khác chính là do một cô gái nhìn qua rất dịu dàng, mỏng manh. Kì này Vương Nguyên thâm rồi.

Nam Nam xoa xoa mông đứng dậy. Hức, con gái gì mà dữ thế, chẳng dịu dàng như chị Thiên Nhi xinh đẹp của nó. Nhưng còn lâu Nam Nam mới biết rằng trình độ của gái này còn thua xa nó nhiều lần.

Nam Nam đi vào đến nhà, hình tượng trước mắt thật khiến người ta buồn cười. Cô gái xinh đẹp kia đang ngồi trước mặt ba người con trai, đưa ánh mắt sát thủ nhìn người con trai ngồi giữa.

“Tại sao ba anh dám giấu em.” – Cô ấy vẫn chưa hết tức giận, liên tục phóng tia lửa điện về ba anh.

Vừa dứt lời, lập tức hai cánh tay chỉ về người ngồi giữa. Vương Nguyên đáng thương nhảy dựng lên thanh minh nhưng nhanh chóng bị Khải ca cùng anh bịt miệng lại. Nếu không y như rằng, vì một người mà hai người còn lại sẽ phải chịu oan.

“Mì Kì, em có gì từ từ nói, đều tại Nguyên Nhi bảo là không muốn em đi theo, sợ em mệt, với lại bọn anh đi đến đây để tập nhảy cho MV mới, em có gì hỏi Nguyên Nhi nha.” – Khải ca quyết tâm bán rẻ Vương Nguyên để lấy sự an toàn cho bản thân mình.

“Đứng đứng đứng, tất cả đều tại Nguyên Nguyên, em có gì hỏi cậu ấy nhé, bọn anh để lại không gian cho hai người” – Anh cũng phụ họa theo Khải ca, rồi kéo Khải ca cùng Nam Nam ra ngoài vườn.

Vương Nguyên bị bỏ lại một mình, qua sóng gió này, cậu sẽ giết hai người họ. Vương Nguyên quay sang nhìn Mì Kì, khuôn mặt cô đầy sát khí. Cô kéo Vương Nguyên lên phòng như bay, không để cho Vương Nguyên kịp ú ớ câu nào.

ẦM

Cánh cửa tội nghiệp bị đóng một cách tàn nhẫn. Vương Nguyên bị Mì Kì đẩy cho một cái, mông đập xuống giường. Đúng là sức mạnh của người khi tức giận thật đáng sợ. Mì Kì nhảy lên người Vương Nguyên gục mặt xuống ngực cậu. Không khí trở nên im lặng khác thường. Bỗng nhiên Vương Nguyên cảm thấy áo mình ướt ướt, cậu giật mình, nâng đầu Mì Kì lên.

“Kì Kì, là em khóc sao?”

Vương Nguyên âu yếm nhìn Mì Kì, ánh mắt cậu đầy vẻ hối lỗi.

“Còn không phải tại anh sao, tại sao anh đi mà không nói với em rồi để em đi tìm anh, tưởng anh có chuyện gì rồi, hức ... hức, tất cả là tại anh.”

Mì Kì vừa khóc vừa nói, vừa dùng tay dấm vào ngực Vương Nguyên.

Tìm Vương Nguyên bỗng nhiên nhói lên khi nhìn thấy nước mắt của người con gái cậu yêu đang rơi vì mình.

“Anh xin lỗi, tất cả đều là tại anh, nín đi, đừng khóc nữa.” – Vương Nguyên dùng tay, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Mì Kì.

Cậu ôm cô vào lòng.

Tình yêu là vậy đó. Xa nhau chút là nhớ. Không gặp nhau một ngày mà cứ tưởng như là một thế kỉ. Nhớ người ta đến bứt rứt không yên, rồi đến khi phải làm một cái gì đó để gặp được người ta rồi mới thôi. Chỉ cần mỗi sáng thức dậy, nhìn thấy được nụ cười của đối phương cũng đủ để làm động lực cho một ngày dài mệt mỏi phía trước. Chỉ cần ôm nhau một cái thì dù cho có khó khăn đến đâu cũng sẽ cố gắng vượt qua. Chỉ cần môi chạm môi, thì dù đường đi tới tương lai có lắm chông gai đến đâu, có khó bước đến đâu, thì vẫn cố gắng bước đi, dù là đôi chân đã bị gì máu. Sức mạnh của tình yêu không có thứ gì sánh được. Người kia làm điểm tựa cho người này.

Ai nói cứ yêu nhau là phải thương đến cùng, không được phủ nhận tình yêu của mình dành cho người kia. Nhìn bên ngoài, ai cũng tưởng là chỉ có Mì Kì là theo đuổi Vương Nguyên, còn Vương Nguyên thì hờ hững với Mì Kì. Nhưng đó cũng chỉ là miệng lưỡi thế gian. Vương Nguyên yêu Mì Kì hết mực, dù cho đôi lúc cậu cũng không quan tâm đến Mì Kì, nhưng chỉ có Mì Kì mới hiểu, tình cảm của Vương Nguyên dành cho cô nhiều đến như thế nào. Chỉ cần hai người họ đi đến đâu, tình yêu và hạnh phúc, sự yêu thương sẽ đi đến đấy, mặc kệ cho thế giới bên ngoài. Cậu yêu cô không phải cách mà các cặp tình nhân khác hay yêu, mà yêu thương cô bằng cách riêng của cậu. Không cần Mì Kì hiểu hay không, dù cho cả thế giới có quay lưng với Mì Kì, cũng chỉ cần mỗi mình Vương Nguyên che chở cho Mì Kì là được, không cần một ai khác.

Ngoài trời ánh nắng nhẹ nhàng, bầu trời trong xanh.

Xuân đã bắt đầu nhường chỗ cho Hạ rồi. Cái không khí ẩm áp có chút xe lạnh đã bắt đầu nhường chỗ cho mấy tia nắng yếu ớt đang cố vươn mình để tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Gặp Nhau

Vương Nguyên sau một hồi dỗ dành Mi Kì, thì cô ấy mới chịu nghe lời cậu giải thích. Cậu đưa cô ra vườn, nơi chỗ ba người còn lại đang ngồi. Cậu vừa đi vừa cười nhìn Mi Kì âu yếm, Mi Kì dịu dàng đáp trả lại ánh mắt. Một cảnh tượng thật hạnh phúc!

Bỗng nhiên, Khải ca cầm điện thoại anh lên, do anh đang đọc sách nên không chú ý. Vô tình Khải ca ấn phải album ảnh, tấm hình đầu tiên xuất hiện. Là một cô gái với mái tóc đen lượn sóng nhẹ nhàng, mặc chiếc váy trắng, tay ôm bó hoa cười rất đẹp. Phía sau cô ấy là ánh hoàng hôn gần tắt. Cô đứng giữa vườn hoa, dường như mọi cái gì đẹp và thanh khiết nhất như tập trung vào người con gái này.

BỘP

Chiếc điện thoại từ tay Khải ca rơi xuống. Vương Nguyên nhặt lên, anh vẫn không chú ý.

-Đại ca, sao anh bắt cấn thế, làm rơi điện thoại của Thiên Ti rồi này, ơ ... - Vương Nguyên giật mình chỉ vào điện thoại, đứng hình vài giây. Mi Kì tò mò xem, cô cũng ngạc nhiên không kém.

-Thiên ca, ai trong điện thoại anh thế này? - Cả Mi Kì, Vương Nguyên, Khải ca thật sự rất sốc.

Anh cầm lấy điện thoại từ tay Mi Kì, chân mày anh thoáng chút cau lại, bị lộ rồi. Anh đặt điện thoại xuống bàn, cầm quyển sách lên che hết mặt mình, vờ như không quan tâm.

-Hàng xóm. - Tim anh đập nhanh thành thịch, tay cầm sách thế mà đầu lại nghĩ đến một người con gái. Anh thật không kiểm soát bản thân mình nữa rồi.

Ba người kia không lấy được bất cứ một thông tin nào từ anh, liền đưa cho Nam Nam. Cái cậu ngây ngốc này thật dễ dụ, hỏi một câu là tuôn ra hết những thứ cần biết.

-Nam Nam, nói anh nghe, đây là ai? - Khải ca giờ tấm hình ra cho Nam Nam.

-Em không quan tâm đâu, anh chị đừng làm phiền em, aaaaaaaa, ủa, hình của chị Nhi sao lại có trong máy của anh hai, anh hai keo kiệt, chụp trộm hình của chị ấy mà không chia sẻ cho em, quá đáng, để em gọi chị ấy sang đây. - Nam Nam giận dữ nhìn anh, ba người kia gật đầu hài lòng.

20 phút sau.

Năm đôi mắt tập trung về một người con gái xuất hiện. Mái tóc dài được tết sang một bên, trên đầu kẹp bông cỏ bốn lá. Nó mặc chiếc áo phông màu hồng cánh sen, cùng với quần sooc, đi đôi giày trắng. Vừa có vẻ tinh nghịch, nhưng cũng không kém phần dễ thương. Người thật còn đẹp hơn cả người trong ảnh. Còn nó, nó đứng hình nhìn những con người trước mắt. Hai má nó đột nhiên đỏ ửng lên. Là TFBOYS, đúng là TFBOYS. Là những con người đã đến để cho thanh xuân của nó không bị quên lãng.

-Chào cậu, tớ là Vương Nguyên. - Vương Nguyên thân thiện chào nó.

-Chào mọi người, em là Thiên Nhi, còn mọi người thì không phải giới thiệu nữa đâu, em biết cả rồi, em 17 tuổi. - Nó tự tin giới thiệu.

-Bằng tuổi tớ, chúng mình làm bạn nhé, Nhi Nhi, tớ là Mi Kì. - Mi Kì nắm lấy tay nó, nó cười tươi gật đầu.

Chỉ có anh là từ nãy đến giờ im lặng.

-Chị Nhi ơi, trong điện thoại anh hai có hình ... - Nam Nam chưa nói hết câu đã bị anh bịt miệng lại, nó hỏi lại chỉ nhận được cái lắc đầu từ anh. Anh em nhà này, thật khác nhau quá.

Nó ở nhà anh chơi đến tối, Mi Kì qua nhà nó ngủ cùng. Ngày hôm nay là một ngày đầy niềm vui với nó.

Tối anh, Khải ca và Vương Nguyên ngủ chung một giường. Vừa mới đặt lưng xuống, anh bị hai người kia kéo dậy.

-Nói đi Thiên Ti, có phải là em có tình cảm với Nhi Nhi, hôm nay biểu hiện em rất lạ, suốt ngày nhìn con bé. - Khải ca vào thẳng luôn vấn đề, không vòng vo

Anh gật đầu. Không nói gì hết. Im lặng một lúc, anh mới kể hết cho Khải ca và Vương Nguyên nghe.

- Vậy là bây giờ phải tỏ tình mà cậu không biết làm thế nào phải không, đề tớ. - Vương Nguyên cầm điện thoại lên, nhắn tin cho ai đó rồi bảo đi ngủ. Thật đáng nghi ngờ.

CÒN về phía nó, Mi Kì rất ngạc nhiên khi biết nó là Thiên Chỉ Hạc. Hai người nằm không ngủ, tâm sự với nhau như vậy, bỗng nhiên điện thoại của Mi Kì rung lên có tin nhắn, cô mở ra đọc, mắt căng hết cỡ để đọc dòng tin nhắn. Cô xóa tin nhắn đó đi rồi quay sang nói chuyện với nó.

-Nhi Nhi này, cậu có ước mơ gì không? - Mi Kì hỏi nó thật khéo để đưa vào vấn đề.

-Có chứ, tớ mong sau này thành đạt giống mẹ tớ, cưới được người mình yêu, có một gia đình hạnh phúc với những đứa con, giống gia đình tớ bây giờ chẳng hạn. - Nó cười.

-Không, ý tớ là trong tình yêu cơ.

-Tình yêu ấy hả, đơn giản lắm, tớ muốn người con trai tớ yêu tỏ tình tớ bằng tiếng nước tớ.

-Tại sao? - Mi Kì thắc mắc.

-Này nhá, trong tiếng Trung, khi một chàng trai tỏ tình với một cô gái thì sẽ nói là "wo ai ni" và khi cô gái nói lại cũng sẽ là "wo ai ni". Còn ở tiếng Việt, khi chàng trai nói là "anh yêu em" thì người đối diện sẽ đáp lại là "em yêu anh". Hai cái khác nhau như vậy cơ mà. Thôi đi ngủ đi, không mai lại không dậy được bây giờ.

Nó với Mi Kì nhanh chóng vào giấc.

Đêm khuya.

Mọi thứ đều tối tăm. Tất cả đã chìm vào giấc ngủ, hòa cùng màn đêm tối tăm. Ánh sao lấp lánh trên trời. Duy chỉ có ánh trăng là mập mờ soi xuống bóng người đang đứng bên khung cửa sổ. Một bóng dáng lẻ loi. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra với anh. Bây giờ anh chỉ nghĩ đến mỗi mình nó. Là vì thương nó rồi mà anh không dám nói, sợ nói ra nó sẽ từ chối rồi lại hành hạ trái tim anh. Là vì tình yêu dành cho nó ngày càng nhiều lên, anh sợ mình sẽ không giấu mãi được. Nhưng anh cũng sợ, sợ cái quá khứ đau buồn kia đã mang người con gái anh yêu đi xa mãi, đã ám ảnh anh trong những đêm dài lắm mộng. Để rồi người ra đi tâm hồn rơi lệ, kẻ ở lại nước mắt chảy thành sông!

Trời càng đêm, lòng người càng nặng trĩu, trái tim vẫn đập thốn thức vì nhớ thương một người. Một con người ở hiện tại đã làm trái tim băng kia tan chảy.

Liệu ngày hôm nay chúng ta chỉ làm bạn, ngày mai chúng ta sẽ về chung một con đường với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kế Hoạch Tỏ Tình

Trên đời này, có những thứ tình cảm bất chợt vụt qua, rồi để lại những cảm xúc vì một người. Ai cũng vậy, ai cũng giống ai. Anh cũng thế. Nhiều người nhìn anh bên ngoài để đánh giá bên trong, bảo rằng anh cao lãnh, lạnh lùng như vậy thì chắc sẽ chẳng biết yêu thương là gì. Nhưng tất cả đều là họ sai, cuối cùng chỉ mỗi mình anh hiểu. Trái tim anh cũng giống như họ thôi, đều là dòng máu đỏ tươi chảy qua để rồi lại đập thốn thức vì một người. Mặc dù anh biết tình cảm anh dành cho nó rất cực đoan. Thương mà chẳng dám nói ra, chẳng dám đối diện để nói cho cả thế giới biết là anh đã yêu nó rồi.

Sáng hôm sau.

Mi Kì dậy sớm, rời khỏi phòng nó trong khi nó còn đang ngủ. Cô sang nhà anh, mọi người đều chưa thức dậy, cô liền nhẹ nhàng đến phòng anh. Mở cửa ra, Mi Kì suýt hét lên về cảnh tượng trước mặt mình. Ba nam thần có dáng người rất đẹp mắt. Khái ca thì không nói rồi, vì bị đẩy đến một góc, ôm gấu kuma ngủ. Còn Vương Nguyên một chân gác lên người Khái ca, hay tay ôm chân anh vào lòng. Còn anh nằm sấp, theo tình trạng nửa trên giường, nửa dưới đây, chỉ cần Vương Nguyên trở mình là anh sẽ tiếp đất ngay. Mi Kì lắc đầu, Thiên ca bình thường cao lãnh là vậy, ngủ một mình thì rất nghiêm túc, mà có thêm hai người kia vào thì nó ngược lại. Cô đang nghĩ, nếu chụp lại cảnh này rồi up lên Weibo có phải anh lại nổi lênh phênh như clip Tell Me Why của Dịch mama hay không?

Mi Kì đi lại giường, gọi lần lượt từng người dậy. Vương Nguyên là người dễ gọi nhất, trong khi hai người kia lại phải dùng vũ lực mới chịu dậy. Mi Kì nhảy lên giường, ngồi vào lòng Vương Nguyên, cậu choàng tay ôm lấy Mi Kì. Lại một ngày mới đầy yêu thương với hai người họ rồi.

-Stop, đây là nơi hội tụ toàn nam thần nghiêm túc, trong sáng, hai đứa có gì đi chỗ khác chơi. – Khái ca lườm Vương Nguyên và Mi Kì.

-Khái ca, anh trật tự tí đi, nghe em nói đây, em đã điều tra được rồi nhé. Thiên ca, anh phải tỏ tình với Nhi Nhi bằng tiếng Việt đấy, anh làm được không.

- Tại sao? – Anh lạnh lùng hỏi, trời ơi, cái đáng về bán manh hỏi nãy đâu rồi.

Mĩ Kỳ kể lại không sót một chi tiết cho cả ba nghe. Nghe xong, họ cau mày suy nghĩ. Đúng là hội con gái, rắc rối, khó hiểu. Còn anh thì đẩy hết mọi người ra ngoài, khóa trái cửa một mình ở trong phòng. Anh cần yên tĩnh để làm những gì cần làm. Còn nó, nó sang chơi mà không gặp được anh, nét buồn đầy ở khuôn mặt nó. Nam Nam có làm gì chọc nó cũng chẳng thể làm nó cười.

Chiều tối.

Sau khi ăn tối xong, nó xin phép về, Mỹ Kỳ đi theo. Còn Khải ca, Vương Nguyên lên phòng anh, gõ cửa mãi anh mới chịu đi ra.

- Thiên Tì, em xuống ăn cơm đi, em nhịn từ sáng đến bây giờ rồi đấy! – Khải ca quan tâm, lo lắng.

- Để tí em ăn, em cần mọi người giúp một chuyện. – Anh thờ dãi.

Anh viết hết kế hoạch cho hai người kia nghe. Vương Nguyên lại nhắn tin cho Mỹ Kỳ nhờ “chăm sóc” cho nó. Còn anh, bị đẩy xuống nhà ăn cơm, anh ăn vội xong lại lên phòng. Nam Nam thì là cuối tuần, nên lúc chiều đã xin phép anh sang nhà bạn làm bài xong rồi tối muộn mới về. Tất cả chỉ mong đến tối nhanh để thực hiện kế hoạch của anh.

9 giờ tối. Bầu trời đầy sao, thật đẹp!

Mĩ Kỳ phải giải thích qua loa thì nó mới chịu cho cô trang điểm. Mỹ Kỳ mở tủ đồ của nó ra, lấy một bộ váy trắng xòe phía dưới, ở eo được đính những bông hoa màu đỏ nhẹ nhàng, thuần khiết, to lớn đáng người chuẩn như siêu mẫu. Làn da trắng mịn màng cùng với mái tóc đen làm nó nổi bật thêm. Mỹ Kỳ đánh cho nó một lớp kem mỏng, thoa thêm một ít son dưỡng, mái tóc được cô dùng máy uốn nhẹ qua. Mỹ Kỳ chọn cho nó một đôi giày cao gót màu trắng. Thật sự, trông nó như một nàng công chúa lạc từ truyện cổ tích ra.

Tại đôi cò phía sau nhà anh và nó.

Nó bị Mỹ Kỳ đẩy ra đấy, mà hồn thì vẫn treo ở vẫn trên mây, ngu ngơ không hiểu gì. Còn chưa kịp định hình lại chuyện gì đang xảy ra thì Mỹ Kỳ đã chạy đi đâu mất. Trước mắt nó là một cảnh đẹp vô cùng. Xung quang nó là một hình trái tim được xếp bằng hoa hồng trắng và xen kẽ hoa hồng tím, xếp ngoài là nền bao một vòng quanh trái tim. Trên cây phong, những con hạc giấy treo nhẹ đung đưa. Nó chưa hiểu đây là gì, thì anh bước ra, nhẹ nhàng như một cơn gió. Hôm nay anh thật sự rất đẹp trai, anh mặc áo sơ mi trắng xắn tay, kết hợp cùng với quần âu đen và đôi giày trắng. Ở tay cầm một bó hoa, cũng là hoa hồng tím xen kẽ hoa hồng trắng.

Anh đứng ngoài trái tim, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn nó. Hai má nó đỏ lên, trái tim đập lệch đi một nhịp. Nó nhìn anh, anh nhìn nó, khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, nó bỗng cảm thấy ấm áp. Phải rồi, nụ cười ai đó như nắng hạ vậy, khiến miệng ai kia cũng ngày ngơ cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfbys* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trở Thành Một Nửa Của Nhau

Anh đứng ngoài trái tim, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn nó. Hai má nó đỏ lên, trái tim đập lệch đi một nhịp. Nó đứng im nhìn anh không nói nên lời, thì anh đã lên tiếng.

- Nhi Nhi, trong thời gian gặp cậu, tôi thật sự đã bị cậu lấy mất trái tim rồi. Tôi đã từng phủ nhận tình cảm của tôi dành cho cậu, nhưng tôi không thể phủ nhận mãi được rồi. Vì cậu mà tôi chẳng còn là tôi nữa. Vậy nên, cậu có nguyện ý đi cùng tôi không? Làm người yêu tôi đi. – Giọng nói anh ấm áp, len lỏi sâu trong con tim nó. Bởi vì chính nó cũng đã yêu anh mà không dám nói.

Nó không nói gì, đứng nhìn anh.

- Nếu cậu không đồng ý thì thôi, coi như tôi chưa nói gì nhé. – Anh quay đầu lại.

- KHOAN ĐÃ! – Nó hét lên.

- Để tớ nói cho cậu biết, kể từ cái ngày mà tớ biết khoảng cách giữa tớ và cậu không đơn giản là khoảng cách giữa fan và thần tượng nữa đối với tớ thì tớ mong cậu biết được từ lâu lắm rồi. Những tớ biết, kể từ khi tớ đến đây, cậu vẫn còn thương Gia Tuệ, nhìn thấy tất cả những gì liên quan đến cô ấy ở cậu tớ thật sự rất đau. Tớ vẫn không dám nói bởi vì nhiều lần cậu lạnh lùng với tớ, tớ sợ cậu sẽ từ chối. DỊCH DƯƠNG THIÊN TÌ, CẬU LÀ MỘT TÊN ĐÁNG GHÉT. – Nó tuân hết những điều nó giấu bao nhiêu lâu nay.

Anh quay đầu lại nhìn nó, người con gái này anh đã không hiểu rồi.

Nó khóc, hai hàng nước mắt thi nhau tuôn xuống.

Anh ôm chăm lấy nó. Hóa ra là anh đã làm nó đau khổ như thế. Nhưng từ ngay lúc này, anh thề hứa sẽ bảo vệ nó.

Anh lau nước mắt cho nó, ôm nó vào lòng.

-Nhi Nhi, tôi xin lỗi, nhưng từ bây giờ, tôi sẽ không để cậu đau nữa đâu. – Anh đẩy nó ra – Nguyễn Hoàng Thiên Nhi, tôi muốn nói là tôi yêu cậu, yêu rất nhiều, thế nên cậu phải đồng ý làm người yêu tôi thì tôi mới thực hiện lời hứa của mình được.

Nó gật đầu, cười nhìn anh. Anh cũng cười lại với nó. Hai đồng điệu in sâu, nụ cười ấy sẽ có thêm hạnh phúc.

Anh cầm tay nó lên, đeo nhẫn vào ngón áp út. Chiếc nhẫn vừa như in. Qua ánh sáng của ngọn nến, nó vẫn thấy được trên chiếc nhẫn khắc chữ T-N. Ở ngón tay anh cũng đeo một cái nhẫn như vậy. Vậy là những người luôn sống vì nhau đã có thể đến được với nhau. Anh ôm nó vào lòng, nó vòng tay ôm lại anh.

-NGUYỄN HOÀNG THIÊN NHI, ANH YÊU EM! – Anh hét lên câu nói bằng tiếng Việt, nó ngạc nhiên rồi sau đó lại khóc trong hạnh phúc.

-Dịch Dương Thiên Tỉ, em cũng yêu anh! – Nó nói nhỏ vào tai anh, sau đó cũng hét lên – YI YANG QIAN XI, WO AI NI.

Anh ôm nó thật chặt. Ba người kia nấp trong bụi tay lấy tay che mắt lại, chỉ là ôm thôi mà, ba người có cần làm quá thế không.

-Người ta yêu nhau tỏ tình lãng mạn như thế, vậy mà anh chỉ có sang nhà em rồi hỏi một câu rồi xong à, không hoa, cũng không nến, chỉ có cái cặp nhẫn, hừ, nhạt toẹt. – Mĩ Kì tức giận đánh vào vai Vương Nguyên.

-Nhưng cũng là em đồng ý làm gì, haha. – Vương Nguyên cười.

Anh đứng xa, nghe thấy tiếng động, cúi xuống nhặt một viên đá, ném về chỗ phát ra tiếng của mấy con người phá hoại không gian riêng kia.

BỐP

Viên đá thật không biết thương hoa tiếc ngọc, hạ cánh ngay trên trán cái người lúc nãy cười lớn nhất. Chính là Vương Nguyên. Khải ca và Mĩ Kì thấy thế vội rút lui, không thể trở thành nạn nhân tiếp theo của một người đại diện võ Taekwondo được.

Kết thúc tất cả là 10 giờ đêm, mỗi người làm việc của mình.

Anh thì giúp nó gỡ tất make-up. Đứng là đẹp trong giây lát khiến người khác khó về sau. Nam Nam thì từ nhà bạn về, ngồi xem phim cùng với Khải ca ở phòng khách. Còn Vương Nguyên đã dẫn Mĩ Kì đi dạo từ lúc bị anh phát hiện rồi.

Tại chỗ Vương Nguyên – Mĩ Kì

Vương Nguyên nắm lấy tay Mĩ Kì, đi dạo trên hè phố. Không gian bình yên đến lạ.

-Kì Kì, có phải là em đã ghen với Nhi Nhi vì lúc anh tỏ tình em không được như em ấy phải không? – Vương Nguyên lật bỏ hết sự trẻ con hàng ngày, trở nên nghiêm túc.

Mĩ Kì gật gù đầu. Là con gái mà, ai chẳng muốn được người mình yêu thể hiện yêu thương.

-Anh xin lỗi! – Vương Nguyên nhẹ nhàng.

Mĩ Kì khựng lại, chưa kịp nói gì đã bị Vương Nguyên đặt lên môi một nụ hôn. Bao nhiêu suy nghĩ trong đầu Mĩ Kì tan biến hết. Phải rồi, bây giờ cô không cần gì hết, cũng không đòi hỏi gì cả, chỉ cần có cậu trai này bên cạnh cô thôi, kể cả là kêu cô từ bỏ thế giới này, cô cũng sẽ làm.

-Không cần phải xin lỗi em, em chỉ cần anh là đủ rồi, không cần gì hết. – Mĩ Kì dựa vào lồng ngực của Vương Nguyên để tìm sự bình yên trong chốc lát.

Vương Nguyên ôm chặt lấy Mĩ Kì.

-Thôi, về nào, đi mời rồi phải không, lên anh công. – Vương Nguyên cười tươi, hạ lưng xuống cho Mĩ Kì leo lên.

Con người, gặp gỡ nhau chỉ là một cái duyên, đến được và bên nhau được hay không đều là phải dựa vào sự cố gắng của cả hai bên. Có yêu thương thì nhất định tình yêu sẽ bền vững.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Xem Phim Ma

Cuộc sống là vậy đấy, cuối cùng thì những người yêu thương đã đến được với nhau. Một người theo bản phận mà gánh vác cả tương lai, còn một người là một nửa hạnh phúc của người còn lại.

12 giờ đêm khuya hôm đó.

Tất cả mọi người tập trung lại ngồi xem phim ma. Bộ phim ma đang nổi tiếng nhất hiện nay vì trình độ và kỹ thuật tinh xảo đến một cách đáng sợ. Mọi người vừa xem phim, vừa bật máy lạnh để tạo cảm giác. Chưa xem mà Vương Nguyên và Mi Kì đã sợ hãi ôm chặt cứng lấy nhau, hai người này đúng thật là trời sinh ra để thành một cặp. Nam Nam thì đu lấy tay người bên cạnh là Vương Nguyên. Còn ba người bình thân nhất là anh, nó và Khải ca. Ba người ung dung, vừa bóc snack vừa đếm giây chuẩn bị xem.

Bộ phim bắt đầu.

Bộ phim kể về một cô gái xinh đẹp, bị chết oan nơi trần thế. Vì oan ức vẫn còn, nên linh hồn cô vẫn chưa thể trở về cõi âm. Cô cứ như vậy, gán những lời nguyền cay nghiệt nhất đến những người mà khi còn sống đã khiến cô sống không bằng chết. Và hàng ngày, cô vẫn dõi theo bóng hình của một chàng trai đã giúp đỡ cô rất nhiều, hay nói cách khác là cô mang ơn anh ấy. Cô yêu thầm anh nhưng anh không hề hay biết. Và đó cũng là một điều làm cho cô không thể dứt khỏi cái nơi này, vì sợi dây tình duyên vẫn chưa hề bị đứt. Từng cảnh quay hiện lên sắc nét, hóa trang cực tinh tế, hiệu ứng đỉnh cao đã khiến cho những con người kia sợ hãi mà không ngừng hét lên.

HỦ ... Ủ ... Ủ ... Ủ ... UUUUUUUUUUUUUUUUU

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Đang đến đoạn hay nhất, một con ma hiện lên thì nó quay sang hù một cái, mọi người hét lên, cuống cuồng bỏ chạy. Khải ca chỉ hơi run, ôm chặt lấy Nam Nam nhưng thấy Vương Nguyên cầm đầu bỏ chạy cũng chạy theo, kéo theo sau là Nam Nam. Còn Mi Kì ôm chặt Vương Nguyên không rời, khóc hết cả nước mắt vì sợ. Bốn người họ kéo nhau lên phòng anh không xem nữa. Anh nhếch miệng cười. Tại sao bọn họ lại có thể sợ đến như vậy. Đến nó là con gái, nó còn chẳng sợ thì thôi, vậy mà xem kia, ôi trời ơi, mất hết cả hình thường. Còn nó, từ nãy đến giờ đứng ôm bụng cười không ngớt. Nó cười đến đau bụng vẫn không ngừng cười. Anh quay lại nhìn nó, cũng cười theo. Anh vớ tay lấy điều khiển, tắt ti vi, kéo nó lên phòng xem.

Lên đến phòng, anh và nó chết đứng bởi cái cảnh tượng trước mắt. Trên giường anh bây giờ là một đồng hồ đếm. Bốn con người đang chui vào trong một cái chăn, tranh giành nhau chỗ an toàn nhất.

-Nào, mọi người sao thế, phim buồn cười vậy cơ ma. - Nó làm ra vẻ đáng yêu làm ai kia chỉ muốn nhéo má nó một cái.

Bốn cái đầu lần lượt chui ra khỏi chăn. Máy con mắt đưa ra để kiểm tra một thứ gì đó. Khi đã cảm thấy an toàn, Vương Nguyên vừa run vừa đề nghị ý kiến.

-Mọi người hôm nay ngủ chung đi, không ngủ riêng đâu, ma bắt thì sao. - Vương Nguyên là người sợ ma không có đối thủ.

-Cậu điên à, sáu người ngủ chung một giường để giường tở sập à, cậu để tở thờ với chứ. - Anh phản đối, nhưng trong đầu lại đang nghĩ thầm "Cho chưa đi nhé!"

Sau một hồi Vương Nguyên năn nỉ, anh cũng đồng ý. Giường của anh tuy rộng nhưng không thể chứa một lúc sáu người được. Anh đành dựa người vào tường ngủ, nó gục đầu vào vai anh. Vương nguyên thì ôm gối, Mi Kì nằm lên đầu Vương Nguyên ngủ. Khải ca thì dựa vào lưng Vương Nguyên, Nam Nam thì lẩn ở một góc giường. Nhìn thật thảm hại.

Đợi mọi người ngủ say, nó mở hé hé mắt dậy. Từ nãy giờ nó đã ngủ đâu, nó chỉ vờ ngủ để thực hiện kế hoạch lúc xem phim thôi. Nó nhẹ nhẹ lay anh dậy, thổi anh ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Nó thì thâm vào tai anh cái gì đấy, chỉ thấy anh mở một nụ cười ngây hiem.

-Chết rồi, nhưng không có son, bây giờ thì em làm sao về nhà lấy. - Nó quên mất dụng cụ chính.

-Đi theo anh, anh có cách. - Anh dắt tay nó đi với anh vào phòng của Dịch bama.

Ở bàn trang điểm, rất nhiều loại son. Nó cầm lấy thỏi màu đỏ tươi, đưa cho anh. Nó vén tóc lên, anh giúp nó vẽ một đường son ngang cổ.

-Anh vẽ đậm đậm chút đó, cẩn thận tí nữa lại không thấy. - Nó cười cười.

-Em cứ yên tâm, trò này ở kí túc xá anh dọa Vương Nguyên suốt. Quay đây, anh mượn đồ trang điểm của mẹ make up cho, đảm bảo giống hệt luôn. - Anh dịu dàng nhìn nó.

Nó ngồi yên cho anh trang điểm. Nó chẳng biết anh có biết làm thật không, chỉ thấy hộp kem nền của Dịch mama cận dần cận dần.

10 phút sau.

Anh xoay chiếc ghế trang điểm về phía gương. Nó giật mình, hốt hoảng. Hóa ra người trong gương là nó. Gương mặt trắng bệch, hai mắt thâm quầng, đôi môi cũng trắng, lại thêm vết son ở cổ như vết người thất cổ vậy. Anh mặc thêm cho nó chiếc áo trắng. Bộ tóc đen dài của nó được đánh rối, vắt về phía trước. Nhìn nó bây giờ chỉ biết dùng hai từ. Hoàn hảo.

Anh vớ nó đi lại phía phòng anh, anh dắt nó vào nhà tắm còn mình thì chui lên giường tạo hiện trường giả. Vương Nguyên rất dễ thức, vì vậy, chỉ cần

Giây phút hạnh phúc chưa kéo dài được bao lâu thì ...

ÂM

Cánh cửa bị đập với công suất hết cỡ, bốn con người đứng ngoài cửa trở mắt nhìn vào trong. Nó đỏ mặt, anh lấy tay xoa xoa má nó.

-Hóa ra bỏ anh em ra đây để gần gũi với người yêu, hạnh phúc quá nhỉ? - Vương Nguyên khoanh tay nói, quên mất câu mình định nói trước đó.

-Thì sao? - Anh đưa ánh mắt sắc bén nhìn mấy con kì đà phá đám kia.

-Thì ... thì ... À, chết rồi, Thiên Ti, cậu với Nhi Nhi qua ngủ chung đi, bọn tớ sợ lắm. - Vương Nguyên bỗng nhớ ra chủ đề chính.

-Lúc này hùng hổ lắm cơ mà, không về đâu, về đây cậu chẳng cho ai ngủ hết.

-Xin lỗi, tí nữa tớ sẽ ngoan.

Sau khi nghe Vương Nguyên nói vậy, anh cùng mọi người về lại phòng. Bây giờ thì Vương Nguyên để yên cho tất cả ngủ. Màn đêm đang tan dần rồi.

Buổi sáng.

Trong phòng anh bây giờ chẳng khác gì một đồng hồ hỗn độn. Anh ngồi ở bàn uống nước, úp mặt xuống ngủ, nó bên cạnh dựa vào anh. Nam Nam thì gác chân lên người Khải ca, còn Khải ca nằm trên con kuma, con vật yêu quý bảo bảo của anh đã bị đem ra làm vật thể thân. Vương Nguyên với Mĩ Kỳ thì thâm hại hơn, không hiểu sao tối qua còn trên giường mà bây giờ cả hai đã ở dưới đất. Bỗng ...

Khải ca xoay người, đụng trúng Nam Nam, và khiến cho cậu nhóc tiếp đất rất đẹp mắt.

Aiyaaaaaaaaaaaaaaaa

Nam Nam hét lên làm mọi người thức giấc. Tất cả ngủ dậy trong tình trạng uể oải.

-Em sao vậy Nam Nam - Khải ca ngu ngơ hỏi, vì chính anh thật ra cũng chẳng biết vì sao Nam Nam rơi xuống đất.

-Khải ca, sao anh đập em rơi xuống đất vậy - Nam Nam hậm hực.

Khải ca tròn mắt ngạc nhiên, anh có biết gì đâu. Sau đó nhận ra là lỗi của mình, Khải ca gãi đầu ngượng ngùng, xin lỗi Nam Nam rồi rút. Mọi người thờ dài, vì tối qua họ đi ngủ muộn, đã vậy còn dậy sớm khiến mắt ai cũng có quầng thâm như gấu trúc phía dưới mắt.

Tất cả đi làm về sinh cá nhân. Sau đó là cùng nhau đi ăn sáng. Họ rất muốn ra ngoài vui chơi, nhưng lại sợ những bài báo sẽ viết lung tung nên đành ở nhà. Ngày hôm đó chẳng còn thấy dài, vì mỗi người đều có niềm vui và hạnh phúc của mình.

Tối hôm đó, tất cả rủ nhau ra ngoài chơi. Vì không dám vào trung tâm, những nơi tập trung nhiều người, nên tất cả rủ nhau đi dạo, ngày mai là Khải ca, Vương Nguyên cùng với Mĩ Kỳ phải bay về Trùng Khánh. Nó nắm tay Mĩ Kỳ đi trước, tâm sự với Mĩ Kỳ bao nhiêu là chuyện. Bỗng nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Bị Thương

Nó nắm tay Mĩ Kỳ đi trước, bỗng nhiên bị một nhóm thanh niên áo đen chặn đường. Mĩ Kỳ quay đầu lại thì đã thấy nhóm của anh bị bỏ lại một đoạn khá xa rồi. Nó thì bình tĩnh, còn Mĩ Kỳ thì rất sợ, cô bấu chặt vào tay nó, nép sau nó.

-Hai em xinh đẹp đi đâu mà muộn thế, để anh đưa em về nhé. - Tên đứng đầu vuốt tóc của nó, nó nhanh chóng lùi lại, tránh bàn tay của hắn ta.

Mĩ Kỳ lo lắng, nước mắt cô chảy ướt đầm hai bên má.

-Cút ngay. - Nó lạnh lùng, đến Mĩ Kỳ còn không ngờ được, giây trước nó còn cười nói vui vẻ với cô, thế mà bây giờ như biến thành một con người hoàn toàn khác.

-Nào, làm gì mà nóng thế em, anh có làm gì em đâu, hay là em ...

CHÁT

Hắn ta chưa nói hết câu thì đã bị bàn tay mảnh khảnh của nó tát cho một cái, để lại những vết hằn đỏ trên má.

-TRO ... TRÊN. - Nó nghiêng răng từng chữ.

Bị làm nhục trước một đứa con gái nhỏ bé, tên đứng đầu nổi giận, phẩy tay đàn em lên, trong mắt nó bây giờ, tội này đúng là thành phần làm chật đất xã hội.

-Bắt hai đứa nó lại cho tao, về xử lí.

Mĩ Kỳ càng túm chặt nó hơn. May mắn, hôm nay nó diện quần soóc, dễ dàng để nó cử động. Năm tên đàn em bay vào, từng người một bị nó đánh cho tơi tả. Mỹ Kỳ hoa mắt, không ngờ nhìn nó như vậy mà từng đường võ lại có thể điêu luyện đến như vậy. Năm người lần lượt bị đánh, máu me giăng đầy trên mặt đường. Vẫn còn lại bốn tên. Nó dần mất sức, nhưng vẫn đánh. Nếu là trước kia thì mười tên này chỉ là chuyện nhỏ. Bỗng một tên túm được Mỹ Kỳ, nó buộc phải quay người lại cứu Mỹ Kỳ.

BỐP

Vì giúp Mỹ Kỳ thoát khỏi tên kia mà nó không phòng thủ, bị một tên khác đánh vào chân làm nó khụy xuống, khuỷu tay nó chà vào mặt được, máu bắt đầu chảy ra. Nó gượng dậy, đỡ Mỹ Kỳ đứng sau mình. Cả chân và tay của nó đều bị thương, không thể đỡ những đòn mạnh, nó đứng im, chuẩn bị hứng đòn thì ...

BỊCH ... BỊCH ... BỊCH ... RẦM ... RẦM ... RẦM

Anh từ đâu lao đến, đập cho mỗi tên mỗi cái, cả bốn tên đều gục tại chỗ. Trong số những người bị thương, vẫn còn 2 người chỉ bị thương nhẹ. Hai tên đó xông lên, anh đối lưng với nó cùng tung chiêu. Chưa bao giờ mà võ Karate kết hợp với Taekwondo lại hoàn hảo đến như vậy. Chỉ còn lại tên đứng đầu, hắn ta bỏ chạy, lũ đàn em lết chạy theo.

-Nhi Nhi/Mĩ Kỳ, em có làm sao không? - Anh và Vương Nguyên đồng thanh.

Mĩ Kỳ lắc đầu, cô khóc ôm chầm lấy Vương Nguyên.

Còn anh đau lòng nhìn người con gái trước mặt. May mà anh đến kịp không thì mọi chuyện không biết sẽ kinh khủng đến mức nào. Lúc đó anh đang đi với Khải ca, Vương Nguyên và Nam Nam thì nghe thấy tiếng đánh nhau, chợt nhớ ra, nó cùng Mỹ Kỳ đã đi trước, mọi người liền chạy đến. Và thấy Mỹ Kỳ ngồi thụp ở đất, còn nó đang đánh nhau với mấy tên kia.

Anh ôm chầm nó vào lòng, nó không khóc, chỉ cảm thấy đau vì mấy vết thương vừa rồi. Cũng là vì có anh, không có bây giờ nó không còn ở đây rồi.

-Nhi Nhi, em đau lắm phải không? - Anh dịu dàng hỏi nó.

Nó gật đầu.

Anh đỡ nó đứng dậy, cúi xuống đỡ nó lên lưng mình. Anh cõng nó đi trước, những người còn lại đi sau. Mỹ Kỳ kể lại mọi chuyện cho Vương Nguyên và Khải ca nghe. Về đến nhà, anh đặt nó ngồi ở ghế sofa, đi lấy hộp cứu thương băng bó vết thương cho nó.

-Nhi Nhi, tớ xin lỗi, là tại tớ. - Mỹ Kỳ rung rung nước mắt.

-Không phải tại cậu đâu, đừng buồn, tớ không sao hết. - Nó cười trấn an Mỹ Kỳ.

Anh lấy bông băng, sát trùng vết thương ở chân, tay nó. Nó rất đau nhưng không dám kêu. Anh nhìn nó, tim anh tự nhiên lại đau. Có lẽ là vì người mình yêu bị thương mà mình bất lực chẳng thể làm gì được, nỗi lòng ấy, chắc chỉ có ai trải qua mới hiểu.

Sau khi băng lại hết tất cả các vết thương cho nó. Anh mang thuốc giảm đau cho nó uống, không gian im lặng bị Khải ca phá vỡ.

-Nhi Nhi, em học Karate sao, nhìn em đánh nhau rất điêu luyện, em đai gì rồi. - Khải ca

-Em đai đen. - Nó trả lời, mọi người giật mình nhìn nó.

-10/10 rồi sao, trình độ em như Thiên Ti rồi đấy. - Khải ca cười, để lộ chiếc răng khểnh rất duyên.

Nó quay sang nhìn anh, anh cười. Cặp đôi này đúng là kim đồng ngọc nữ, người nào cũng giỏi đến hoàn mỹ, thật đẹp đôi.

-Thiên Ti, Khải ca nói thật hả? - Nó nghi ngờ.

-Anh thề với em là Khải ca nói đúng. - Vương Nguyên nói chen vào.

Mọi người bật cười. Thế đấy, cho qua mọi chuyện bằng cách nở nụ cười bên những người mình yêu thương để có thể dẹp hết mọi ưu phiền sang hai bên và vun đắp cho niềm hạnh phúc ở giữa. Chỉ cần là có người mình yêu bên mình mọi hoàn cảnh thì dù có như thế nào cũng sẽ vượt qua. Cũng như nó, bây giờ chỉ cần anh bên cạnh, với nó là quá đủ rồi. Ông trời thật khéo sắp đặt, tạo ra hai chữ "duyên phận", đưa đẩy nó thần tượng anh, rồi sau đó trở thành người thương của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi* - *Tfboys* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Về Lại Trùng Khánh

Sáng sớm hôm sau.

Từ lúc trời mờ mờ sáng, chuyến bay từ Bắc Kinh đến Trùng Khánh đã khởi hành. Vì còn phải lo cho công việc và học tập mà Khải ca, Vương Nguyên cùng với Mi Ki đã phải đáp chuyến bay đến Trùng Khánh sớm nhất. Tối qua họ lại cùng nhau soạn đồ, thức cả đêm để nói chuyện với nhau. Nó ngày càng thực sự quý những người bạn này.

Vì còn sớm, nó rẽ vào tiệm hoa mua một bó hoa hồng trắng và tím, rủ anh đi đến một nơi. Anh ngờ ngác không hiểu nó định đưa anh đi đâu, nhưng nó chỉ cười mà không trả lời. Và sau đó, anh giật mình. Nó đang đi về phía ngoại ô, con đường này, ngọn đồi ấy, tại sao nó lại đến đây. Bao nhiêu câu hỏi thắc mắc xoay quanh đầu anh. Nó kéo tay anh đi lên ngọn đồi. Đồi cỏ vẫn còn đọng sương đêm, thấp thoáng sau làn sương mỏng là tấm hình người con gái xinh đẹp. Nó đặt bó hoa vào giữa mộ Lục Gia Tuệ, mỉm cười.

-Gia Tuệ, tớ hoàn thành lời hứa với cậu rồi nhé, cậu yên tâm đi, dù cậu đã được đầu thai ở kiếp khác nhưng tớ vẫn luôn biết ơn cậu nhiều lắm. - Nó ngồi xuống lấy tay lau đi mấy hạt bụi dính trên tấm ảnh ấy.

Tim anh đập thình thịch.

-Nhi Nhi, em biết Gia Tuệ? - Anh nói không thành câu chỉ tay vào tấm hình của Gia Tuệ trên mộ.

Nó không trả lời, gật đầu.

Anh không hiểu, tại sao nó và cô ấy lại có thể quen nhau.

Nó nhìn anh rồi đứng dậy, nắm lấy tay anh rồi kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Hóa ra, vì duyên duyên chưa dứt bỏ khỏi kiếp này mà Gia Tuệ đã thân giao cách cảm với nó, mong nó mang lại hạnh phúc cho anh. Giờ nó đã hoàn thành rồi, chắc cô vui lắm. Cũng là vì, anh với Gia Tuệ, có duyên mà không có phận, mang tình yêu đến cho nhau nhưng cuối cùng vượt qua bao sóng gió lại chẳng thể được ở bên nhau. Nhưng bắt đầu từ giờ, đã có nó thay Gia Tuệ mang hạnh phúc cho anh, cùng anh gánh cả bầu trời khi giông bão.

Hóa ra cũng là "người bạn đến từ giấc chiêm bao".

Anh ôm nó vào lòng. Sau đó nắm tay nó đứng trước mộ, hai người cùng thề là sẽ cùng nhau đi hết chặng đường đời, mãi mãi không bao giờ rời xa, trọn đời bên nhau.

Phía bên kia mặt trời của ngày bắt đầu lên, làn gió sớm vờn nhẹ qua hàng mi, ngày hôm nay sẽ là một ngày thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Thần Tượng Trong Trái Tim Tôi - Tfboys* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.